

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12^{ον}
ΑΕ 599

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΩΝ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΜΕ 4 ΔΕΛΤΙΑ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"
ΚΑΙ 8 ΔΡΧ. ΑΠΟΚΤΑΤΕ
ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ
ΝΤΕΛΛΥ
"Ο ΕΡΩΣ
ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ"

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΠΑΡΑ ΤΙΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
ΕΞΑΙΛΕΙΦΕΙ ΤΑΣ *Βαδείας Ρουλίδας*

Πρόσωπο καταρτυμένο
ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΩΝ 50 ΕΤΩΝ

Με εξαφανισθείσας Ρυτίδες
ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΕΩΣ 30 ΕΤΩΝ

Απλή και εύκολη συνάμα η ανακάλυψις του καθηγητού Dr Stejskal καθιστά δυνατόν εις κάθε γυναίκα να φαίνεται κατά πολλά χρόνια νεότερα από ό,τι είναι. Αφού ανέκαλυσεν ότι αι ρυτίδες οφείλονται εις την απώλειαν ενός πολυτιμου στοιχείου του δέρματος, όνομαζομένου Βιοσελ, ο έξοχος οδτος καθηγητής του Πανεπιστημίου της Βιέννης κατόρθωσε να εύρη έν μέσον να επαναφέρη την νεότητα εις τό δέρμα. Τό επιτευχθέν γνήσιον Βιοσελ από όλως νέα ζώα, περιέχει τώρα έντός κρέμας Τοκαλόν αποκλειστικώς χρώματος ρόζ. Επιδέσαστε ταύτην τό θράδυ προτού κατακλιθίητε. Απορροφάται κατά τόν ύπνον σας, εξαλείφει τάς ρυτί-

δας και τόνώνει τό δέρμα και τό καθιστά βελούδινον. Οι χαλαροί μύες του προσώπου συ φέγγονται και αι πτυχαι κάτω από τά μάτια χάνονται. Τό πρωτό κάμετε χρήση της Κρέμας Τοκαλόν λευκού χρώματος (όχι λιπαράν) προτού πουδραρισθίητε. Αυτή λευκαίνει, τόνώνει και στύφει, αφαιρεί τούς εσταλμένους πόρους και τά μαύρα στίγματα. Εγγυώμεθα ότι ή διπλή αυτή θεραπεία (πρωτό και βράδυ) προσδίδει εις την θύμιν σας φρεσκάδα και νεανικήν χάριν, άν όχι, τά χρήματά σας επιστρέφονται. Προμηθευόμεναί από σήμερον Κρέμαν Τοκαλόν, δύνασθε να εξακριβώσητε άμέσως τ' αποτελέσματά της. Γεν' Αντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Αθήναι.

Μπανιερά
ΣΑΚΑΚΙΑ
ΣΕΡΣΕΥ
ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ
ΓΕΩΡΓ. ΜΙΧΑΗΛΑΤΣΟΥ
14 ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ, 14

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Και τιμάς Άσυναγωνίστους

Α.Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

ΕΦΑΡΜΟΖΟΥΝ ΚΑΛΑ :

Καθημερινώς μπορούν να υπάξουν περιπτώσεις, όπου ή κάλτσα παίζουν ένα σημαντικό ρόλο. Έχει λοιπόν μεγάλη σημασία τό άν ή κάλτσα σας εφαρμόζει σφιστά στο πόδι ή ξεχειλώνη. Γι' αυτό μην παύετε ποτέ μι ά φθινή κάλτσα, αλλά μιά που να εφαρμόζει τέλεια, και ή κάλτσα

ELBEO

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Αί γνήσια ELBEO έχουν επάνω την ΜΑΡΚΑΝ κεντητήν
Αντιπροσωπία και παρακαταθήκη : Μητροπόλεως 46
ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α.Ε.

Τηλέφ. 21-518

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

22 Αύγουστου 1935

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1593

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

Γ'.

Όστόσο, δέν ήμουν χωρίς πείρα σ' αυτό τό θέμα... ούτε από κείνους που εκπαιδεύονται στο στρατό και σ' αυτό. Είχα παρελθόν...

Και με τρία μεγάλα κεφάλαια, που τάλεγαν : Δροσούλα, Άργυρούλα, Φωφώ.

Δροσούλα! Πρώτο ξύπνημα, τρισευλογημένο και τρισκαταρμένο : Δροσούλα Σαχανά. Υπάρχει τάχα στη ζωή ; Και με ποιά όνομα ; Ποιών νά πήρε :

Άδώς, παιδιάστικος έρωτας... Ήτανε μελαγχρινή, με μεγάλα μάτια, δυνατό φρύδια, ψηλή, εύσωμη, με βαρεία πόδια και τριγές στα μπράτσα... Τις ήθελα τότε μεγάλες, επιβλητικές, να χορταίνη το μάτι. Τη συνάδευα που πήγαινε σχολείο. Μά δέν έφτανε που βλέπαμε κάθε μέρα, μουγραφε κιόλας με τό ψευδώνυμο : «Μελαγχρινή Έλληνοπούλα». Μιά φορά τό ραβασάκι παράπεσε. Όλοι στο σπίτι μουχανε τραβήξει από ένα χέρι ξύλο.

Όστόσο, ή Άργυρούλα ήτανε μικροσκοπική. Ένα κουκλάκι. Παίσαμε τακτικά μαζί : Έκανε την Ίφιγένεια κι' εγώ τόν Άγαμέμνονα. Γονάτιζε μπροστά μου, με παρακαλούσε να μην τη σκοτώ- Φω... Μας χειροκροτούσαν σ' αυτό τό διάλογο, παντού, όπου τόν έγυαμε στις συναστροφές. Μιά Καθαρή Δευτέρα μουκανε άπιστίες. Είπατε με τη βάρκα, κάτω από τούς βράχους της Φρεαττύδος. Νόμισα πως τη χαϊρένησε κάποιος από τη στεριά—αυτή όρκιζόταν ότι όχι. Έγυσα μαύρο δάκρυ.

— Άγόρι μου, για μένα κλαίς έτσι :

— Για σένα !

Έτσι μουχε δώσει τό πρώτο φιλί.

Με τη Φωφώ δέν ήταν έτσι. Ήτανε φλόγα μοναχή—και κολασμένη.

Ψηλή, γεμάτη, μ' ένα μπράτσο σά διπλή φραντζόλα φρεσκοζεφουριανμένη. Ήτανε Σμυρναίά κι' από τίς λίγες που είχαμε τότε στην Ελλάδα. Όταν άκουμπούσε σ' αυτό τό μπράτσο κι' έλεγε τό συνηθισμένο της τραγούδι :

«Στη Σμύρνη δέν ξαναπατώ, στο Φα-
[σουλά δέν πάω...]

και στην Άγία Φωτεινή δέν ξαναπροσκυ-
[νάω...]

μεράκανε και τίς πέτρες. Ήτανε μελαγχρινή κι' αυτή και ή φωνή της, μιά φωνή κοινηράλ-
τας, ζεστή σαν τ' αλεύρι, που όστι βγαίνει απ' τό μύλο.

Είχε 'οδη στη μητέρα μου, μιά φορά που-
λειψε ό άντρας της, για να της πη :

— Φοβούμαι τώρα, να κοιμούμαι μοναχή μου, στο σπίτι. Άν μου δίνετε τό μικρό για συντροφιά...

Κι' ούτε ή μητέρα μου, ούτε εγώ καταλάβαμε... Έπήρα τά βιβλία και τό ξύπνητάρι μου—ήμουνα τότε μαθητής της τετάρτης Γυμνα-
σίου—και πήγα σπίτι της. Μούδειξε τό κρεβάτι που θά κοιμώμουν. Και τό ίδιο βράδυ, στην κάμαρη που μ' έβαλε, γλύστρησε με μιά νυχιακά διάφανη, καθώς στο κρεβάτι κι' άρχισε τίς ερωτήσεις :

— Άγαπάς κανένα κορίτσι ;

— Και τί σε μέλλει έσένα ;

— Δέν αγαπάς ;

— Όχι, αγαπάω... Και μ' αυτό τί ;

— Δέν κάνετε τίποτα ;

— Τι να κάνουμε ;

Και ή καλή σοι Φωφώ μούδειξε μ' έργα, ότι ως εκείνη τη στι-
γή ήμουνα ένα κουτάβι και μισό. Ή φωνή μου άρχισε να χον-
τραίνει. Και ή ζωή μου ν' άλλαζε μονομιάς...

Αυτή ήτανε, με λίγα λόγια, ή πείρα πουφερχα στο στρατώνα. Δέν ήμουν για τό τηλεσκόπιο του Κωστακόπουλου. Ήμουν πιό άπαι-
τητικός. Και ύπόφερα πολύ. Μαζί με τη θύμισι απ' τίς πρώτες ά-

γάνες είχα φέρει σε μιά σακκούλα και την πρώτη μου λο-
γοτεχνική συγκομι-
δή : Μιά σειρά μι-
κρά σημειώματα γραμμένα στη «Φωνή του Πει-
ραιώς». Τί ήταν αυτά τό όρνιθοσκαλισματα ; Αυ-
τοσχεδιάσματα για διάφορα περιστατικά της Πει-
ραιώτικης ζωής, είδος χρονογραφήματα, χωρίς

καμμιάν αξία. Τά ξαναδιάβαζα, κάπου-κάπου για να περνά την ώρα.

Πιάσαμε άσκήσεις με τά κοντοντούφεκα, με τά κανόνια και με τ' άλογα. Ή δουλειά ήτανε βαρεία : Τά ξυσταίσαμε, τά περνούσαμε με τη βούτσα—ψήκτρα φυτική, κατά τη στρατιωτική καθαρέρουσα, τούς πλέναμε τά μάτια, τά ρουθούνια, τά νύχια, τά ποτίζαμε, τούς ρίχναμε κριθάρι και σανό. Κι' έπειτα έπρεπε να πάμε στο ίπποδρο-
μιο, να τρέχουμε καβάλλα δυο-τρείς ώρες, να γυμναζόμαστε στο κανόνι και στο ντουφέκι. Τ' άλογα ήσαν ό τρώμος τών άνδρών. Πέ-
φτανε, τσακίζονταν και, τό χειρότερο, πληγιάζανε τά σκέλια τους απ' τη σέλλα, μάτωναν κι' ό γιατρός ή τούς έδινε... κινόνο—δέν μπορούσα να καταλάβω τί σχέσι είχε με τά πληγιασμένα μηριά τους—
ή τούς συμβούλευε :

— Ούρος ! Να πλένετε τίς πληγές με τό ούρος σας !

Ένα μεγάλο περιστατικό στο μεταξύ : Δώσαμε εξετάσεις «διά
την.. βαθμιά του λογίου». Ό έπιλοχίας μου
Δημητρόπουλος μου άνήγγειλε σε δυο μέρες :

— Τά συγχαρητήριά μου, γινώστε λο-
χίοι !

— Και τί θα κάμουμε ως.. λοχίοι ; τόν
ρώτησα.

— Τό πάν !

Έμπροσ, λοιπόν, για τό πάν ! Κολλήσαμε
και τη δεύτερη σαρόέλλα στο μανίκι, μέση σαν
χορσός στο άμπέχονο στη στιγμή, άσπρα γάν-
τια, μπότα γυαλισμένη, να στρίβης τό μου-
στάκι σου σά σε καθρέφτη και όρόμο για κατα-
κτήσεις ! Ή περίφημη Σταμάτα δέν καταδε-
γότανε δεκανέους—Ήθελε από λογίους κι'
άπάνω... Ήταν ό υπάιθριος έρωτας του Ζα-
πέτου, άχόρταγο θηλυκό κούφισμα «μέχρι πα-
κάκι», πάνδημος Άρροβή του πυροβολικού,
κανη να ξεκάνη μιά πυροβολαρχία. Μά ποιός
γύριζε να την κιντάει ; Τό Βιραχανήσι και
τό Παγκράτι πρόσφεραν άλλες συγνήσεις,
πολύ πιο αξίες λόγου. Ήταν ή Μαίρη, σθε-
νη σαν τά πουργά του Βάρκα, μαγείρισσα
στην όδον Ρηγίλλης. Κ' εκεί να ιδής σκοτωπό
για την καρδιά της και τά μεσέδάνια της. Και
τό Παγκράτι πρόσφεραν άλλες συγνήσεις,
πολύ πιο αξίες λόγου. Ήταν ή Μαίρη, σθε-
νη σαν τά πουργά του Βάρκα, μαγείρισσα
στην όδον Ρηγίλλης. Κ' εκεί να ιδής σκοτωπό
για την καρδιά της και τά μεσέδάνια της. Και

γοημετάκια : «Τό πύρ τών οφθαλμών σου, δειά Όλύμπιος». Μιά
απόσπασις ήθελε να κόψη σά σπαθιά τά ειδύλλια :

— Θέλεις να πιάς στην ίππευτική σχολή ; Με σώτησε ό έπιλο-
χίας.

— Τι είν' αυτό ;

— Μιά σχολή που θα τελειοποιηθής στην καβάλλα. Στέλνουν
δώδεκα υπαξιωματικούς τό χρόνο : Έξη από τό πυροβολικό κι' έξη
από τό ίππικό. Θέλεις ;

— Ήθελα να φύγω. Ν' αλλάξω άέρα. Ή καβάλλα μ' άρεσε. Δέ-
χτηκε.

Ή ίππευτική σχολή ήτανε στο Ιππικό, στο πεδίο του Άρεως.
Μιά μεγάλη παράγκα ήταν ό θάλαμος. Και μιá μικρή τό γραφείο.
Τό ίπποδρόμιο, καλοχτισμένο, στεγασμένο, με μεγάλα παραθύρα και
με παχείαν άμμο στρωμένη κάτω για να μη άπαιε τά κεφάλια μας.
Όσοι μου οι συνάδελφοι ήτανε πρώτο μπόι. Και με κορούδευαν που
ήμουν κοντός. Με βάφτιζαν Ζακχαίο. Από την πρώτη μέρα βάλ-
θηκα να τούς δείξω.

— Ζακχαίος ; Έ, θά ιδήτε λογίον !

Τό πήρα με πείσμα, να τούς βάλω κάτω. Ένας παλμός αξιω-
ματικός άλλωστε μούλεγε :

— Μη σε στενοχωρεί, παιδί μου τό σώμα σου. Οι καβαλλάρη-
δες ρέπει να είνε κοντοί. Τά μπράτσα σου να γυμνάσης και θά δής.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Σ' αυτή την πόλη, φίλε μου, υπάρχουν δύο ειδών άνθρωποι. Εκείνοι που κλέβουν και εκείνοι που κλέβονται...
— Σας κλέβανε τίποτα;
— Όχι, πρὸς τὸ παρόν...
— Α! τότε... ξέρω ποιός εἶσθε!...

Στὸ χαρτοπαίγιο:

— Πῶς τὰ πηγες μετὰ τὸ χιλιάριο ποὺ σοὺ δάνεισα; Γέννησε τίποτα;
— Γέννησε δύο ἑκατοστάκια... Πέθανε ὅμως ἡ... μάννα τους!

Στὸ δικαστήριο:

— Ὁκτώ ἐτῶν παιδί καὶ κλέβεις;
— Ὁ πατέρας μου εἶνε ἄρρωστος αὐτὲς τὲς ἡμέρες, κύριε Πρόεδρε, καὶ μ' ἔστειλε ἐμένα στὴ δουλειά, ὅσο νὰ γίνῃ καλά...

Τ' ἀμίμητα.

Ὁ μικρὸς ὑπάλληλος.— Κύριε, ἔξω περιμένει ἕνας κύριος μετὰ μαῦρο μουστάκι.
Ὁ Προϊστάμενος (ἀφρημένος).— Πές του νὰ φύγῃ. Δὲν χρειάζεται... μουστάκια!...

Οἱ Νεόπλουτοι

Σὲ κάποιον νεόπλουτο εἶπαν νὰ προσφέρῃ κάτι γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἀνέγερσις ἑνὸς φιλανθρωπικοῦ ἰδρύματος. Ἐκεῖνος δέχτηκε εὐχαρίστως καὶ ἔγραψε ἕνα τσέκ γιὰ 100 λίρες.

— Μὰ δὲν τὸ ὑπογράψατε, τοῦ εἶπε ὁ εἰσπράκτωρ.

— Δὲν πειράζει! προτιμῶ νὰ μείνω... ἀνώνυμος! ἀπάντησε ὁ νεόπλουτος.

Μυστηχὴ

Τὴ στιγμή ποὺ ὁ σύζυγος φεύγει ἀπ' τὸ γραφεῖο του, ἡ γυναίκα του τοῦ δίνει ἕνα μικρὸ δέμα.

— Τί εἶνε αὐτό, ἀγάπη μου; ρωτᾷ ὁ σύζυγος.

— Εἶνε ἕνα τονωτικό γιὰ τὰ μαλλιά, ἀπαντᾷ ἐκείνη.

— Καὶ τί θὰ τὸ κάνω;

— Δὲν εἶνε γιὰ σένα. Εἶνε γιὰ τὴ δακτυλογράφο σου. Τὰ μαλλιά της μαδοῦν τρομερά... ἀπάνω στὸ σακκάκι σου!

«Κάναν πρώτ-πρωτὶ, ἀπὸ μιὰ ὥρα μίμηση ὥρα μονόζυγο καὶ δίζυγο.

Πῶς ὁ Δαυὶδ ἔφαγε τὸ Γολιάθ;

«Ἐστὶ ἐπρεπε νὰ καταβάλω τοὺς πελώριους συναδέλφους μου.

Οἱ δουλειές μας ἦσαν τρεῖς ἐκεῖ πέρα:

Σπαθί, σκόπευσις, ἱππευτική.

Στὸ σπαθί μ' ἔργωναν μετὰ τὸν ὄγκο τους.

Μιὰ μέρα μοῦ κατέβασε ἕνας μὴ ἀδελφὸς τοῦ βραχίονος, ποὺ

ἦταν ἀπὸ τσέρκι, σπαθὶ ἀσκήσεως—μ' ἄνοιξε τέτοια πληγή, ποὺ

μετὰ τὴν γιὰ τὰ καλά τὰ αἵματα. Ἐπῆγα καὶ μετὰ ῥάψαμε. Στὴ βολή

περιστρέφον τὰ κατάφερα καλύτερα. Στὴν ἱππευτικὴ δὲ μετὰ

γὰν τοὺς ἀφῆσα ὅλους πίσω. Ἐφθασα νὰ πηδῶ τοὺς βαρεῖς οὐγγα-

ρέζους τοῦ στρατοῦ ὡς ἕνα μέτρο καὶ τριάντα ὕψος. ν' ἀφιππεύω

ἀστραπαῖα μπροστὰ στὸ ἐμπόδιο, νὰ χτυπῶ τὰ πόδια μου κάτω

μαζὺ μετὰ τ' ἄλογο καὶ νὰ πηδῶ στὴ ράχη του, ὅταν καὶ αὐτὸ τη-

δούσε τὴ βαλβίδα, νὰ κάνω πράγματα ἐπικίνδυνα, μετὰ μὴ λέει, ποὺ

θέλατε ἀβελέτητα μαζὺ καὶ δόναμι.

Τὸ μεγαλύτερο ἀπ' τὰ προσόντα μου ἦταν πῶς ἀγάπησα τ' ἄ-

λογο καὶ τὸ κατάλαβα καλά. Ἀρχισα νὰ νοιώθω ἄμεσα τὸ εὐγενικὸ

αὐτὸ ζῶο καὶ νὰ μπαίνω στὴν ψυχολογία του. Αὐτὸ τὸ αἶσθημα τὸ

πλούτσια σιγά-σιγά καὶ μετὰ κάποια στοιχειώδη θεωρητικὴ μελέτη.

Διάβαζα ἱππολογία. Ἐκεῖ μέσα βρῆκα διατυπωμένη μετὰ τὴν ἐπι-

γραμματικὴ ξερατὰ τῆς διδασκίας, τὴν ὁμορφιά του: «Κεφαλὴ προ-

βάτου, τραχήλος, πόδες ἐλάφου, μαλλιά, στήθη, γλουτοὶ γυναικός».

Ἀγάπησα τὴ φόρμα του, ποὺ εἶνε ὁ θρίαμβος τῆς καμπύλης, ἀπέ-

ραντὴ πρόκλησις στὸ χάδι, μὴ καὶ τὴν ἀπέραντη νοη-

μοσύνη του. Ἀρχισα νὰ ξεχωρίζω πῶς κάθε ἄλογο

δὲν εἶχε μονάχα τὸ δικό του σκαρί, τὸ σουλοῦπι

του, καὶ καὶ τὴν ψυχὴν του καὶ τὴν προσωπικότητά

του. Εἶχε τὶς ἀδυναμίες του, τὰ γούστα του καὶ τὸν

τρόπο ποὺ ἀντιδρούσε. Τὸ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον μοῦ

γέννησαν τὰ «δύστροπα»—τ' ἄλογο ποὺ κρυβόταν μέσα

τους μὴ ἐμφυτὴ κακία, ἕνα μίσος στὸν ἄνθρωπο

καὶ μιὰ ἐγκληματικὴ διάθεσις ἀρκετὰ φανερὴ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στὴ Μαδαγασκάρη, τὰ παιδιά δὲν παίζουν, ὅπως σὲ μᾶς καὶ στὴν ἄλλου τοῦ ἔθους τῆς Εὐρώπης, τὸ οἰκογενειακὸ ὄνομα τοῦ πατέρα τους. Κάθε παιδί, ἀρρενεῖο ἢ θηλυκὸ, δὲν συμπληρῶσι τὸ 180 ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἶνε ἐλεύθερο νὰ διαλέξῃ ὅποιο ἐπώνυμο θέλει νὰ πάρῃ.

Σύμφωνα μ' ἕνα πολὺ παλιὸ ἔθιμο, κάθε σπῆτι, μικρὸ ἢ μεγάλον, στὴν Ὀλλανδία, πρέπει νὰ ἔχῃ μιὰ πόρτα διαρκῶς κλειστή, τὴν ὥστε κανεὶς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀνοίξῃ. Ἡ πόρτα αὐτὴ ἀνοίγεται μόνο στὸ γάμο ἢ στὴν κηδεία ἑνὸς ἐνὸς τοῦ σπιτιοῦ.

Τὸ ἀρχαῖο αὐτὸ ἔθιμο κανεὶς ὅς τώρα δὲν σκέφτηκε νὰ καταργήσῃ στὴν Ὀλλανδία καὶ εἶνε μέχρι σήμερα ἐκεῖ σεβαστὸ ἀπ' τοὺς τοὺς κατοίκους της.

Ὁ Ἀμερικανὸς ὁδοντοίατρος Τζιμ Χάρμπσον, σ' ἕνα εἰδικὸ βιβλίο του ποὺ ἐξέδωκε τελευταία στὸ Σιάγκο, ἐκφράζει τὴ γνώμη ὅτι αἱ ὠραιότερα καὶ τὰ πλεονεκτήματα τῶν δόντων τὰ ἔχουν οἱ Ἀγγλοι.

Ὁ Γερμανὸς ἐξερευνητὴς Φάμς, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε τελευταία ἀπὸ ἕνα πολυετὲς τοξίδι στὴς τροπικὲς χώρες τῆς Νοτίου Ἀφρικής, ἀπεκρίνετο ὅτι ἀνεκάλυψε ἐκεῖ, μερικὰ πολὺ περιέργως γιὰ τὴν εὐαισθησία τους δέντρα.

Τὰ δέντρα αὐτά, φυτρώνουν μόνο μέσα σὲ μεγάλες σπηλιές τῶν παρθένων δασῶν τῆς νοτιοδυτικῆς Ἀφρικής καὶ ἰδίως στὴν περιοχὴ τῆς «Χουσις» «Ακτῆς» μετὰ τὴν ἐλάση τοῦ ἀνέμου, μαρμαίνονται καὶ σὲ λίγες ὥρες πεφουνε δολιχόρα κάτω, σὺν ἀνθρώποις ποὺ παθαίνουν... συγχοπὴ τῆς καρδιάς.

Στὴν Ἰαπωνία, πρὶν στεφανωθῶν οἱ νεόνυμφοι ἢ μητέρα τῆς νύμφης, φροντίζει νὰ καύῃ ὅσα παιδιὰ δια εἶχε ἡ κόρη τῆς τὸν καιρὸ ποὺ ἦσαν ἀκόμα παιδάκια.

Ἡ στάχτη ποὺ θὰ μείνῃ ἀπὸ τὸ κάψιμο αὐτὰ τοποθετεῖται σ' ἕνα πολυτίμητο βάζο, καὶ γράφεται ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς νύμφης στὸν γαμπρό, μετὰ τὴν στέψη.

Στὴ Γενεύη ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος, ἡλικίας πενήντα ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ζῇ ὕστερα ἀπὸ σαρφάτα ἐπὶ ἐγχειρήσεις, ποὺ ὑπέστη ὅλη τὴ ζωὴ του. Ὁ γαμπρὸς αὐτοῦ ἄνθρωπος δὲν ἔχει χέρια, εἶνε ἡ δὲ πόδι, χωρὶς στομάχι καὶ χωρὶς δόντια! Καὶ ὅμως ζῇ!...

Σ' ἕνα μέρος τῆς Κεντροῦς Ἀφρικής, ἀπὸ ἐκεῖνα στὰ ὅποια δὲν ἔχει ἀκόμα εἰσχωρήσει ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς, κάθε ἄγριος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σκοτώνῃ ἀπὸ μιὰ σύζυγο τὸν τὸν χρόνον!

Οἱ ἄγριοι αὐτοὶ ἔχουν πολλὰς γυναῖκες, ἐκείνην δὲ ποὺ σκοτώνουν τὴν ἀντικαθιστοῦν ἄμεσως μετὰ ἄλλην.

Τὸ περίεργον εἶνε οἱ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου της, στὸ σπίτι τοῦ ἀγρίου γίνονται μεγάλα γλέντια, στὸ ὅποιο τὴν μεγαλύτερη εὐθύμια δὲν χάνουν οἱ ἄλλες γυναῖκες τοῦ ἀγρίου!...

Ὁ Ἀγγλὸς δημοσιολόγος Σερ Ἐδουάρδ Ἀρνολντ, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε ἀπὸ πολυετὴ διαμονὴν στὴν Ἰαπωνία, τῆς ὁποίας ἐμελέτησε τὴ ζωὴ καὶ τὰ ἔθιμα, σὲ μιὰ διάλεξίν του τελευταίως στὸ Λονδίνο, ἀπεκρίνετο ὅτι ἡ Ἰαπωνικὴ γλῶσσα δὲν ἔχει ὅτε λέξεις, ὅτε ἐκφράσεις ὑβριστικές, ὅπως οἱ ἄλλες γλώσσες τοῦ κόσμου.

Ὅταν ἕνας Ἰάπων θέλῃ νὰ προσβάλῃ τὸν ἀντίπαλό του, πορεῖ νὰ μεταχειριστῇ τὴ λέξι «ἄνθρωπε» ποὺ εἶνε ἀρκετὴ διὰ νὰ τὸν θίξῃ. Σὲ μεγάλες δὲ στιγμὲς ἐρεθισμοῦ οἱ Ἰάπωνες μεταχειρίζονται μετὰ τὸν τὸν λέξι «Ἀρκεῖ! Ἀρκεῖ! Ἀρκεῖ! μὴ!» ποὺ θεωροῦνται πολὺ προσβλητικὲς γι' αὐτοὺς.

Τὸ ἀρχαῖο ἔθιμο τῆς καύσεως τῶν χρῶν, ποὺ ἐτηρεῖτο μετὰ τὸν σεβασμὸ στὴν ἐποχὴ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, διατηρεῖται ἀκόμα καὶ σήμερα σὲ μερικὰς φυλὰς, ἡμίγριες τῶν Ἰνδίων καὶ τῆς Κεντροῦς Ἀφρικής.

Κατὰ τὸ ἔθιμο αὐτὸ, ὅπως καὶ στὴν Ἀρχαία Αἰγύπτου, ἄμεσως μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸ τοῦ συζύγου, ῥίχνουν σὲ μιὰ μεγάλη φωτιά ποὺ ἀνάβουν κοντὰ στὸ τάφο του, τὴ χήρα, ἡ ὁποία βρίσκεται ἔτσι τραγικὸ θάνατο κοντὰ στὸ πεθαμμένο σύζυγό της.

Μὲ τὸ κάψιμο αὐτὸ, καθὼς πιστεύουν οἱ ἡμίγριες τῆς Ἀφρικής καὶ τῆς Ἀσίας, ἀποδεικνύεται ὅτι ἕνας ἢ ἀποφασιστὴς τῆς συζύγου πρὸς τὸν ἄνδρα, συγχρόνως δὲ γίνεται γιὰ νὰ μισοῖ νὰ εἶναι μαζὺ τοῦ στὸν ἄλλο κόσμο καὶ νὰ τὸν περιτοίχῃ!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Ὁ ἄνθρωπος τῶν Ἀλφιδίων

Πῶς διατηρεῖται ἡ ἐμορφία

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ὅταν θέλετε ν' ἀρωματίσετε ἕνα σαλόνι ἢ ἕνα δωμάτιο ὅπου παραμένετε στὸ φαρμακοποιὸ σας τὴν ἐξῆς συνταγὴ:

Benjoin	65 gr.
Baume de tolu	16 gr.
Charbon léger	192 gr.
Nitrate de potasse	8 gr.

Ἀπὸ ἀνάμειξη καλὰ τὰ εἶδη αὐτά, τὰ ζυμώνετε κατόπιν ὥστε ν' ἀποτελεσθῇ ἕνα μίγμα ἀρκετὰ στερεὸ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κόπτετε μικρὰ-μικρὰ τεμάχια, τὰ πλάθετε εἰς σχῆμα τριγωνικῶν κόνων (ὥστε νὰ στεκονται ὀρθῶς) καὶ τ' ἀφήνετε ὀλίγη ὥρα, στὸν ἥλιο νὰ ξεραθοῦν.

Ἀπὸ τοὺς τριγωνικοὺς αὐτοὺς κόνους ὅταν ξεραθοῦν γαλά, παίρνετε ἕνα ἢ δύο, καὶ τοὺς καίτε μέσα στὸ δωμάτιο, κλεινόντες καλὰ τὰ παράθυρα.

Ἡ ὁσμὴ τοῦ καπνοῦ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀφήνει μιὰ λεπτότατη καὶ εὐάσθητη μυρωδιά, χρησιμεύει ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν κοινωπειῶν.

Ὅταν τὰ εἶδη σας εἶνε νικέλιν, γιὰ νὰ καθαρισθοῦν, ἀρκεῖ νὰ τὰ βουτήξετε μέσα σὲ διάλυσι 25 δραμ. οἰνοπνεύματος (καθαροῦ) στὸ ὁποῖο ῥίχνετε καὶ 1 γραμ. θεικοῦ ὀξέος.

Τ' ἀφήνετε κατόπιν νὰ στεγνώσουν καλὰ ἐπάνω σὲ πριονίδια, καὶ ὕστερα τὰ γυαλίζετε μ' ἕνα μάλλινον ἢ βελούδινο ὑφάσμα.

Ἄν θέλετε νὰ διατηρεῖτε τὰ τόσο... βαρὺ τιμὰ σήμερα λεμονία σας πάντοτε φρέσκα τοποθετήστε τα μέσα σ' ἕνα πύλινο δοχεῖο, τὸ ὁποῖο γεμίζετε μετὰ καθαρό νερό.

Χρειάζεται ὅμως τὸ νερὸ αὐτὸ νὰ τὸ ἀλλάξετε κάθε τρεῖς ἡμέρες, γιὰ νὰ μὴ χάνῃ τὰ συστατικά του.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἔχετε πάντοτε σίτι σας λεμόνια φρεσκοκότιστα, ἐπὶ ἕνα καὶ δύο μῆνες, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ φόβος νὰ χάσουν τίποτε ἀπὸ τὴν ἡγεῖα ἢ τὴν οὐσία τους...

Ὅταν σὰς τύχῃ στὸ σιδερώμα νὰ κτρινίσῃ ἕνα ἀσπρόρουχο ἀπὸ τὸ πολὺ καμένο σίδερο, βρέξετε τὸ ἄμεσως μετὰ μὴν νερό, ἐπὶ ὅπου στὸ μέρος ποὺ κτρινίσῃ καὶ ἀφήστε τὸ νὰ στεγνώσῃ στὸν ἥλιο.

Ἐάν ἴδῃτε ὅτι τὸ κτρινίσμα ἐπιμένει, ἐπαναλάβετε τὸ ἴδιο βρῆμα, γιὰ δύο φορὲς ἀκόμα.

Θὰ ἴδῃτε ὅτι στὸ τέλος τὸ ρούχο σας θὰ καθαρῇ τελείως.

Ὅταν θέλετε νὰ καθαρίσετε τὰ μάρμαρα τῶν ἐπιπέδων σας, ἀπὸ κάθε εἶδους λερώμα ἀκολουθεῖτε τὸν ἐξῆς τρόπο:

Ἀρκεῖτε ἀπ' τὸ φαρμακοποιὸ ὀλίγη σκόνη μαγνησίας, στὴν ὁποία χύνετε ἀρκετὰ σταγόνες βενζίνης, ὥστε ὥστε νὰ σχηματίσετε μιὰ πυκνὴ μάλλον αλοιφή.

Τότε, ἀφοῦ πρώτῃ πλύνετε καλὰ τὸ μάρμαρο μετὰ πετρίδιο, τὸ ἀλείψετε ὕστερα μετὰ τὴν αλοιφήν αὐτήν καὶ τὸ ἀφήνετε ἔτσι 24 ὥρες. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτήν, τὸ μάρμαρόν σας θὰ καθαρῇ τελείως.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Γιὰ νὰ μποροῦν νὰ σιδερώνονται καλὰ καὶ νὰ διατηροῦνται τὰ λινὰ σας κοστούμια, δὲν πρέπει ποτε νὰ τ' ἀπλώνετε νὰ στεγνώσουν στὸν ἀέρα ἢ στὸν ἥλιο. Μετὰ τὸ πλύνισμα, ἀπὸ τὸ στέγνωτε καλὰ, τὰ στεγνώνετε μ' ἕνα καθαρὸ σεντόνι, καὶ τ' ἀφήνετε ἔτσι ἀρκετὲς ὥρες νὰ στεγνώσουν στὴ σκιά.

Ἐστὶ μόνο τὰ ἔχετε πάντοτε νοπὰ γιὰ τὸ σιδερώμα, ποὺ μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸ διατηρεῖται καὶ δὲν χαλάει εὐκολά.

Ἐστὶ μόνο τὰ ἔχετε πάντοτε νοπὰ γιὰ τὸ σιδερώμα, ποὺ μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸ διατηρεῖται καὶ δὲν χαλάει εὐκολά.

Τὰ ῥα αὐτὰ χρησιμεύουν λαγουδάκια θὰ ἀπολλοῦν ὠραιότατα εἰς ποδίστους τῶν παιδιῶν σας. Τὰ ξεσκονίζετε, τὰ μαλακώνετε, ἂν θέλετε καὶ τὰ κρετὰτε πάλιν στὴν ποδιά, μετὰ τὴν γνωστὴ μελάνη ποὺ λέγεται «εἰς αὐτὰ».

Ἡ ΚΥΡΙΑ Φ.

Ἐπαρχιώτοποῦλαν.— Ἡ συνταγὴ τοῦ παρθενικοῦ γάλακτος εἶνε ἡ ἐξῆς:

Eau de roses	450 gr.
Teinture de myrhe	5 gr.
Teinture d'opopanax	5 gr.
Teinture de benjoin	5 gr.
Essence de citron	2 gr.
Teinture de quillayia quelques gouttes.	

Ζοζέφρα Μ.— Γιὰ τὸ χροῖμα τοῦ δερματός σας εἶνε κατάλληλη μιὰ καλὴ πούδρα σὲ χροῖμα naturelle III, ἡ ὁποία ἔχει καὶ λίγο ῥοῦ μισο. Γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μετὰ τὴν ἄν καὶ τὸ καλοκαίρι ἀκόμη μελανιάζουν ὑπερβολικὰ τὰ χέρια σας καὶ τὰ πόδια σας, συμβουλευθεῖτε ἕνα γιαντὸ, γιὰτί ἀσφαλῶς θὰ πρόκειται γιὰ κακὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Πρὸς τὸ παρόν μὴ σφίγγετε καθόλου καὶ τρώτε ἐλαφρὰν τροφή.

Ἄννυ Ὀντρα.— Γιὰ τὰ τσινουρά σας χρησιμοποιεῖτε τὸ ἐξῆς ὑγρό:

Acide gallique	1 gr.
Vaseline	10 gr.
Huile de ricin	4 gouttes
Essence de lavande	4 gouttes

Τὸ κοκκίνισμα τοῦ προσώπου σας φοβόμαι πὺς ὀφείλεται σὲ δυσπεψία. Φροντίστε λοιπὸν ὥστε ἡ χώνευσίς σας νὰ εἶνε ὅσον τὸ δυνατόν πρὸ κανονικῆς. Μὴ σφίγγετε καθόλου ἀναπαύσεσθαι μετὰ τὸ φαγεῖν, παίνετε μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα ἕνα ἐλαφρὸ καθάρισμα, ἀποφεύγετε νὰ περπατᾶτε στὸν ἥλιο καὶ μάλιστα μετὰ τὸν ἥλιο. Γιὰ τὰ μαλλιά σας, σὰς συνιστῶ φρεζιόν μετὰ τὸ ἐξῆς ὑγρό.

Alcool camphré	100 gr.
Essence de terebenthine	25 gr.
Ammoniaque	3 gr.

Τακτικὴν Ἀναγνώστριαν, Νεάπολιν (Κορίνη).— Ἐχετε δερμα λιπαρὸ στὸ μέτωπο καὶ ξηρὸ στὰ μάγουλα. Πλύνετε λοιπὸν τὰ λιπαρὰ σημεῖα τοῦ προσώπου σας μετὰ πολὺν ζεστὸ νερό, στὸ ὁποῖο θὰ ἔχετε ῥίξει μιὰ κουταλιά τῆς σούδας ὀξείας, καὶ τὰ ξηρὰ μετὰ πυγρομένο. Κάνετε ἐπίσης τακτικὰ μασάζ στὸ πρόσωπό σας, μετὰ τὴν ἐξῆς κρέμα ἡ ὁποία εἶνε κατάλληλη γιὰ ὅλα τὰ δερμάτια:

Eau de roses	10 gr.
Cire blanche	12 gr.
Suc d'oignons de lys	8 gr.
Teinture de benjoin	4 gr.
Sulfate d'alumine	2 gr.
Huile d'amandes	25 gr.

Ἀποφύγετε τέλος τὸν ἥλιο καὶ τὴν ὑγρασία τοῦ καλοκαιρίου.

Λίλιαν.— Εἶνε ἀδύνατον νὰ ξεραθῶν τὰ μαλλιά σας γιὰ οἱ μεταχειρισθῆτε οὐτε ὀξυγόνου, οὐτε ἀμμωνίας. Μποροῦ βεβαίως νὰ σὰς σιγήσῃ μιὰ ἐπιμελὴ βαφή, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀντιβόρεσις αὐτῆς ἔχει ἕνα ἄλλο πλεονέκτημα, ἡ βάσις κάθε ἀρωματιστικοῦ ὑγροῦ. Ἄν θέλετε νὰ ἐπιδόξωσιν τὰ μαλλιά σας στὸ ἄσπρὸ ὅ τοῦ ἔσθαι τοῦ χροῖμα, τότε νὰ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΜΙΑ «ΒΕΝΤΕΤΤΑ», ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

(Εν' άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου Τιταϊνά, για την γοητευτική Τζένου Λουξέιγ)

ΛΕΣ ή έφημερίδες και τα περιοδικά του κόσμου έγραψαν, δώ και λίγο καιρό, μια καταπληκτική είδηση. Η Τζένου Λουξέιγ ή πιο γοητευτική γυναίκα της όθνης έγκατέλειψε τη δόξα του κινηματογράφου και φόρεσε πένθιμο ένδυμα μοναχής. Στην αρχή τα εκατομμύρια των θαυμαστών της δεν πίστεψαν. Νόμισαν ότι πρόκειται για καμιά... αμερικανική ρεκλάμα. Ωστόσο έπειτα από λίγο αναγκάστηκαν να παραδεχθούν με θλίψη ότι αυτή η είδηση ήταν αληθινή και να κλάψουν τον άδικο χαμό της καλλιτέχνιδος.

Η Λουξέιγ, η γοητευτική Τζένου, είχε χαθεί για πάντα. Το λαμπρό «αστέρι» της έδωσε απότομα στον ουρανό του κινηματογράφου. Η όμορφη «βεντέττα» κατέαχθη στο τάγμα των «αδελφών» του Κυρίου κι η γοητευτική όμορφιά της κρύφτηκε κάτω από το ένδυμα των μοναχών. Η Γαλλίδα δημοσιογράφος Τιταϊνά, η οποία ήταν προσωπική φίλη της όμορφης «βεντέττας» έγραψε ένα συγκινητικό άρθρο για την διάσημο ήθοποιό στο οποίο προσπαθεί να δικαιολογήσει την χαριτωμένη καλλιτέχνηδα γι' αυτή την μεγάλη απόφασή της να απαρνηθεί τον κόσμο. Σας το μεταφράζουμε γιατί έχει εξαιρετικό ενδιαφέρον και γιατί απόκαλύπτει την τραγωδία μιας αισθηματικής γυναίκας που αγάπησε παράφορα και που θυσιάσε τα πάντα στον βωμό του έρωτος. Ίδου λοιπόν τι γράφει η Τιταϊνά:

«Είπε πολύ θλιβερό να θυμάται κανείς τα πρόσωπα που αγαπάει και τα οποία τον εγκαταλείπουν, χωρίς να έχει την έλπίδα να τα ξαναδεί. Ωστόσο έπειδή ίσως πολλοί θα κατηγορήσουν την αγαπημένη μου φίλη για την θυσία της, θεωρώ αναγκαίο να γράψω αυτό το άρθρο. Η Λουξέιγ έπρεπε να γίνει μοναχή. Ήταν μια υπερβολικά τρυφερή γυναίκα με μια ψυχή αγέλου. Δεν μπορούσε να ζήσει στην ανδρώπινη ζούγκλα. Διαρκώς θυσιάζονταν για τους άλλους και ποτέ δεν σκέφτηκε τον εαυτό της. Οι φτωχοί την λατρεύουν σαν αγία και με την αλήθεια, της αξίζει. Θα σας διηγηθώ μερικά επεισόδια από τη ζωή της για να μπορέσετε να την καταλάβετε και σεις.

Εδώ και τρία χρόνια πήγα μια μέρα να την επισκεφθώ στο κοινό διαμέρισμά της. Εκεί πάνω στην εύθυμη Μονμάρ-τρη, η Λουξέιγ ήταν κατάκοπη από το «γύρισμα» των σκηνών ενός φιλμ, και είχε πέσει μισόγυμνη στο κρεβάτι της, σαν πεθαμένη. Κοιμόταν. Το πρόσωπό της είχε πάρει μια ιδανική όμορφη κι έτσι όπως ήταν ξαπλωμένη έμοιαζε σαν ένα χερουβείμ. Πάνω από το κρεβάτι, ένας Έσταυρωμένος άπλωνε τα πληγωμένα χέρια του στο τραγικό βασανιστήριό του.

Σεβάσθηκα τον ύπνο της και κάθισα υπομονετικά κοντά της να ξυπνήσω. Πάνω στο τραπέζι της τουαλέτας της ανάμεσα στα διάφορα καλλυντικά βρισκόταν μια εικόνα της Αγίας Τερέζας. Είδα τότε μ' έκπληξή μου ότι έμοιαζε καταπληκτικά με την Λουξέιγ. Είχε την ίδια άγνη έκφραση, το ίδιο πρόσωπο και πρό πάντων το ίδιο βλέμμα της παραδείσιας καλωσύνης.

Τόση δέ εντύπωση μου έκανε αυτή η ομοιότητα ώστε μόλις ξύπνησε η φίλη μου δεν κρατήθηκα και της είπα:

— Ξέρεις ότι μοιάζεις καταπληκτικά με την αγία Τερέζα;

Χαμογέλασε με καλωσύνη και φίλησε με σεβασμό ένα μικρό σταυρό που κρεμόταν στο στήθος της.

— Δεν είμαι αξία, μου είπε κατόπιν, γι' αυτό τον τίτλο που μου έδωσες.

Κι ύστερα μου διηγήθηκε το ακόλουθο επεισόδιο.

— Μια μέρα, μου εξομολογήθηκε κοκκινίζοντας από τη στενοχώρια της, στο δρόμο της Νικαίας συνάντησα έναν άσκητικό Ιεραπόστολο. Πήγαυε μ' άργό βήμα κυττάζοντας καταγής και

λέγοντας συνεχώς προσευχές. Τα σιδερένια σανδάλια του κάναν μαρτυρικό το βάδισμά του κι ο τρίχινος μανδύας του του έδινε μια ιερατική μεγαλοπρέπεια. Στάθηκα σε μιάν άκρη του δρόμου για να μη με δει και το άποστολο την προσοχή από τις προσευχές του. Μα ο Ιεραπόστολος στήθηκε μπροστά μου με θαυμασμό κι' άφοβ' μ' ελόγησε, μου είπε:

— Έχεις την ανθρώπινη μορφή μιας Αγίας. Φρόνιζε πάντα η καρδιά σου να είναι τόσο καθαρή, σαν το φαινό βλέμμα σου. Ο Θεός μαζί σου!

Κι' ύστερα χάθηκε, πάλι με το ίδιο άργό βήμα στον δρόμο της παραλίας.

Μ' αυτά τα λόγια του μου έκαναν μεγάλη εντύπωση. Καθώς βλέπεις λοιπόν δεν είσαι ή μόνη που έκανες αυτή την παρατήρηση.

Κι' η Τζένου Λουξέιγ άλλαξε συζητήσι για ν' αποφογή με μιλιά της περισσότερο για τον εαυτό της.

«Άλλη μια φορά πάλι η Τζένου «γύριζε» αδιάκοπα από το πρωί μέχρι το βράδυ σ' ένα έρημο μέρος τις σκηνές ενός φιλμ. Την έβλεπα ότι κουραζόταν πολύ, μα ποτέ δεν θυμώνα και ν' έδινε διαμαρτυρίες για τις παράλογες απαιτήσεις του σκηνοθέτη. Όταν τέλειωσε και γύρισε στο «στούντιο» έπεσε έξαντλημένη σε μια πολυθρόνα, φέρνοντας τα χέρια της προς το στήθος της. Ξαφνικά έβγαλε μια κραυγή τρόμου.

— Τι έπαθες; την ρώτησα.

— Γρήγορα, μου είπε, πρέπει να επιστρέψω εκεί που βρισκόμουν το πρωί. Έχασα το σταυρό μου!

Κι' αδιαφορώντας για την κούρασή της ανέβηκε σ' αυτό κίνητό της και πήγε στο μέρος που «γύριζε» το πρωί. Έπι-
 δυό άδρες σκάλινε εκεί υπομονετικά την άμμο, με μια έκφραση απέραντης θλίψης. Μα δεν βρήκε το μικρό χρυσό σταυρό.

Και όμολογώ ότι χρειάστηκε να περάσει πολύς καιρός για να παρηγορηθεί γι' αυτή την άτυχία της.

«Η Τζένου Λουξέιγ, όπως σας ανέφερα, θυσιάζονταν πάντα για τους άλλους. Και η πιο φλογερή επιθυμία της υποκαρ-
 σε στην ιδέα ότι, μπορούσε να βοηθήσει έναν άλλον.

Κάποτε είχε φτιάξει μια θαυμάσια τουαλέτα για έναν μεγάλο χορό που δίνονταν στο πιο άριστο κρατικό ξενοδοχείο του Μόντε Κάρλο, το «Παλαιό Ρουαγιάλ». Ήταν ενθουσιασμένη και κάθε τόσο μου έλεγε ότι θα είχε μεγάλα σουξέ μ' αυτό το φόρεμα. Τ' απόγευμα όμως της ίδιας μέρας της κομικής δεξιώσεως την βρήκα στο σπίτι της να κάθεται και να ρεμβάζει στη βεράντα της βίλλας της.

— Πώς Τζένου, άπορησα, δεν θα κ-
 νης λοιπόν την τουαλέτα σου; Περιμέ-
 νεις λοιπόν την τελευταία στιγμή; Αυτό το φόρεμά σου θέλει και το κατάλληλο κτένισμα. Γιατί δεν φώναξεις τον κομ-
 τή σου να σε περπονηθεί;

Γέλασε με καλωσύνη.
 Δεν θα φορέσω αυτή την τουαλέτα, μου είπε με απλότητα. Την χάρισα σε μια φίλη μου, γιατί την είδα ότι της άρεσε πολύ.

Και πράγματι στο χορό ήρθε μ' ένα απλό βραδυνό φόρεμα. Κι' όμως ήταν τόσο χαριτωμένη, ώστε ανεκφυγή «βασιλο-
 σα» το χορό!

«Η Λουξέιγ ακόμη είχε μια αδυναμία. Ποτέ δεν κρατούσε τα λεφτά της. Διαρ-
 κώς τα μοίραζε στους φτωχούς. «Όσα κι' αν έβγαζε, κι' αλήθεια κέρδιζε ένα σωρό χρήματα, αλωνίζω ήταν άδεια».

— Δεν μπορώ, μου εξομολογείτο, να βλέπω τους άλλους να πεινούν, ενώ ε-
 γώ έχω λεφτά στην τσάντα μου.

Και πράγματι, τύχαινε πολλές φορές να της κάνα το τραπέζι γιατί είχε δώσει ακόμη και τα τελευταία φράγκα του δειπνού της.

«Η Τζένου Λουξέιγ ήταν ένα φαινόμενο όμορφιάς και καλωσύνης. Λέω ήταν, γιατί τότε πει έχει απαρνηθεί τα εγκόσμια και ενδιαφέρεται μόνο για την άλλη ζωή και τη λατρεία του Κυρίου.

Η Τζένου Λουξέιγ με στολή μοναχής

(Η συνέχεια εις την σελίδα 1690)

ΕΥΧΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΥΒΑΛ

Ο Κ. ΚΛΟΚΛΟ

ΣΦΑΛΩΣ ο πιο κοινός άνθρωπος του Παρισιού ήταν ο Κλοκλό. Ήταν και το πιστεύει! Γι' αυτό τον βλέπατε να κινή τον περιπάτο του στα βουλεβάρτα, να συχνάζει στις κοσμικές πρεμιέρες των θεατρικών και να είναι πρώτος και καλύτερος σ' όλες τις δεξιότητες.

Τον Κλοκλό τον ήξερε όλο το Πα-
 ρισί. Η μοδιότροπες διασκεδάσαν μαζί του, ή καλλιτέχνιδες του τρώγαν έ-
 σωρό λεφτά κι' ή εύθυμες γυναίκες ά-
 φήγαν χωρίς βενζίνα τ' αυτοκίνητό του.

«Α, ο Κλοκλό ήταν γαλάντος! Όταν του άρεσε μια γυ-
 ναίκα την κυνηγούσε και μπορούσε γι' αυτή να πουλή-
 σει και το σακκάκι του. Διπλόρωνε στο δρόμο κι' άρχιζε το
 έρωτικό πύρ στην αρχή με εκφραστικές ματιές και χα-
 μόγελα, έπειτα με λόγια, ύστερα με χειρονομίες και τέ-
 λος... άρπαζε ένα γερό χαστούκι στο πρόσωπο που του
 έφευγε το καπέλο. Θεέ μου! Ο φτωχός Κλοκλό ήταν υ-
 περβολικά άτυχος στους έρωτάς του! Φαντασθήτε ότι
 ένα χρόνο τώρα είχε νοικιάσει ένα πολυτελές διαμέρι-
 σμα κι' όμως δεν είχε πατήσει το πόδι της σ' αυτό ούτε
 θυλήνη γάτα!

— Κλοκλό έχεις κεσάτια, του λέγαν οι φίλοι του για
 να τον πειραξουν!

Τι άδ' άκριτοι που ήταν τέλος πάντων αυτοί οι άν-
 θρωποι! Διαρκώς χώναν τη μύτη τους στις υποθέσεις του
 και δεν τον άφηναν να ησυχάσει. «Α, το μαρτύριό του ήταν τροβερό!

— Κλοκλό, το μάγουλό σου είχε κόκκινο, του παρατηρούσαν μόλις
 τον έβλεπαν το βράδυ.

— Τι; Πώς; Έχω κοκκινάδια; Ρωτούσε ανήσυχος έκείνος.

— Όχι, μα φαίνεται ότι έφαγες πάλι καμιά ανάδοχη.

«Ε, το είχε, φαίνεται, η μοίρα του άτυχου Κλοκλό να δέχεται ρα-
 πίσματα. Ήταν ο μόνος που μπορούσε να μιλήσει για την δύναμη των
 γυναικών. Και όταν διάβαζε στις έφημερίδες κι' έβλεπε να τις αναφέ-
 ρουν ως «άσθενες φύλο» διεμαρτύρετο. Είχε πικρή πείρα της... αδυνα-
 μίας τους. Μια του είχε σπάσει κάποτε τρία δόντια! Κι' αναγκάστη-
 κε να τα πετάξει με λύπη του στο δρόμο και να τρέξει στο γιατρό του
 να τα βάλει χρυσά. Άλλη μια τόν είχε ρίξει με μια γροθιά στο λιθό-
 θειώ! Μα ο Κλοκλό δεν έβραζε μυαλό. Σ' αυτόν ταίριαζε η παροιμία
 του λόκου. «Όσο κι' αν άλλαζε το μαλλί του, αυτός εξακολουθούσε να
 είναι ο ίδιος. Θα τον βλέπατε αιωνίως εύθυμο, κομψό, μ' ένα άνθος
 στην μπουτονιέρα και διαρκώς χωμένα τα χέρια στις τσέπες του παλ-
 τού του να περπατά με γρήγορο και πηδηχτό βήμα, σκορπίζοντας
 δεξιά κι' αριστερά χαμόγελα και
 χαιρετώντας όλες τις γυναίκες.

— Καλησπέρα σας, μαντάμ!

— Τα σέβη μου, κυρία!

— Πώς είστε, δεσποινίς Ζου-
 νιέ;

Και η ανέλεστη σειρά των υ-
 παλλίσεων, των μειδιαμάτων και
 τσι βιολαιμάτων του καπέλλου εξα-
 κολουούσε μέρες, μήνες, χρόνια.
 Λίγο ακόμη κι' οι διάφοροι «τσι-
 παρόντες» θα έδειχναν στους ξέ-
 νους μεταξύ των άλλων αξιοθέα-
 των του Παρισιού και τον Κλο-
 κλό!

Τον καίμενο τον Κλοκλό! Πο-
 τέ δεν είχε κάνει τίποτε σε κανέναν.
 «Όλοι τον αγαπούσαν και τον κο-
 ρούδευαν.

— Κλοκλό, η μικρή μου είχε
 ξεφυλάξει μαζί σου. Μα τί έ-
 χεις και προσελκύεις έτσι τις γυ-
 ναίκες;

— Βάζω λίγη μεντζίνα... στο
 μαντήλι μου. Έτσι πληροφορούν-
 ται όλες ότι έχω αυτοκίνητο, τους
 άπαντούσε με άφέλεια.

«Κι' αλήθεια, η άφέλεια αυτού
 του ανθρώπου δεν είχε όρια. Κι'
 όμως, εδώ που τα λέμε, θα μπορού-
 σε να έχη επιτυχίες. Ο Κλοκλό
 ήταν κομψός, άρετα συμπαθητι-
 κός και λίγο πλούσιος. Μα έλα που
 είχε το ελάττωμα να κυνηγά ό-
 λες τις γυναίκες! Και φυσικά,
 άποιος κυνηγάει πολλούς λαγούς
 δεν πιάνει κανέναν. Τό ίδιο είχε
 πάθει κι' ο Κλοκλό. Τό πολυτε-
 λές διαμέρισμά του είχε γι' αυτός

φίλους του και πρό πάντων για εκείνον τον διαβολάνθρωπο τον Μω-
 ρίς, που άλλαζε τις γυναίκες όπως τις γραβάζει του.

— Μωρίς, του έλεγε ο Κλοκλό, νομίζω ότι είσαι φίλος μου.

— Και βέβαια είμαι τ' άπαντούς ο Μωρίς άφου διαρκώς σου
 παίρνω δανειά.

— Ω, καίμενε, ποιός σκοτίζεται τώρα για τέτοια μικροπρά-
 ματα;

— Θες να πής δηλαδή ότι μου χαρίζεις τό προχθεσινό χιλιάρικο
 που μου δάνεισες;

— Πάρο όπως θέλεις. Έκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι να μου
 δώσεις μια καλή συμβουλή: Πές μου πώς κατακτά τις γυναίκες.

Μα δεν υπάχει κανένας κανόνας γι' αυτή τη δουλειά. Γιατί τις
 πέρασες τις γυναίκες; Δεν μπορεί να κανονίσεις τα αισθήματά τους
 και το γούστο τους με μια συνταγή.

— Πρέπει να μου πής, Μωρίς, δηλ την αλήθεια, έπρεμενε ο δύ-
 στυχης Κλοκλό. Βαρέθηκα πειά να τρώω χαστούκια. Έμένα μου χρειά-
 ζονται φίληματα!

— Χμ! Έκανε σκεπτικός ο Μωρίς, αυτό δεν είναι τόσο εύκολο
 όσο το φαντάζεσαι. Εύκολότερα σου δίνει η γυναίκα ένα χαστούκι
 παρά ένα φίλημα.

— Δεν θα μπορούσε τουλάχιστον να μου δώσει και τα δυό;

«Έκανε συγκαταβατικά ο Κλοκλό.

— Ο Μωρίς τόν λυπήθηκε.

— Άκουσε, του είπε, θα σου όμολογήσω το μυστικό μου. Η γυναι-
 κες αγαπούν μόνον τους σοβαρούς άνδρες. Δεν έχουν έμπιστοσύνη σ' έναν
 εύθυμο τύπο σαν και σέναν.

— Όποτε πρέπει να γίνω σοβαρός; Ρώτησε μ' ύφος δαρμένου
 σκύλου ο Κλοκλό.

— Είναι ή μόνη συμβουλή που μπορώ να σου δώσω, σαν καλός
 φίλος.

«Ο Κλοκλό ευχαρίστησε το Μωρίς και γύρισε σκεπτικός στο διαμέ-
 ρισμά του.

Την άλλη μέρα όλες η γυναίκες που κυκλοφορούσαν στους δρό-
 μους του Παρισιού αναστατώθηκαν. Είχαν δει ότι ο Κλοκλό δεν κα-
 ταδεχόταν πειά να τις κυτάξει. Άναγκαζόντουσαν λοιπόν για να διασκε-
 δάζουν να τον καλημερίζουν πρώτες εκείνες:

— Πώς είστε, κ. Κλοκλό;

— Καλημέρα, κ. Κλοκλό!...

— Χαίρεται, κ. Κλοκλό!...

«Ο δύστυχος ένοιωσε την καρδιά του να λατράει. Πάλευε να
 συγκρατήσει τον εαυτό του για να μη κάνει καμιά τρέλα κι' άρχισε
 πάλι τα καραγκιοζιλίκια του. Κι' αυτή η προσπάθειά του άρχισε να
 τον μελαγχολεί και να τον μαρμαρώνει.

Τό βράδυ λοιπόν δήλωσε με σοβαρό ύφος στο Μωρίς:

— Πάει, τέλειωσαν πειά τ' άσπεια. Θα εγκαταλείψω το κυνήγι. Δεν
 μπορώ να γίνω σοβαρός. Τώρα έχω
 άρχει να γάνω πραγματικά την
 εύθυμία μου.

— Αυτό είπαμε τόμα να μου πής
 πως βαρέθηκες τις γυναίκες.

Δηλαδή βαρέθηκε να με στο-
 λίζουν με τό πιο χυδαίο ύβρεολό-
 γιο. Ξέρεις τι τρομερό πράγμα είναι να
 μην σου έχουν πει ποτέ μια τρυ-
 φερή λέξη;... Αποφάσισα λοιπόν να
 βάλω τέλεια και παύω στο κυνή-
 γιό. Ο' άρρωστος μάστακα το δια-
 μέρισμά της όδοι Ρουσσώ.

«Ο Μωρίς άνησύχησε. Αυτό πειά
 ήταν από τ' άγρια.

— Κλοκλό, έλα σ' αλά σου. Μα
 δεν σκέφτεσαι λοιπόν καθόλου τους
 φίλους σου; Καλά σε λέω εγώ σ' αλή-
 θεια.

Μα ο Κλοκλό ήταν άμεταπει-
 στος. Μόλις άφησε τον Μωρίς τρά-
 βησε γρήγορα να βάλει την σπιτονο-
 κα του.

— Κυρία Σελεστίν, της είπε, αν
 πούμα πολύ, αλλά θα ξενοικιάσω τό
 διαμέρισμά.

— Γιατί, κ. Κλοκλό, άπορησε ή
 Σελεστίν, δεν είσαστε ευχαρίστη-
 μένος;

«Ο Κλοκλό με λυπημένο ύφος
 της εξήγησε όλη την τραγική γαλία
 που είχε στις γυναίκες.

— Έγώ σας βίαζω πολύ συμ-
 παθητικά, του είπε ή Σελεστίν. Γι'
 αυτό σας συμβούλευα να δοκιμάσετε
 άλλη μια φορά τό επιθετικά όπλα
 σας!

«Ο Κλοκλό συμφώνησε μαζί
 της και βγήκε να κυνηγή μια βόλτα.

(Συνέχεια εις την σελίδα 1690)

Ο Κλοκλό διαπράττει καί...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΣΤΗ ΣΤΑΦΙΔΑ

— Πώς την θυμόμαι, μου έλεγαν ο κύριος Θανάσης ο Γαρόζος, πάντοτε, την εποχή αυτή: Τό Δεκαπενταύγουστο, της Παναγίας, με τη μικρή κι' εδωχάριστη νηστεία του, και τις σταφίδες που είναι στ' αλώνια απλωμένες κάτω από τον ήλιο!

Ο επιστάτης έρχοταν με το φαί...

Τότε, από το αντικρινό αλώνι του Δημαράτου, μου φώναζαν ο Δήμος: — Όσοοοοο, Νάσο, έ, έ, έ, έ! — Τι είναι, όρε Δήμο; — Πάμε για σταφίδες, όρε Νάσο, έ, έ, έ! Σιταρήθρες και τσιμπογιαννάχδες ήσαν άφθονοι άπάνω στού λόφου την πλαγιά και μέσα στα θερισμένα τά χωράφια. Και «κρασπούλες» σύννεφο, που έρχονται τόν Μάιο-Ιούνιο και γεμίζουν τόν τόπο. Και Κατσουλιέρες, και Φλώροι, όσοι νά πής. Τους έξέρις: — Όχι.

— Μά νά ήταν μοναχά αυτά!... Τι θέλεις και δέν ήταν... Και σοκολήδες και παντούρες και γαλιάντρες, που τις άκουες νά λαλούν και άνασταίνεσαι. Έξερεις τί είναι ή γαλιάντρα; Δέν τη ξέρεις; Άμα λαλάει ή γαλιάντρα, τ' άηδονί δέν λολάει πειά. Σκάζει άπ' τό κακό του. Κελάδημα γλύκα και μεράκι και παλαβιμός: Τό λέει και τό τραγουδί:

Γαλιάντρα μου, γαλιάντρα μου, έόν πήρες τόν άντρα μου!

— Άφού είναι έτσι, τότε γιατί τη σκοτώνεις και την τρώς;

— Έ, δέν λέει κι' ή παροιμία: «Παιδιάτικα μυαλά και κυνηγών χαμπερία»!... Έπειτα έχουν και κρέας νόστιμο. Έφαγες ποτέ σου «τσόνια», όταν είναι παχιά και στρογγυλά, σάν αυγό ξεφλουδιμένο; Άν και τά τσόνια δέν είναι κυνήγι τού καλοκαιριού. Είναι χειμωνιάτικο πουλί και χειμωνιάτικο κυνήγι. Μόλις έρθη ό χειμώνας και αρχίζουν:

— Τσόν-τσόν! Τσόν-τσόν!

Γι' αυτό τά λέν και «τσόνια». Τραβούσαμε, λοιπόν, άπάνω για κυνήγι. Πέρονμε κι' άλλα παιδιά, συντρόφους, από τά γειτονικά «αλώνια» και τραβούσαμε.

Πόσα πουλιά πιάναμε;... Σαρά!

Τά μαδούσαμε άμέσως, γυρίζοντας καθένας στο αλώνι του, κι' άνάβαμε φωτιά με «τσιγκανά». Έξερεις τί είν' τό «τσιγκανά»; Τσιγκανά λέμε στην Τέμενη, έμεις, τά ξηρά κοτσάνια της σταφίδας, όταν ξεραίνεται στον ήλιο και τά τρίβουν και μαζεύουν τόν καρπό από αυτά. Έπειτα τά πετάνε. Έσεις τά λέτε «κότσαλα»!

— Είναι τόσος καιρός που έχω νά τά Ιδω, που ούτε τά θυμούμαι πλέον!

— Άς είναι, Είναι πρώτης τά στανός στολισμένος με σταφίδες! Αί ζωές αυτά για ψήσιμο πουλιών, άνθη πεκροδάφνης και αλυγορίδες. Ούτε κανένα μεγάλο κύνουνε, ούτε

και θράκα για νά σέ μαρτυρήσει. Σάν κίνης τη δουλειά σου, κλωτσιά και «ούτε άναφες φωτιά κι' ούτε τόν καρπό της έλπης».

Τρώγαμε και χορταίναμε. Όλο γλύκα, τετράταχα!

Τά άλλα που περισσεύανε τά κάναμε «κονσέρβα». «Κονσέρβα», μάλιστα, γιατί γελάς; Δέν ξέρεις; Νά σου πώ: Μάδησέ τα και καθάρισέ τα τά πουλιά. Βάλτα σε μιά σακούλα με θυμάρι τριμμένο και μ' αλάτι και όποτε θέλεις παίρνει και ψήνει άπ' αυτά!... Θεός! Διόλου δέν χαλόνει. Και πώς μοσχοβολούν άπ' τό θυμάρι!... Νομίζεις ότι γεύεται όλης της έξοχής τις χάρες και τις όμορφιές!...

Σέ λίγο νά κι' ό πατέρας μου με τόν επιστάτη κι' έρχόντουσαν. Έλθες στο κλειδοπίνακο, ντομάτες για σαλάτα, λαδί και έλδι στο σαλατομάγκανο, φαί στη κοντοχίτσα, ψωμί, χαλβά και πιτερές. Και γεμάτη ή πεντακοσάρια από κόκκινο κρασί. Και γεμάτο από ρακί και τό ρακομπουκάλο!

Καθόντουσαν κι' οι δύο σταυροπόδι, άπάνω σ' ένα στρώμα από φτέρες και αλυσάρια που μοσχοβολούσαν. Τό «κασοδάκι» πλάι έρχιγνε παχειά σκιά. Δίπλα ήσαν τά κρεβάτια, φτιαγμένα από κλάδους πλατανιών και στρωμένα με παχύ από φτέρη στρώμα. Φτέρη και λυγάρια και σκηνά κι' άγριοτραμυδιές...

Κάνανε τό σταυρό τους, σάν άνθρωποι που είχαν τη συνείδησή τους ήσυχη.

— Άίντε, άς πούμε και τού χρόνου!

Κι' έπειτα φώναζαν και σ' έμένα:

— Έλα νά φάμε, Νάσο. Άίντε, τί περιμένεις τού λοιπόν;

Άλλά πού έγώ νά φάω σαρακοσιανά, που δ' μουν από άγριοπούλια χορτασμένος.

— Έπειτα θά φάω, πατέρα! Τώρα δέν έχω άκόμα όρεξι!...

— Πάλι θά ρίχτηκες στ' αφροίτα και δέν τής κίττασε νά μ'ήν τά τρώς άγουρα και σε πιάσει πάλι θέρμες.

Και σάν τό γεύμα έτελείωνε μαζί με την πεντακοσάρια, κάναν και πάλι τόν σταυρό τους, ήσανε στά πλεγμένα με κλαδιά «γιατάνια» τους και τόν έπαίρνανε βαθειά, βαρειά κι' άξεκοίφιστα.

Τ' άπόγευμα επισκέπνεις στ' αλώνια τά γεροντάκια και τό βράδυ τραγουδι, τουφεκιά και καϊ. Και άπαντούσαν, με τουφεκιά, τά άλλα τά έλαιο και ξαναρίχναμε έμεις, που γινόταν «Ανάστα Θεός!»

Και ή σταφίδα μαύριζε και γαλιάνες στ' αλώνια. Και σταφίδιαζε και σούρωνε με τη ζωνιγής. Και σάν αλωνιόν τη μέση, ό μεγάλος ο σταυρός. Στολισμένος με λουλούδια πεκροδάφνης και αλγιορίδας και με κρεμασμένες σταφίδες, τού πιο μεγάλες και καλές στην κορυφή του και τά άναφες.

τά χέρια του, σάν στεφανωμένος φύλακας τού αλωνιού και πρσάμια:

Μιά τού κλέφτη, δυό τού κλέφτη, τρεις και τη κακή του μέρα!

Μιά Κυριακή, γύρισε ό πατέρας, πτό ένωρις από τη χώρα, και με έπιασε νά ψήνω τά πουλάκια. Ήταν παραμονή της Παναγίας.

— Βρε άδελφ, μου λέει, βρε μαγαρισμένε, τέτοια μέρα, τρώς;... Και βγάνει τη λουρίδα του και που δίνει ένα ξύλο, ένα ξύλο! που έβαλα και' στα μανίκια μου!

Και την άλλη την ήμερα άνήμερα της Παναγίας, που μάς έστειλε ένα ταβιά με κρέας, ή μακαρίτισσα ή μάννα μου, και χίλιες άλλες δυό λυχουδιές, έ ένα τόν άμαρτολό, με έδωσε ό πατέρας μου θεοσητικό στον κορμό της κοντοποδαρούσας άπιδιάς, να βλώσω και νά λιμάρω.

Κι' έμεινα νηστεϊκός, για τιμωρία μου, όλη την ήμερα!

Χωρίς φαί, χωρίς νερό!...

Δεμένος σε μιά κοντοποδαρούσα άχλαδιά.

Γαλιάντρα μου, γαλιάντρα μου!

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

(Από τόν περίφημο διέλιε τού συνοδούσσαν τόν «Θώνα κατά την κάθεδρό τού στην Έλλάδα Βασιλέως άξιωματικού Χριστοφέρου Νέζερ)

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

ΑΡΧΙΣΑΜΕ τότε τις φωνές κι' έπειτ' από λίγη ώρα ή ψαρόβαρκα μάς διπλώσσε. Ένας ψαράς που βρισκόταν μέσα σ' αυτή δέχτηκε μ' ένα τάλληρο νά μάς ρυμουλκήση ως τό Αίγιο. Έδωσε τη βάρκα μάς πίσω άπ' την ψαρόβαρκα κι' έπειτα από ένα τέταρτο της ώρας αποβιβαζόμαστε στο Αίγιο. Τώρα πειά είμαστε ασφαλείς, είπε ή κ. Μπερτίνι. Έχουμε πάλι ένα κουμπάρο και θά πάμε στο σπίτι του νά μάς φιλοξενήση... Πρώτα τήκαμε έγκαρδιωτάτης φιλοξενίας στο σπίτι αυτό. Χρησίμασε την πείνα μάς με άφθονο άτζερ πλάφι, κρέας κρηό φυτό κι' έλεκτο τυρί κι' ήτσαμε έξαιρετη ρετσίνα. Έτσι κάναμε άφροτό κέφι και ξεχάσαμε τις περιπέτειές μας εκείνης της ήμέρας. Μετά τά μεσάνυχτα πέσαμε και πλαγιάσαμε σε άναπαυτικώτατα κρεβάτια.

Την άλλη μέρα, πήραμε γαϊδοράκια κι' έπειτα από ένα εύχρηστο ταξίδι τας σπάρων περίπου ώρών σ' έναν όμορφο δρόμο γεμάτο πλατάνια κι' έλατα φτάσαμε στο Ρίο, όπου μάς περίμενε ένας φίλος ψηδός τόν όποιο μάς είχε στείλει ό λοχαγός Σάλιτε από τά γρηπτά τού γεύματος που δέν έγινε.

Τό ίδιο βράδυ, συνώδευσαν, τούς προσκαλεσμένους μου στάς Πάτρας.

ΚΒ.

Η ΖΩΗ ΣΤΑΣ ΠΑΤΡΑΣ. Ο ΝΟΜΑΡΧΗΣ Κ. ΓΛΑΡΑΚΗΣ. ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΠΕΡΙΝΗΓΗΤΑΙ Κ.Τ.Δ.

Η διαμονή στάς Πάτρας ήταν παρά πολύ εύχρηστη για μάς. Η πόλις είχε πάρε κίλας δυη εύρωπαϊκής πόλεως. Τό νεώτερο κτίσμα της που άπλωνόταν ως τη θάλασσα ήταν όλόκληρο γεμάτο από νεώτιστα στίτια. Οι δρόμοι ήσαν πλατείς κι' ό αέρας φυσούσε από παντού έλεύθερος. Και ή πόλις που υπήρχαν σ' όλα τά πεδωδωμία προστάτευαν τούς

Μοναχά τό βράδυ, σάν πήγε ό πατέρας μου στο γειτονικό αλώνι επιστάτης μάς μου έδωσε ένα καλαμάκι που περίεψε, νά τρώω.

Μά δέν με ρωτάς, άν ξανάγιναι πού νόστιμο φαί.

Αναστενάσε ό κύριος Θανάσης.

Έγινε τό κεφάλι του βαρύ, πάλι κάμποιον ώρα έτσι, έπειτα τό κούνησε λυπημένα και έλε σάν νά μιλούσε με τόν έαυτό του:

— Άίντε όρε, χρόνια που περιμένει!

Κι' έπειτ' γύρισε σ' έμένα.

— Έπέρσαν, μου είπε, από τότε γοργές πολλές της Παναγίας και πολλά Δεκαπενταύγουστα. Άλλα τά ένήστεψα, κι' άλλα δέν τά κράτησα διόλου... Και γλέντησα της Παναγίας και διασκέδασα κι' έφαγα κι' άπόλαυσα ό,τι επιθυμούσε ή ψυχή μου!... Όλα όσα αυτά και άλλα τόσα θά τά έκανα για ένα κοκκιλάκι κρέας, που περίεψε από τόν ταβιά και γρηπά από τόν πατέρα μου, μά μάς και κατά μουσική τού πατέρα μου διαταγή, μου έδωσε ό επιστάτης για νά γλύψω....

Και πάλιν κατέβασε κάτω τό κεφάλι του και πάλιν έμεινε άκίνητος και πάλιν μουρμούρισε σάν νά μιλούσε με τόν έαυτό του:

— Πάνε τά χρόνια, πάνε και παλιόν και πίσω δέν γυρίζουν! Τόν άφησα κι' έγώ νά νοσταλγώ και νά γλύψω νοσρώς τό άκαλο μάς ζωής δολοκλήρης, που πάρα, χωρίς νά τού μιλήσω!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

διαβάτες από τόν ήλιο. Όλοι οι κάτοικοι περιποιόντουσαν έξαιρετικά τούς άξιωματικούς και τούς στρατιώτες κι' οι πρόξενοι, ό νομάρχης κ. Γλαράκης και μερικοί ιδιώται μάς είχαν τά στίπια τους άνοιχτά.

Η περισσότερη κίνησις βασίλευε τότε στο σπίτι τού άγγλου προξένου Γρόδε, τού όποιου ή σύζυγος ήταν παρισινή. Η κόρη του μιά ξανθή, ζωηρή και χαριτωμένη κοπέλλα δεκαοχτώ χρόνων, τάραζε έξαιρετικά με την εμφάνισή της έμάς τούς νεαρούς άξιωματικούς. Οι Γρόδε δεχόντουσαν κάθε Κυριακή τό άπόγευμα και τό βράδυ έδιναν χορό, υπό τούς ήχους έλεκτικής μουσικής. Έμεις χορούσαμε άχόρταγα τόσο που ό ιδρώτας μάς έλουζε στο τέλος δολοκλήρης. Έκτός αυτού, ό μίστερ Γρόδε είχε πάντα στη διάθεσι άν ένων του έλεκτικής άγγλικής κτύρα, κρασί τσέστερ και ποδρα περίφημα.

Όσάκις δέν είμαστε προσκαλεσμένοι πουνενά, μαζεμόμαστε σ' ένα γονιακό καφενείο, τού όποιου ιδιοκτήτης ήταν κάποιος κεφαλήνιτης. Βρίσκαμε εκεί έλεκτο τζιώτικο κρασί, πόντι και ψητό άρνί. Έρχοταν επίσης εκεί και ό νομάρχης κ. Γλαράκης, ό όποιος άγαπούσε υπερβολικά τά γερμανικά έθιμα και τη γλώσσα μάς. Ήταν πολύ μορφωμένος χρηστός κι' έλεύθερος στις γνώμες του. Άν και κατέκρινε παρά πολλά από τά κακώς κείμενα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ένθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης.

Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης.

Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης.

Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης.

Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης.

Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης.

Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης.

Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης.

Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης.

Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης.

Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης.

Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης.

Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα εν Έλλάδι, έν τούτοις ήταν ενθουσιώδης πατριώτης.

(Ακολουθεί)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Τόν ανακάλυψα τρυπώνον στην αποθήκη, πίσω από τὰ δέματα και τὰ βαρέλια.

— Και τι ζητούσεν εκεί;

— Αυτό θά μās τὸ πῆ ὁ ἴδιος, κ. κόμη.

Ὁ Μοντεχρήστος κίταξε τώρα τὸν λαθρεπιβάτη, χωρίς νὰ μιλή. Παρ' ὅλη τὴν ἀθλιότητα τῶν ρούχων του, ὁ Ἀράπης αὐτός, εἶχε ἐπάνω του κάτι τὸ ἐπιβάλλον. Τὸ ὕψος του ἦταν με- γαλειώδες.

— Ποιὸς εἶσαι; τὸν ρώτησε ὁ κόμης γαλλιστῆ. Ἀλλά ὁ ἄ- γνωστος δὲν ἀπάντησε, λὲς καὶ ἦταν κουφός.

— Ποιὸς εἶσαι; ξαναρώτησε ὁ Μοντεχρήστος, σὲ γλῶσσα ἀραβική αὐτὴ τὴ φορά.

Ὁ ἄγνωστος ἐσκίρτησε. Συγκρατήθηκε ὅμως γρήγορα καὶ ἀπάντησε:

— Εἰμαι ἕνας φτωχὸς ἄνθρωπος.

— Καὶ γιατί τρύπῳες στὸ πλοῖο;

Ὁ ἄγνωστος δὲν ἀπάντησε καὶ πάλιν.

Ὁ Μοντεχρήστος τὸν κίταξε τώρα καλὰ-καλὰ. Χίλιες ὑ- ποψίες περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλὸ του... Ποιὸς μποροῦσε νὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὐτός καὶ τί ζητοῦσε στὸ πλοῖο; Ἦταν κανένας φτωχὸς καὶ μισότρελλος Ἀφρικανὸς ποὺ τρύπῳε στὴ θαλα- μηγό, γιὰ νὰ γυρίσῃ δωρεάν στὴν πατρίδα του;

Ὁ κόμης δὲν ἤξερε τί νὰ υποθέσῃ.

Τέλος ρώτησε πάλι τὸν Ἀραβὰ:

— Ζοῦσες ὡς τώρα στὴ Γαλλία;

— Ναί, ἀπάντησε ἐκεῖνος ξερά.

— Καὶ πῶς εἶχες ἐρθεῖς στὰ μέρη αὐτά;

— Μ' ἕνα γαλλικὸ πλοῖο.

— Πρὸ πόσου καιροῦ;

— Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνον ποὺ μετράει τὰ λεπτὰ τῆς ἡμέρας! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀράπης.

— Ἔστω, εἶπε ὁ Μοντεχρήστος. Ἀφοῦ ἤθελες νὰ γυρίσῃς στὴν Ἀφρική, γιατί δὲν ἐρχόσουν νὰ με παρακαλέσῃς νὰ σε πάρω στὸ πλοῖο μου; Ἀν μὲ παρακαλοῦσες δὲν θά σοῦ ἔλεγα ὅχι.

— Νὰ παρακαλέσω! μουρμούρισε ἀγέρωχα ὁ ἄγνωστος.

— Κι' ὅμως μπορῶ νὰ διατάξω νὰ σε ρίξουν στὴ θάλασσα!

Εἶπε ὁ κόμης.

Ὁ Ἀράπης σήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀπάντησε:

— Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος!

Ὁ Μοντεχρήστος βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Κοψολαίμης κίταξε τὸν Ἀραβὰ σφί- γοντας τὶς στροφὲς του.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε τέλος στὸν μυστη- ριῶδη ἄγνωστο ὁ Μοντεχρήστος. Ἐκαμὲς κα- κὰ νὰ μῆς στὸ πλοῖο κρυφά. Ἐφ' ὅσον ὅμως μῆλκες θά σε κρατήσω. Θά σε μεταφέρουμε στὴν Ἀφρική. Καὶ κανεὶς δὲν θά σ' ἐνοχλήσῃ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου. Πήγαινε...

Γυρίζοντας ὕστερα πρὸς τὸν Κοψολαίμην, πρόσθεσε γαλήνια:

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶνε φιλοξενούμενός μου...

Ἐπιθυμῶ νὰ τὸν θεωρῇς ἱερό!

Ὁ Ἀράπης, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὑ- ποκλίθηκε με ψυχρὴ ἀξιοπρέπεια, φέρνοντας τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του σύμφωνα με τὴ συνήθεια τῶν Μουσουλμάνων. Οὔτε ἕνα νεῦρο δὲν εἶχε κινήσῃ στὸ βαθυμελάχρονο πρόσωπό του. Κατόπιν, ἀμίλητος ἐξακολουθητικὰ, τράβη- ξε πρὸς τὴ σκάλα.

— Ἀ, νὰ σε ρωτήσω καὶ κάτι, ἀκόμη! Ἐξ- νάπε ὁ Μοντεχρήστος. Πῶς λέγεσαι;

— Μαλδάρ! ἀπάντησε ἄπλῃ ὁ Ἀραβ, στρέ- φοντας.

— Μαλδάρ; ἔκανε ὁ κόμης, παραξενεμένος.

Μά ἐοῦ εἶπες πρὶν, ὅτι εἶσαι κάμπιτος!...

Καὶ τὸ ὄνομα «Μαλδάρ», τὸ ὁποῖο Ἀραβικά ση- μαίνει «πλούσιος», τὸ δίδουν στὴν Ἀφρική, συνήθως, σὲ ἄνθρώπους βαθυπλούτους!

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

— Ὅσοι προστατεύονται ἀπ' τὸ Θεό, εἶνε πάντα βαθυπλῆ- τοι! ψιθύρισε με κατάνυξι ὁ Ἀραβ.

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ περισσότερη προσοχή, στὴν κατάληξη ἐκείνων ποὺ τὸν ἄκουγαν, ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἄρπασε ν' ἀνεβαίνει ἀργὰ-ἀργὰ τὴ σκάλα, ἡ ὁποία ὠδηγοῦσε ἀπὸν στὸ κατὰστρωμα τοῦ πλοίου.

— Χι!... Καμμιὰ ἐμπιστοσύνη δὲν ἔχω, στὰ ὕψουλα μοῦτρα σου! μουρμούρισε τότε ὁ Κοψολαίμης, μέσα του. Καὶ τὸ κα- λύτερο ποῦ ἔχω νὰ κάνω, εἶνε νὰ σε παρακολουθῶ κρυφὰ κι' ἀδιάκοπα!... Ὡ, φαίνεται κακὸς ἄνθρωπος ἐσὺ, κι' ἀσφαλῶς δὲν τρύπῳες γιὰ καλὸ, σ' αὐτὸ τὸ πλοῖο!

ΙΓ'

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΜΙΣ ΕΛΦΙΣ

Δὲν εἶνε εὐκόλο πρᾶγμα, βεραιά, γιὰ μιὰ γυναῖκα, ν' ἀπο- φασίσῃ ἕνα ταξίδι κατὰ τὰ μεσάνυχτα, καὶ στὶς ἑπτὰ τὸ πρωὶ νὰ εἶνε κιόλας ἐτοιμὴ νὰ ξεκινήσῃ!... Καὶ μάλιστα, θὰν τὸ τα- ξίδι αὐτὸ εἶνε τόσο μακρινὸ κι' ἀπρόοπτο!

Ἡ μὲς Κλαίρη ἔλφει ὅμως, ἦταν μιὰ ὑπαρξὺς ξεχωριστῆ. Εἶχε ψυχὴ ἡρώιδος, μέσα σὲ λεπτοκαμωμένο κορμὶ πριγκιπι- σης. Μιὰ ἀγρία ἐνεργητικότης ξεπηδοῦσε συχνά-πυκνά ἀπ' τὸ ἀδυνατισμένο, ἀλλὰ νευρώδες καὶ κομψό, σῶμα της... Τὰ ἀγνά καὶ γλυκὰ μάτια της, ἔπαιρναν ἔκφρασι φλογερή... Καὶ μιὰ δαιμονισμένη κι' ἀνδρική δραστηριότης, ἐμφύχωνε τότε τὴ νεαρὴ καὶ θελκτικὴ αὐτὴ ἀριστοκρατία!

Ἦσαν μεσάνυχτα πιά, θὰν ἔφτασε στὸ σπῆτι τῆς ἡ μὲς ἔλφει. Ἀφοῦ κανόνισε με τὸν γνωστὸ μας ἀποτελεσματικὸ τρόπο τὶς υποθέσεις της με τὸν τραπέζι Μόρτιμερ, ἄρχισε τώρα νὰ προετοιμάζεται δραστήρια. Μόλις ἔξη ὥρες τῆς ἔ- μεναν, γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὶς ἀποσκευές της, γιατί—κατὰ τὴν ἑλπίδα—ἔπρεπε κιόλας νὰ ἔχουν ἐπιβιβαστῇ στὸ πλοῖο, τὸ ὁποῖο ἄς τὴς πῆγαινε στὸ ἄγνωστο καὶ μακρινὸ κι' ἐπικίνδυνο Ἀλγέρι.

Ἡ δυστυχισμένη κυρία Καραμάν, ἡ παιδαγωγὸς τῆς μὲς Κλαίρη, διαρκῶς «φυσσοῦσε καὶ ξεφυσσοῦσε», ἀπὸ τὸ κακὸ της ἑσπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, παρακολουθοῦσε τὴν δεικνύου- νεαρὴ κυρία της νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ μποῦλα, ὀνίκανη νὰ τὴν βοή- θησῃ καὶ στὸ παραμικρὸ...

Περιωριζόταν μοιάζα νὰ κυριᾷ θλιβερὰ τὸ κεφάλι της καὶ νὰ μουρμουρίζῃ στερεότυπα με κλαψιόρικτ φωνή:

— Τὶ δυστυχία ποὺ μās βρῆκε, Θεέ μου!... Μὰ τί σε ἤθε- δεοποινῇς!... Γιὰ τοῖο λόγο ἀφήνουμε τόσο ἑαφικά τὴν ὥμορ- φη Γαλλία, γιὰ νὰ παραδέρνουμε—σὲ λίγο—ἀμέσως στὴ θά- λασσα, στοὺς ἀπαισίους Ἀραβὰδες, στὰ φειδία καὶ σ' ἀνί- μια τῶν δασῶν; Γιατί δὲν ἐννοεῖτε νὰ ἀκούσετε τὶς συμβουλές μου;... Καὶ τί θά πῇ ὁ μολόρδος κηδεμὼν σας γιὰ μένα, ποὺ παραδέχτηκα νὰ σὰς ἀφήσω ἀνεμπόδιση στὴν ἐξωφρενικὴ αὐτὴ τρέλλα σας;

Φυσικά, ἡ μὲς Κλαίρη οὔτε ἔδινε καθόλου σημασία στὶς «κλάψες» τῆς φτωχῆς παιδαγω- γοῦ της. Καὶ τόσο, μάλιστα, διπλάσιος τὴν δραστηριότητά της, ὥστε στὶς τέσσερες τὸ πρωὶ ὅλα ἦσαν ἐτοιμὰ γιὰ τὴν ἐπιβίβασι στὸ πλοῖο: Δώδεκα μεγάλα μπαούλα, γεμῆτα ἀπὸ ἐνδύματα, ἀπὸ βιβλία, ἀπὸ χάρτες, ἀπὸ τρόφιμα, καθὼς καὶ ἀρκετὰ ὅπλα καὶ πυρὸ μαχικά, εἶχαν μεταφερθῇ στὴν προκυμὰ. Ἐ- τοιμα νὰ φορτωθοῦν στὸν «Κροκόδειλο» τὸ πλοῖαρχο Οὐάρτων!

— Κόρη μου, μικρούλα μου Κλαίρη, θά μοῦ πῆς εἰλικρινὰ αὐτὸ ποὺ σοῦ συμβαίνει;

Τὰ παραπάνω λόγια, τὰ ἔσπασε ἡ κυρία Καραμάν, λίγη ὥρα ἀργότερα—κατὰ τὶς πέν- τε τὸ πρωὶ—θὰν εἶχαν μῆ πιά στὴν ἀμάξα ποὺ τοὺς μετέφερε στὴν ἀποβάθρα. Εἶχε στα- ματήσῃ τοὺς παραπονετικούς θρήνους τῆς ἡ ἀγαθῆς παιδαγωγός. Τοὺς ἔβρισκε ἀνώφελους μπρὸς τὴν βουβή, μὰ ἀκαμπτὴ ἐπιμονὴ τῆς νεαρᾶς Ἀγγλίδος. Καὶ βλέποντας τὴ συγγι- νή, τὴ μυστηριώδη αὐτὴ συγγινότητα ποὺ εἶχε τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς νέας, ἀνησυχῶσε... Μιὰ μητρικὴ τρυφερότης πλημμύρισε πλέον τὸ σπῆ- τη της... Σὰν πολὺπειρη γυναῖκα ποὺ ἦταν, μάντευε κάτι τὸ ἑαφνικό, τὸ ἀσυνήθιστο, ἀλλὰ

καὶ τὸ θλιβερό, νάχη μεσολαβήσῃ στὴ ζωὴ τῆς δύστηνης ἡ- κέλης νέας...

Καὶ σκύβοντας κοντὰ της, ἐνῶ ἡ ἀμάξα κυλοῦσε βροντερὰ στὰ καλοστρωμένα «καλντερίμια» τῆς Μασσαλίας, τὴ ρώτησε με ἀγωνιώδη στοργή:

— Κόρη μου... μικρούλα μου Κλαίρη, θά μοῦ πῆς αὐτὸ ποὺ σοῦ συμβαίνει;

Ἡ μὲς Κλαίρη σκίρτησε. Ἐνας στεναγμὸς φούσκωσε τὰ μεσοπαραγμένα ἀπ' τὴν κακὴ ἀρρώστια στήθης της. Καὶ με δονκωμένα μάτια, καὶ δύσκολα συγκρατώντας τὴν κρυφὴ συγκίνησιν, ψιθύρισε:

— Μὴ σὲ μέλει, καλὴ μου κυρία Καραμάν, τί θά πῇ γιὰ μένα ὁ μολόρδος κηδεμὼν μου!... Ἀν πρόκειται νὰ χαθῶ γιὰ πάντα, ἐκεῖ κάτω στὰ βάθη τῆς Ἀφρικής, ἔσένα θά σ' εὐγνω- νοῦν οἱ δικοί μου, γιατί δὲν μ' ἐμπόδισες ἀπ' τὸ ταξίδι μου αὐτό!... Θὰ τοὺς μείνῃ ἡ περιουσία μου!

Ἐνας λυγμὸς ἀνέβηκε στὸ λαρύγγι τῆς παιδαγωγοῦ.

— Ἀφίσε, κόρη μου, αὐτὲς τὶς μαῦρες σκέψεις! ἀπάντησε κατόπιν. Γιατί δὲν ἀποκρίνεσαι κατευθεῖαν στὴν ἐρώτησί μου!...

Γιατί δὲν μοῦ ἐκμυστηρεύεσαι αὐτὸ ποὺ συμβαίνει στὴν καρ- διά σου;... Γιατί προσπαθεῖς νὰ με γελάσεις;... Τὴν ἀπὸνία τοῦ πατέρα σου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δοκιμασίαν ἄλλοτε πολλὰς φορές, δίχως ν' ἀπογοητευτῇ τόσο πικρά, ὅσο τώρα.

Ἡ μὲς Κλαίρη στέναξε. Τὰ χλωμά της μάγουλα κοκκίνισαν.

Ἡ παραχή, κι' ἡ μυστηριώδης ντροπὴ ποὺ δοκίμασε στὴν τε- λειαία φράσι τῆς παιδαγωγοῦ της, ζωγραφίστηκαν ὁλοφάνερα στὰ γαλᾶζια τῆς μάτιας. Καὶ γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ συναισθηματὰ της αὐτά, ἀπ' τὸ ἐρευνητικὸ κι' ἀνήσυχο βλέμμα τῆς κυρίας Καραμάν, χαμῆλωσε τὸ κεφάλι της ἀπότομα καὶ βαθεῖα...

— Ἀ, καλὰ! ψιθύρισε τότε ἡ παιδαγωγός, μ' ἕνα χαμόγελο καὶ μ' ἀπερίγραπτη ἔκ- φρασι στοργῆς καὶ χα- ρᾶς στὸ πρόσωπό της.

Κι' ἐπειδὴ ἡ Κλαίρη δὲν ἔδωσε καμμιὰ προ- σοχή στὸν ψιθυριστὸ μολόγο τῆς κυρίας Καραμάν, ἐκείνη ἐξακολου- θῆσε με ὕψος προσποίη- τας μυστηριώδους:

— Δὲν εἰμαι πιά εἰ- κὼς ἐσὺ!... Πέρασα ὅ- πως ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἡλικία, καὶ νοιώθω καλὰ τί συμ- βαίνει στὸ ρομαντικὸ κορμὶ σου!... Ὡ, ἀνταρὰς κι' ἐγὼ ἡ ἴδια θά ἀγαποῦσα τρελλὰ τὸν Μοντεχρήστο, ἀν ἦ- μαν στὴν ἡλικία σου!...

Κι' ἔχει βέβαια τὸ μειο- κτενμα νὰ εἶνε παντρε- μένος ἤδη, ἀλλὰ ἡ ἀν- ερώτησι καρδιά σπάνια σταματᾷ μπρὸς σὲ πα- ρουσία ἐμπόδια!

Ἡ μὲς Κλαίρη ἐξαναστέναξε, πιὸ πονεμένα, χωρίς, ὥστόσο, με δοκιμασίαν νὰ διαμαρτυρηθῇ, γιὰ τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ ἀκαμψίαν τῆς πολὺπειρης παιδαγωγοῦ της...

Κι' ἡ κυρία Καραμάν λοξοκυτᾶζόντάς τὴν ἀνίσχυα, μὰ καὶ γαροῦμενα σκέφτηκε:

— Δὲν γελάστηκα... Ἦταν φυσικὸ ν' ἀγαπήσῃ ἡ ρομαντικὴ μικρούλα μου, τὸν ἐπιβλητικὸ ἐκείνον ὑπεράνθρωπο... Τρα- βῶν ἀκατακίνητα τὴν κάθε γυκαικεῖα καρδιά, τόσο ἡ αὐστὴ καλλονὴ του, ὅσο κι' οἱ θαυμαστοὶ θρόλοι ποὺ ὠμορφαί- νουν τὴ ζωὴ του!... Ἀς εὐχθῶ νὰ μὴ βλάβῃ τὴ μικρὴ μου Κλαίρη, αὐτὸ τὸ ἀπελπισμένο κατὰ βάθος αἰσθημὸς της... Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως τῆς εἶνε σωτήριο, γιατί τὴν ἐμψυχώνει, τῆς ἐμπνέει τὴν κρὰ καὶ πικραμένη καρδιά, καὶ δίνει κάποιον ἐλπίδα πρὸς τὴν φαιδρὴ σκωτεινὴν τὴν ἀρρώστη ζωὴ της!... Ὡ, Θεέ μου!... Φύλαξέ τὴν, τὴν καλὴ μου καὶ δυστυχισμένη Κλαί- ρη!... Καὶ γλύκαε τὰ χεῖλιά της, ἐπιτέλους, με μιὰ ἀνέλπιστη ἀνύστα!

ΙΔ'

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Τώρα, θεωροῦμε ἀπαραίτητο νὰ συστήσουμε στοὺς ἀνα- γνῶντας μας, τὸν ἀξιότιμο πλοῖαρχο Ἰάκωβο Οὐάρτων, κυ- βερνήτη τοῦ ἔμπορο... πειρατικοῦ ἀτμοπλοίου ὁ «Κροκόδει- λος».

Ὁ καπετάν Ἰάκωβος Οὐάρτων, λοιπόν, καταγόμενος ἀπ' τὴν Βαλτιμόρη τῆς Ἀμερικής, ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ φημιμέ- νους λαθρεμπόρους τῆς ἐποχῆς του. Γιγαντώσματος, με τετρα- γωνίους ὤμους, με πελώριο κεφάλι καὶ με μπράτσα σὰν χον- δρὰ κλαδιά δένδρων, περιστοιχιζόταν στὸ πλοῖο του ἀπὸ ἄλ-

λους ὀκνῶ ναῦτες, ἀνταξίους του.

Φανταστῆτε τώρα τὴν εὐχάριστη ἐκπληξί, τὴν ὁποία δοκί- μασε ἡ μὲς Κλαίρη, θὰν—κατὰ τὴν χαρραυγὴ—ἔφτασε ἐπιτέ- λους στὴν προκυμὰ κι' ἐπιβιβάστηκε στὸν «Κροκόδειλο», μαζί με τὴν κυρία Καραμάν καὶ με τὸν ὑπηρετὴ τῆς Τζῶν!... Ἀντίκρουσε δηλαδὴ ἑννέα κολοσσούς, οἱ ὅποιοι τῆς φάνηκαν καταλλήλοτατοι γιὰ τὸ ἐπικίνδυνο ταξίδι της, ἔστω κι' ἂν τὰ πρόσωπά τους δὲν ἦσαν καθόλου συμπαθητικά: Φαινόντουσαν, τοῦλάχιστον, εἰλικρινῆ κι' ἱπποτικά, κι' αὐτὸ τῆς ἦταν ἀρκετὸ!

Μόλις πάτησε, λοιπόν, τὸ πόδι της στὸ κατὰστρωμα τοῦ «Κροκόδειλου» ἡ μὲς ἔλφει, ὁ καπετάν-Οὐάρτων με τοὺς ναῦ- τες του προχώρησαν νὰ τὴν ὑποδεχτοῦν.

— Μυλαῖδη, ἐλπίζω νὰ παραδεχτῆτε ὅτι εἴμαστε ἔτοιμοι κι' ἀκριβεῖς στὴ συμφωνία μας! εἶπε ὁ καπετάν-Οὐάρτων με ναυτικὴ ἀβρότητα, κρατώντας στὸ χέρι του τὸ ἀδιάρροχο κα- σκέτο του.

— Δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτὸ, πλοῖαρχε! ἀπάν- τησε ἡ μὲς Κλαίρη, με χαμόγελο, Ἀλλωστε, ἡ συστάσεις ποὺ μοῦδωσαν γιὰ σὰς, γιὰ τὸ πλοῖο σας, καὶ γιὰ τὸ πλήρωμα, εἶνε ἀρίστες.

Ἐνας κομικοτραγικός κι' εἰρωνικός μορφασμὸς δυσπι- στίας, παραμόρφωσε τὸ τραχὺ πρόσωπο τοῦ καπετάν-Οὐάρ- των. Ἐμεινε σκεπτικός λίγες στιγμές... Ἀλλὰ κατόπιν, ἔξ- σπασε σ' ἕνα βροντερό κι' ἀμέριμνο γέλιο, κι' ἀπάντησε:

— Μυλαῖδη, δὲν ξέρω καλὰ - καλὰ τί εἶδους συστάσεις σὰς ἔδωσαν γιὰ μένα. Προτιμῶ λοιπόν νὰ σὰς συστήσω μονα- χὸς μου ἕναν - ἕναν ἀπ' τὰ παλληκάρια μου, γιὰ νὰ ξέρετε καλὰ με ποιὸς θάχετε νὰ κάνετε!...

Τὸν καπετάν Οὐάρτων καὶ τοὺς ναῦτες του τοὺς κατηγό- ρησαν πολλοὶ γιὰ λαθρεμπόρους καὶ γιὰ κούρσους!... Κανέ- νας ὅμως δὲν βρέθηκε νὰ τοὺς πῇ ἀνελικρινεῖς καὶ κατεργάρηδες!

Ἡ μὲς Κλαίρη χαμο- γελοῦσε. Ἡ ἄλλοκοτιὰς αὐτὲς τόσο τὴ διασκέδα- ζαν, ὥστε δὲν εἶνε προ- σοχὴ στὸν τρόπο ποὺ δοκίμαζε ἡ κυρία Καρα- μάν, καθὼς ἀντίκρουε τοὺς ἑννέα ἐκείνους ἡ- λιοφηνόμενους καὶ θαλασ- σοδερμένους γίγαντας με τὰ τραγεῖα μοῦτρα καὶ με τὰ ἀγριωπά μά-τια!

Λοιπόν, μυλαῖδη, σὰς παρουσιάσω πρῶ- τὰ - πρῶτα τὸν λοστρόμο Σαῖν... Εἶνε ἕνας πρῶ- τος, ἀριστὸς ὅμως ναυ- τικός, πιστὸς σὰς - καθὴ κατὰ τὸν, καὶ τέλειος γνώστης τῶν κατεργῶν τῆς Βαλτιμόρης... Κάθισε σ' αὐτὰ φουλακισμένος ἐπὶ ἔξη χρόνια, γιατί

σκοτώσε κατὰ λάθος ἕναν κάπως ἐνοχλητικὸν - πλοῖαρχο- κα!

Ἔ, τὰ λῆθη γιὰ τοὺς ἄνθρώπους εἶνε, πλοῖαρχε! διέκο- με φιλοσοφικά ἡ μὲς Κλαίρη, ἡ ὁποία, ὅπως εἶπαμε, διασκέδα- σε ἐξαιρετικὰ με τὶς παραξενιές αὐτὰς, σὰν γνήσια ἰδιότητα Ἀγγλῆς ποὺ ἦταν.

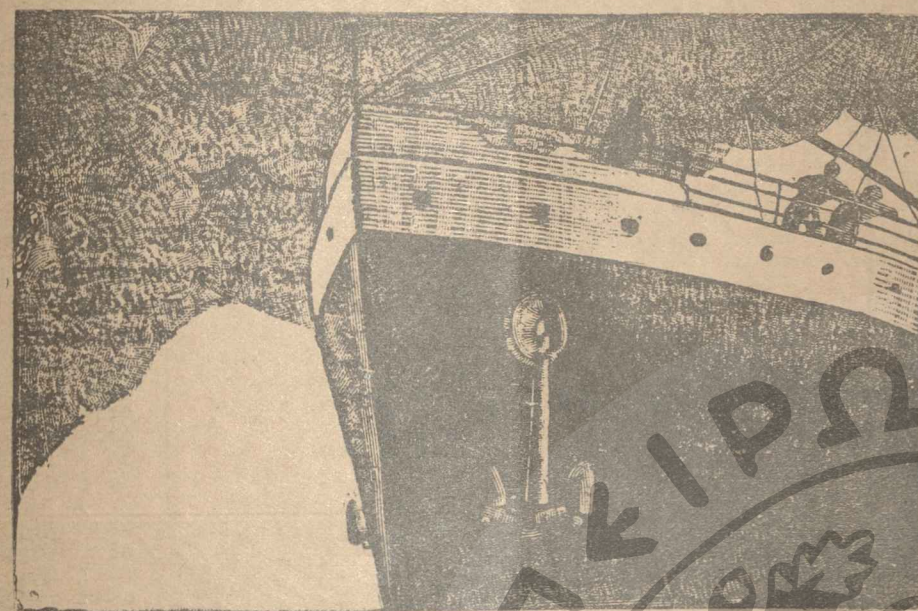
Ἀλλωστε, ἦταν ἤδη προετοιμασμένη γιὰ παρόμοιου εἴ- δους ἐκπληξεις. Ὁ Τραπεζίτης Μόρτιμερ τὴν εἶχε προειδο- ποιήσῃ προφανεῖς ὅτι δὲν θάβρισκε βέβαια ἀδελφὸς τοῦ ἔ- λφους, οὔτε μαθητάκου καλλεῖου, ἀπὸν στὸ μισόκουραρο κο πλοῖο τοῦ καπετάν Οὐάρτων.

Ὁ Σαῖν ὑποκλίστηκε μπρὸς τὴν μὲς Κλαίρη, ευγνωμονῶν- τας τὴν γιὰ τὴν ἐπὶ αὐτῆς κρίσιν της γιὰ τὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴ του.

Καὶ τώρα, μυλαῖδη, σὰς παρουσιάσω με τὴ σειρά τοὺς τοὺς ναῦτες μου Μπῆντ, Ρίκι, Παντῦ, Πάντνι, Μάκνι, Μόκ, Πέτερ καὶ Ράτσερ!... Ποῖς λίγο - ποῖς πολλοί, ὅλοι τοὺς εἶνε χρεωφειλῆτες τῆς δικαιοσύνης, κι' ἔχουν ἀνοιχτὸς «μερίδα» σὰς κατὰστικα τῆς Ἀστυνομίας!... Ὡστόσο, εἶνε ὅλοι φιλότιμοι κι' ἱπποτικά παλληκάρια, ὑπερόχοι στὴ δύ- λειά τους καὶ πιστοὶ σὰς καθήκοντά τους, ἀρκεῖ ἐννοεῖται νὰ γίνεταί δίκαια ἡ παρασία τῶν κερδῶν τῆς κάθε ἐμπορικῆς ἐ- πιχειρήσεως τοῦ καραβιοῦ μου!

Φαρὰς χαμόγελο ἐλαμψάν στις ἀγριές ἐκείνες μορφές τῶν ναυτῶν, καὶ τοὺς ἔδωσαν κάποια ἔκφρασι ἀγαθῆ καὶ κα- θευσταστικῆ. Ἡ μὲς Κλαίρη κατάλαβε ἀμέσως ὅτι θά μποροῦ- σε νὰ βασιστῇ ἀπολύτως στοὺς ἑννέα αὐτοὺς θαλασσολόκους με τὸ σκοτεινὸ παρελθόν, ἀλλὰ καὶ με τὴν κατὰ βάθος παιδι- κὴ καρδιά κι' ἀπλότητα.

Σ' ἕνα γνέμμο τοῦ καπετάν Οὐάρτων, ἡ ὁμάς τῶν ναυ- τῶν τοῦ διαλύθηκε. Ἡ ἀποσκευὴ τῆς μὲς ἔλφει, τῆς παιδα- γωγοῦ της, καὶ τοῦ Τζῶν μεταφέρθηκαν ἀμέσως στὸ ὑπόστεγο τοῦ «Κροκόδειλου», ὅπου ἦσαν κι' ἡ καμπίνας τους. Ὁ δὲ

πλοίαρχος, πέρνοντας μαζί του την μίς Κλαίρη, τράβηξε για την ιδιαίτερη καμπίνα του λέγοντάς της:

— Καί τώρα, Μυλαίδη, πρέπει να σάς συστήσω στη γυναίκα μου!... Αυτή θα σάς οδηγήσει στην καμπίνα σας, και θα είναι στις άμεσες διαταγές σας απ' το πρωί ως το βράδυ, κι απ' το βράδυ ως το πρωί!... Λέγεται Μινία, ήταν πρώην ανθρακωρύχος, αλλά μπορεί όσπου να συναντιστή στην επιτηδεύματα με τις καλύτερες καμαριέρες του κόσμου!

Δεν πρόλαβε ν' αποτελειώσει την τελευταία φράση του ο καπετάν. Ουάρτων κ' η πόρτα της καμπίνας του ανοίχτηκε. Στο κατώφλι της φάνηκε τότε μια λυγερόκορμη ίθαγενής της Κεντρικής Αφρικής, με μαυρομελάχρονο συμπαθητικό πρόσωπο, παχειά σκούρα χείλη, κατάλευκα δόντια και σγουρά, κοντά, μαλλιά. Πολύχρωμη, άκομψη τουαλέττα, της έσφιγγε τον λαιμό και το κορμί, και σερνόταν σχεδόν ως κάτω στο πάτωμα.

Γνωριστήκαμε με τη Μινία, πρό δυο χρόνων! εξήγησε ο πλοίαρχος στην παραξευμένη απ' τις άλλοκοτιές αυτές μίς Κλαίρη. Φόρωνα τότε... Χμ... νέγρους, στο καράβι μου, για να τους πάω στην Αμερική!... Και μιά απ' τις νεγρές αυτές του... Χμ... του φορτίου μου, ήταν κι η Μινία!... Τη συμπαθήσα, δεν την... πούλησα, την κράτησα μαζί μου, τη βάφτισα, και την παντρεύτηκα!

Εντωμεταξύ η Μινία με πρόσχαρο χαμόγελο, είχε πλησιάσει. Σάν γυναικα, με μεγάλη αντίληψη κι' έμφυτη καλλισθησία, έκανε μιά αρκετά κομψή υπόκριση στη μίς Κλαίρη. Και με τερατώδη—όλλα εύκολονόητα πάντως—Εγγλέζικα, ψιθύρισε:

— Σας περιμέναμε, Μυλαίδη!... Ο σύζυγός μου ήρθε στο πλοίο κατά τα μεσάνυχτα, και με διάταξε να στολίσω την καμπίνα σας!... Ακολουθήστε με, σάς παρακαλώ!

Μόλις όμως άνοιξε η πόρτα της ιδιαίτερας αυτής καμπίνας, ούτε η μίς Κλαίρη ούτε η Καραμάν μπόρεσαν να συγκρατήσουν την κατάπληξή τους: Η καμπίνα εκείνη ήταν πολυτελέστατα στολισμένη, και διασκευασμένη σ' ένα κομψότατο δωμάτιο ύπνου και στολισμού άριστοκράτιδος κυρίας!

— Η Μυλαίδη να με συγχαρήσει! ψιθύρισε ξανά η Μινία. Άλλες ώρες είχα μονάχα στη διάθεσή μου, κι έτσι δεν πρόλαβα να στολίσω καλύτερα το διαμέρισμά αυτό!

Σε ευχαριστώ πάρα πολύ, κι' εμένα και τον σύζυγό σου, καλή μου Μινία! είπε με διάχυση η νεαρή Άγγλις, νοιώθοντας πεινά τον εαυτό της τελείως καθυστερημένη γιατί μέλλον. Θά...

Καθόλου μη μάς ευχαριστείτε, Μυλαίδη! φώναξε τότε πλάι της ο καπετάν. Ουάρτων, διακόποντάς την ανοιχτόκαρδα. Χώνω πρόθυμα και ο αίμα μου ακόμη, για κοπέλλες, που έχουν λεβεντιά άπάνω τους. Πρώτη μου φορά είδα, στη ζωή μου, να παζαρεύει μιά όμορφη αμαζόνα—καταμεσής σε κοσμικό χορό—ένα καράβι για εκατόν πενήντα χιλιάδες χρυσά φράγκα, και να φεύγει ύστερα από τέσσερες ώρες για την Αφρική!...

Αμέσως ύστερα, χαϊρετώντας στρατιωτικά ο καπετάν-Ουάρτων και δίχως να δώσει καιρό στη μίς Κλαίρη ν' απαντήσει:

— Είστε η πλοίαρχος τώρα εδώ μέσα, Μυλαίδη!... Κι' από σάς περιμένουμε να δώσετε το σημείο της αναχωρήσεως!

— Είστε έτοιμα όλα; ρώτησε η μίς Κλαίρη, με λαχάρα. Η θαλαμηγός του κόμητος Μοντεχρήστου έτοιμάζεται ν' αποπλεύσει!

— Άρχισε κιόλας να κινείται, Μυλαίδη! βεβαίως ο καπετάν Ουάρτων. Κι' είμαι σίγουρος, ότι δεν θα τη χάσουμε στο δρόμο... Βλέπω, ότι η «Αλκυών» του κόμητος κι' ο «Κροκόδειλος» μου έχουν την ίδια ακριβώς ταχύτητα!

— Τότε, αφήστε την «Αλκυώνα» να προπορευτεί λίγο, κι' ύστερα ξεκινούμε κι' εμείς!... Δεν θέλω να αντιληφθούν ότι τους παρακολουθούμε!

— Ήσυχάστε γι' αυτό, Μυλαίδη!... Ξέρω πολύ καλά εγώ, από ναυτικά κόλπα!... Η «Αλκυών» τραβάει κατευθείαν για τη Βόνη της Αφρικής... Εγώ, λοιπόν, θα προσποιηθώ ότι τραπέλαγος, θα κάνω επιτήδαιο έλιγμό, και θα βρεθώ στο λιμάνι της Βόνης πρίν από κείνους!

Ανάσφρη άγνωνα άρχισε να σφίγγει την καρδιά της μίς Κλαίρη. Κι' έξωτερικεύοντας τις κρυφές άνησυχίες της, ψιθύρισε:

— Είστε βέβαιος γι' αυτά που λέτε, πλοίαρχε; Γιατί έχω

ακούσει, ότι η θαλαμηγός «Αλκυών» είναι η τελευταία λέξη των προόδων της μηχανικής! Ο Μοντεχρήστος έδωσε άφροντατα ποσά, για να ναυπηγήσει τη θαλαμηγό του αυτή, στο δυνατόν πιο γρήγορη και καλοτάξιδη!... Κι' αν δεν τη προφτάσουμε στη Βόνη, κι' αν ο κόμης με τους ανθρώπους του προχωρήσουν στα βάθη της Αφρικής, χωρίς να είμαι κι' εγώ εκεί, τότε... τότε πλοίαρχε θα θεωρήσω σαν φριχτό δυστύχημα αυτή την κακοτυχία μου!

Ο καπετάν-Ουάρτων στήλωσε το κορμί του περήφανα. Η άμφιβολία αυτές της μίς Κλαίρης, ήταν καθαρή προέβληση για τις ταξιδευτικές ικανότητες και για την ταχύτητα του «Κροκόδειλου» του. Γι' αυτό, με φωνή γεμάτη από αυτοπεποίθηση βεβαίωσε:

— Είναι υπερβολικοί οι φόβοι σας, Μυλαίδη!... Μπορεί να είναι γρήγορη σαν χελιδόνι, η «Αλκυών»... Αλλά κι' ο «Κροκόδειλος» μου όταν καλοχորτάσει, είναι γρήγορος και σβέλτος σαν τους κροκοδείλους του Νείλου!... Νά, ακούστε πώς τον ταΐζουν και τον καλοπιάνουν οι ναύτες μου, κάτω στο μηχανοστάσιο!

Πραγματικά, ένα δαιμονισμένο δσο κι' υπόκωφο βουητό, ακουγόταν τώρα κάτω στα έγκατα του πλοίου. Οι θερμοστάτες τροφοδοτούσαν τη φωτιά με άφθονα κάρβουνα, η καπνοδόχος ξερονούσε θορυβωδέστατα μαύρον πηχτό καπνό και πελώριες σπίθες, κι' ολόκληρο το σκάφος τρανάζόταν απ' την υπερπίεση του ατμού κι' απ' το μούγκρισμα των μηχανών...

— Νά, βλέπετε απ' το παρτιθούρι εκείνο; συνέχισε ο καπετάν-Ουάρτων, δείχνοντας τον στρογγυλό φεγγίτη της καμπίνας. Απ' το κεί βλέπετε την «Αλκυώνα», να προπορεύεται! Στοιχηματίζω όμως όσα θέλετε, ότι θα φτάσουμε πρώτοι εκεί στη Βόνη!... Νά, εμείς θα είμαστε πειά έξω στην προκυμια, όταν η «Αλκυών» θ' άρχισι να φαίνεται στον ορίζοντα του λιμανιού.

Η μίς Κλαίρη θεώρησε πιο κατάλληλη για τους σκοπούς της, την πρότασι αυτή. Άρρωδώς ένα στοίχημα, θα κεντούσε τη φιλοτιμία του πλοίαρχου περισσότερο... Θά τον άναγκαζε να γίνει πιο προσεχτικός στο ταξίδι!... Κι' έτσι, δεν θα τους ξέφυγε η γρήγορη θαλαμηγός του κόμητος Μοντεχρήστου, ο οποίος άλλωνσε ούτε καν υποψιάζονταν ότι ήταν αντικείμενο της επίμονης αυτής παρακολούθησής έκ μέρους της ιδιότροπης νεαρής Άγγλιδος.

— Πρόθυμα στοιχηματίζω σ' ότι θελήσετε έσείς! παραδέχτηκε με γέλιο, αλλά και με σταθερό τόνο φωνής, η μίς Κλαίρη. Ορίστε λοιπόν, μόνος σας τους όρους το στοίχημα!

— Αν φτάσουμε π. άνω στο λιμάνι της Βόνης, θα αγοράσετε ένα φτηνό στολίδι για την καλή μου Μινία! άπάντησε ο καπετάν-Ουάρτων ανοιχτόκαρδα. Δεν είναι άναγκη να είναι όμως πολύτιμο, γιατί θα είναι ένθυμά σας!

— Κι' αν μάς προλάβει ο Μοντεχρήστος, κι' εξαφανιστή πρίν φθάσουμε εκεί; ρώτησε με κάποια άγωνία η μίς Κλαίρη.

— Τότε, εγώ κι' οι ναύτες μου είμαστε στη διάθεσή σας, Μυλαίδη! είπε σοβαρά και με τόνο έκτιμήσεως κι' άρρωδώς ο άφελής ναυτικός. Νά, χωρίς καμιά άπολύτως άμνησιν, εμείς οι έννεά άνδρες, θα σάς συνοδεύσουμε παντού—και στη Σαχάρα και στις ζούγκλες—βοηθώντας σας με όλη την ψυχή μας!... Και τότε μονάχα θα χωριστούμε από σάς, όταν θάχετε πιά βρή τη ίχνη του κόμητος, κι' όταν σάς νοιώσουμε πιά σίγουρη από κάθε είδους κίνδυνο!

Μιά τέτοια άφιλοκερδής, γενναίωση, κι' αδόξημη πρότασι, συγκίνησε βαθειά τη νεαρή άριστοκράτιδα. Έσφιξε ρομαλέα στο λεπτό της χέρι την τραχεία παλάμη του θαλασσολούκου, και με φωνή τρεμουλιαστή του έλεπε:

— Σας ευχαριστώ!... Βασίζομαι άπόλυτα σε σάς... Δεν μπορέιτε να φινταστήτε πόση σημασία δίνω, στην επιτυχία αυτού του ταξιδιού μου!... Και τώρα, φωνάζετε σάς παρακαλώ τη σύζυγό σας... Θέλω να μου κάνετε την τιμή, να φάμε όλοι μαζί στην καμπίνα μου!...

Τό πρόγευμα ύπηρεσε εύθυμότατο.

Η μίς Κλαίρη, καθισμένη πλάι στη Μινία, δεν έπαυσε να γελάει με τις άφελείς φράσεις και με την τερατώδη Άγγλική προφορά της καλόκαρδης ίθαγενούς. Αλλά κι' η κυρία Καραμάν, «κολλημένη στην γραμματοσήμο» πλάι στον καπετάν Ουάρτων, διεσκέδαζε περίφημα έπίσης: Δεν χόρταινε να τον άκούη να της διηγείται τις έξωφρενικές περιπέτειές του. (Ακολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

μικρός Γιάν, καθισμένος στα πόδια του ξύλινου Έστουρωμένου πάνω στην άκρη των βράχων κύτταζε την άπειρη θάλασσα που άπλωνόταν μπροστά του. Τό γαλάζιο χρώμα της τον μεθούσε και του γεννούσε πόθους για ταξίδια. Κάθε χρόνο έβλεπε με ζήλεια τους ψαράδες να φεύγουν για το ψάρεμα της ρέγγας κι' η καρδιά του μαύριζε από τη θλίψη.

— Πατέρα, έλεγε στο γέρο φαροφύλακα, έχω μεγαλώσει πειά. Ξέρω να στρώνω το κρεβάτι μου, να φτιάνω κόμπους, να ράβω τα πανιά και να καθαρίζω τα δίχτυα. Είναι καιρός λοιπόν να μ' αφήσης να πάω με το θείο μου Γκαλέκ.

Ο φαροφύλακας σταμάταγε το κάπνισμά του μακρουτού τσιμποκιού του, έβριχνε ένα βλέμμα στον άσθενικό κι' έρωσιώτικο Γιάν και του έλεγε αστηρά.

— Η θάλασσα θέλει παλληκάρια. Έσύ δεν μπορείς να σταθής στα πόδια σου από την άδυναμιά. Έμπρός, άδειάζε μου τη γωνιά, Σεβάζ θαλασσανέ!

— Κι' ο δόλιος Γιάν έφευγε ντροπισμένος από το φάρο και πήγαινε να καθήσει σ' εκείνο τον ύψηλό βράχο, στα πόδια του Έστουρωμένου γιάν ν' άγναντεύει όρες ολόκληρες τη θάλασσα. Κ' εκεί τον εύρισκε η νύχτα. Σάπλωνε τότε άνάσκελα, κύτταζε τα λαμπερά άστρα τ' ουρανού και σκεφτόταν.

Καμιά φορά η σκιά του Χριστού τάραζε τους ρεμβασμούς του. Ο Γιάν σάν βέρος ναυτικός φοβόταν τα φαντάσματα. Ήξερε την ιστορία της γοργόνας που είχε έρωτευτεί ένα ψαρά και τον είχε πνίξει απ' την πολύ άγάπη της. Ήξερε ακόμη την ιστορία του τρελλού καπετάνιου, που γύριζε κάθε σκοτεινή νύχτα στην άκροθαλασσιά και θηρούσε το ναυγιμένο καράβι του κι' ήξερε επίσης ότι κάθε νέο φεγγάρι η σειρήνες προκαλούν τους ναύτες με το τραγούδι τους για να τους θάψουν κάτω από τα κύματα. Βέβαια, όλ' αυτά δεν τα καταλάβαινε και πολύ, μά όταν τα άστορούσε ο θείος του, το πρόσωπό του έπερνε μιά τρομαγμένη έκφρασι κι' αυτό σήμαινε ότι ήταν αληθινά αυτά τα παραδόξα πράγματα.

Κι' ο Γιάν όρες ολόκληρες συλλογιόταν τις νεράιδες. Τόσο δέ ξεγυιάν, ώστε ο πατέρας του άναγκαζόταν να βγίη από το φάρο και να τον φωνάζει:

— Έ, Γιάν, πάλε κομμάσι πάνω στους βράχους; Δεν έφείρες, μαρέ, ότι είσαι τόσο άδύνατος σάν μεταξός. Έχεις όρεξι να πληρώσεις το γιαντρά και να σε ποτίσω φάρμακα; Έλα, τσιούσου γρήγορα στο σπίτι!

Κι' ο μικρός τρομοκρατημένος από τις πατοικές φωνές κατακυλιόσε από τους βράχους και πήγαινε να χωθή χυρά στο στρώμα του για να μη του τις βρέξει ο πατέρας του.

Τότε ο γέρο Γκαλέκ άνέβαινε πάλι στο φάρο για να παρακολουθήσει τη λειτουργία του κι' άναστενάζε από τις στενοχώριες που του έλυν άσπρίσει το κεφάλι του.

Νά, καταλάβαινε πολύ καλά τον καυτό του παιδιού του. Τά ίδια είχε τραβήξει και με τα άλλα τρία παιδιά του που του είχε πάρει η

θάλασσα. Ο πρώτος χάθηκε στο πρώτο του ταξίδι μαζί με το καϊκι του πατέρα. Λαφάν και το πλήρωμά του. Ήταν ένας λεβέντης είκοσι χρονών, δυνατός κι' όμορφος που έκανε τις κοπέλλες του χωριού να κοκκινίζουν σάν τον αντίκρυζαν την Κυριακή το πρωί στην Έκκλησία. Μά τον έφαγε το κακό μότι κι' ο φτωχός Γκαλέκ έμεινε με τα τρία παιδιά του!...

Ύστερ' από λίγο ήρθε η σειρά του δευτέρου για να μαρκάρη. Ο ίδιος ο πατέρας του τ' άγόρασε τις άδιάρθετες μπότες για την ύγρασία και τα νερά και του χάρισε κι' ένα όμορφο τσιμπούκι για να κανίξει σάν γερολύκος.

Μά όταν το καϊκι έβγαλε πλήρη για τ' ανοιχτά, ο πατέρας του Γιάν ένοιωσε ένα σύννεφο να του φιλώνει τα μάτια. Είχε δει ένα σκυλόψαρο ν' ακολουθή το καϊκι! Κι' αυτό όί γέρο ναυτικός το θεωρούσε γοργουσιτιά. Μά δεν μπορούσε πειά να έμποδισι το γυιό του. Άλλωστε ντροπέταν και τον καπετάνιο, τον Μπερνός. Άφησε λοιπόν και το δεύτερο παιδί του να φύγη από το φάρο. Μετά δυο μήνες, όταν τέλειωσε το ψάρεμα της ρέγγας, γύρισε το καϊκι του Μπερνός χωρίς το γυιό του.

Ο Γκαλέκ όταν είδε να βγαίνει όλο το πλήρωμα της «Μέδουσας» και δεν διέκρινε το γυιό του, άρχισε να τρέμει:

— Δεν ήρθε μαζί σας το παιδί μου; Ρώτησε δειλά.

Ο Μπερνός χωρίς να του άπαντήσει του έσφιξε με συμπόνια το χέρι του.

— Πέθανε; ψιθύρισε ο Γκαλέκ.

Ο καπετάνιος της «Μέδουσας» κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

— Γιώς; τραύλισε ο δύστυχος Γκαλέκ.

— Άρρώστησε. Του άπάντησε ο Μπερνός, άποφεύγοντας να κυττάξει στα μάτια τον πατέρα του Γιάν.

Κι' ο Γκαλέκ γύρισε στο σπίτι κι' έφερε το θλιβερό μήνυμα στη γυναίκα του και τα παιδιά του.

Όλοι τους έκλαψαν κι' αυτόν και με λυγμούς γράφαν τ' όνομα του πάνω στην μισρήνιη πλάκα του νεκροταφείου κοντά στ' όνομα του πρώτου άδελφού.

Έπειτα ήρθε η σειρά του τρίτου. Αυτός πρόλαβε να κινή δυο ταξίδια. Μά την τελευταία φορά το καϊκι του δεν ξαναγύρισε. Ο θάνατος του κόσισε πολύ στο Γκαλέκ και στη γυναίκα του, η όποια μάλι' στα σε λίγο καιρό πέθανε από τον καύμό της.

Τόρι ο γέρο φαροφύλακας έμεινε με τον Γιάν, το τελευταίο παιδί του. Μ' αυτό δεν έμοιαζε με τ' άλλα. Ήταν άδύνατο, άρωσιώτικο και κακομοιρασμένο. Διαρκώς βρισκόταν στο κρεβάτι κι' ο Γκαλέκ είχε έξοδεμει τα μαλλιοκέφαλά του στους γιατρούς. Μά ήταν βέβαιος ότι αυτός το δολιχιστόν δεν θα έφευγε. Κι' αυτή η σκέψι τον παρηγορούσε. Θά είχε μιά συντροφιά στα γεράματά του. Έπαινε μάλιστα στο σημείο να κινή τη σκέψι ότι ο Γιάν θα μπορούσε να τον άντικαταστήσει μιά μέρα στο φάρο και να μωρεσει να ξεκουραστή.

Έτσι πέρασαν λίγα χρόνια. Ο Γιάν ήταν τώρα αρκετά μεγάλος ώστε να μαρκάρη να σκέφτεται. Και τότε τον έπιασε η άγάπη της θάλασσας. Ο πατέρας του όμως δεν ένοούσε να τον αφήσει. Μόλις άρχισε να του μιλά για ταξίδια, ο Γκαλέκ γινόταν έξω φρενών και τον άπειλούσε:

— Θά σου κοκκίσει τα πλεονά αν ξεστομίσες άλλη μιά φορά αυτές τις λέξεις. Πρόπει να το βγάλεις από το νου σου. Έσύ δεν κάνεις για ναυτικούς. Κάτσε ήσυχος αν δεν θέλεις να σπείσης στον πάτο της θάλασσας!

Κι' ο Γιάν; μή ξερόνιασε την αιτία της άσπρηότητος του φαροφύλακα, είχε άφίσει σιγά-σιγά να τον μισή και να θέλη το κακό του.

Κι' ο Γιάν; μή ξερόνιασε την αιτία της άσπρηότητος του φαροφύλακα, είχε άφίσει σιγά-σιγά να τον μισή και να θέλη το κακό του.

(Η συνέχεια εις την σελίδα 1630)

Τις είδε να φεύγουν η μιά πίσω από την άλλη.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑΝ

ταί δεν ήταν.

— Αν μπορούσε να βρεθί μια γυναίκα που να μ' άρνηθι κάτι σκεφτόταν ο Σωτιέ, θα την παντρευόμουν!

Μά δεν εξωτερικεύει ποτέ αυτή τη σκέψη του γιατί φοβόταν μήπως τυχόν πέσει σε καμιά παγίδα. Μια γυναίκα για ν' αποκτήσει τα λούσα της, κάνει ακόμα και χειρότερα από το να προσποιηθεί ότι δεν την θαμπώνουν τα λεφτά. Κι όμως ήταν γουαφτό ο Πιέρ Σωτιέ να βολή τον άνθρωπό του. Κι αυτός ο άνθρωπος ήταν, μά την αλήθεια, πολύ γοητευτικός. Η πρώτη συνάντησίς τους έγινε έντελως τυχαία σ' ένα μπαρ της πλατείας Πιγκάλ. Ένας φίλος του Πιέρ, ο Ραούλ Ντεσάρ τους είχε συστήσει. Ήταν αδελφή της φίλης του Ραούλ. Τη λέγαν Ζωρζέττα. Είχε τετράζανθα μαλλιά, όμορφα μάτια κι ένα υπέροχο και μαγνητικό χαμόγελο. Μά εκείνο που έδινε κάτι το εξαιρετικό στη φυσιογνωμία της ήταν η έκφρασή της. Ποτέ άλλοτε ο Πιέρ δεν είχε συναντήσει τόσο γλυκύτητα σε γυναικείο πρόσωπο.

Ο Σωτιέ συνθησιμένος από τις ευκόλες κατακτήσεις, μόλις του την συνέστησαν, άρχισε αμέσως τού... βαρύ πυροβολικό. Της πρότεινε να κάνουν ένα περίπατο με τη λιμουζίνα του, άφησε να υπονοηθεί ότι ήταν πρόθυμος να της κληθεί να βαρύνει το δώρο και τέλος την παρακάλεσε το βράδυ να δεινίσουν σ' ένα όμορφο και ρωμαντικό ξενοδοχείο του Λάσους της Βουλώνης.

Η Ζωρζέττα τον κτύπησε σαν να μη καταλάβαινε τη σημασία των λόγων του.

— Μά για ποιά λόγο να φροντίζετε για μένα; τον ρώτησε μ' άπορία.

— Γιατί, της απάντησε ο Πιέρ, είσατε μια χαριτωμένη γυναίκα. Φτάνει να με συμπαθήσετε λίγο για να κάνω ένα σαρνι τρέλλες για σας.

— Κοίμα! Τού δήλωσε η νέα, σās θεωρούσα για πιά σοβαρό άνθρωπο.

Κι' αδιαφορώντας για τις προτάσεις του, άλλαξε κουβέντα και σ' όλο το διάστημα που έμειναν μαζί, γελούσε και συζητούσε σαν να μ'ήν είχε συμβηί τίποτε.

Ο Σωτιέ δάγκωνε τα χείλη του από το πείσμα. «Ε, όχι, αυτό δεν το είχε ξαναπαθεί. Άπορους μάλιστα με το θάρρος αυτής της μικρής που τολμούσε να διασκεδάσει μαζί του. Μην αντέχοντας μάλιστα σ' αυτό το ερωτικό ύψος της, σε μια στιγμή την έπιασε από το χέρι και της είπε απότομα.

— Μή παίζετε με τη φωτιά γιατί θα καίητε! Ξέρω να πληρώνω καλά εκείνους που με περιφρο-νούνται!

Η Ζωρζέττα κοκκίνισε από την προσβολή. «Ω, πόσο συγκράτησε το θυμό της και τού είπε μ' α-πλόητα:

— Κύριε Σωτιέ, μου φαίνεται ότι παρεξηγήσατε το φρόσιμό μου. Δυστυχώς για μένα είναι πολύ δύ-ποια δεν θα έχω κανένα κέρδος. Καλύτερα λοιπόν να τραβήξετε το δρόμο σας χωρίς θυμούς και στενοχώριες. Όσο για μένα, να μη σκοτίζεστε καθόλου. Έχω συνθησίου τη ζωή μου. Θα με λυπούν μάλιστα αν τύχαινε ν' αλλάξω το φτωχικό δωμάτιό μου μ' ένα μεγάλο στο οποίο θα υπήρχε ένας άνθρωπος να δια-τάξει.

Ο Πιέρ, ύστερ' από αυτή την ψυχρολουσία, κατάλαβε ότι ήταν μάταιο να επιμένει. Προσποιήθηκε λοιπόν ότι έχει μια επείγουσα δου-

λειά, αποχαιρέτησε βιαστικά το φίλο του και τις δυο αδελφές και πήγε στη Λέσχη για να ξεσκάνει. Μά ήταν τόσο αφηρημένος, ώστε διαρκώς έχανε στο πόκερ. Οι φίλοι του το πρόσεξαν και δεν μπόρε-σαν να συγκρατήσουν την κατάπληξή τους:

— Αυτό είνε πρωτιάκουστο! Άπόρησαν. Τι έπαθε άποψε ο Πιέρ και χάνει στα χαρτιά;

— Ασφαλώς θα κερδίξει στην άγνη, είπε ειρωνικά ένας από την παρέα του.

— Πέντε χιλιάδες φράγκα, δήλωσε με προσποιητή αδιαφορία ο Πιέρ.

Κατά βάθος όμως ήταν πειραγμένος. Διαρκώς παρουσιάζονταν μπροστά στα μάτια του η Ζωρζέττα κι έβλεπε την εικόνα της πάνω στις φιογώρες των χαρτιών. Τέλος τα ξεμερωμάτια άφησε τα χαρτιά να γλυστρήσουν από τα χέρια του και δήλωσε με μισόσβαστη φωνή από την κόραση:

— Πάσο!

Ναι, δεν είχε τη δύναμη να συνεχίσει το παιχνίδι. Το μυαλό του τον πονούσε και τα μάτια του έκαιγαν από μια νευρική ταρση που τον είχε κυριεύσει. Οι φίλοι του τον λυπήθηκαν και τον άφησαν να φύγει χωρίς να τον κοιτάξουν.

Ο Πιέρ είχε χάσει εκατό χιλιάδες φράγκα και μαζί μ' αυτά τη ήσυχία του.

Την άλλη μέρα μόλις αντίκρυσε τον Ραούλ Ντεσάρ έσπευσε να του δηλώσει:

— Καλά θα κάνεις να μη μου γνωρίζεις θεοπάλαβες γυναίκες: — Περίεργο! Το ίδιο μου έλεγε κι η Ζωρζέττα! Τού είπε μ' ειλικρίνεια ο φίλος του.

Ο Πιέρ πήγε να πνιγί από το θυμό του.

— Άκουσε Ραούλ, τού εξήγησε. Θέλω να μου πής ειλικρινά πό-σα λεφτά θέλει η Ζωρζέττα για να γίνει φίλη μου.

Ο Ραούλ τον κτύπησε σαν να είχε μπροστά του έναν τρελλό.

— Μά ξεχνάς λοιπόν, τού απάντησε ότι όλα τα πράγματα δεν άγοράζονται με τα λεφτά σου;

Η Ζωρζέττα για να κατακτηθί, θέλει έρωτα. Είνε ακόμη υπερω-λικά άγνη ώστε να συγκλωί μόνο τις τρέλλες των αισθηματικών έρω-ταριών. Τό καλὸ που σου θέλω λοιπόν είναι να προσποιηθῇς τὸν έρω-τευμένο.

Ε, όχι, αυτό το πράγμα δεν μπορούσε ποτέ να το κάνει ο Σωτιέ. Δεν τού το επέτρεπε ο εγωισμός του.

— Το μοναστήρι να είναι καλά κι από λο-λογηδες άλλο τίποτα, απάντησε με περιφρόνη-ση στο φίλο του. Διαβίβασε λοιπόν τους χαρτα-μούς μου στη Ζωρζέττα και άναφερε της ότι αν αλλάξει γνώμη, άς έρθη να μ' επισκεψθί στο διαμέρισμά μου. Ξέρω να κάνω όμορφα δώρα στις φίλες μου.

Ο Ραούλ έφτυσε καταγής μ' άρδη για να μη φτύσει στο πρόσωπο του Πιέρ. Πρώτη φορά έβλεπε σε ποιά σημείο τον είχε αποκηρύξει η τεράστια περιουσία του. Κ' εύχεται μ' όλη του την καρδιά η Ζωρζέττα να τού δώσει το μάθημα που τού χρειαζόταν.

— Άλλά και σ' αυτήν δεν είχε καθόλου έμπα-σοσύνη. Αδές τις τελευταίες μέρες την έβλεπε λίγο κουρασμένη και χωρίς διάθεση. Η αδελφή της τού έλεγε ότι ήταν αδιάθετη. Μά εκείνος καταλάβαινε ότι η Ζωρζέττα υπέφε-ρε ψυχικά. Κάτι την βασάνιζε και δεν την ά-φηνε ν' ανακτήσει τη δροσιά της.

Κι' ο Ραούλ, φοβούμενος να μπλέξῃ σ' αυτή την ιστορία, την άφησε να ξετυλίχῃ μόνη της γιατί ήταν βέβαιος ότι αν ανακατενόταν

αυτός θα πλήρωνε τα ασφάλματά της. Και πράγματι, η ιστορία του Πιέρ και της Ζωρζέττας άρχισε να μπλέκει πολύ άσχημα. Η Ζωρ-ζέττα έπεσε με πυρετό στο κρε-βάτι, είχε εφιάλτες και τη νύχτα έκλαιγε στον ύπνο της. Ο Σωτιέ πάλι σήκωνε στη λέσχη, έκανε στα χαρτιά και γύριζε στο διαμέρισμά του μεθυσμένος από το αίσιο. Κι' αυτός είχε τα χάλια του. Οι φίλοι του μάτια τον συμπα-λευαν να κόψει το πιστό, γιατί τού τού σκότωνε τη ζωή του.

— Σ' αυτά τα πράγματα να μην ανακατεύεστε! τούς δήλωσε. Άμα θέλω να πεθάνω, κανείς δεν θα μπόρεσε να μ' έμποδίσῃ. — Έτσι πέραςε λίγος καιρός. Μά μερ-μέρας τέλος ο Πιέρ πήρε την άπα-

Κι' έτσι άγκαλιασμένοι, είδαν τὸ τραίνο νὰ φεύγει...

ΤΟΥ ΠΩΛ ΠΕΝΑΡ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Τα μυστάκια των πρώτων Ελλήνων ήθοποιών. Πώς τους... εξόρισε ο Βερναρδάκης. Είχε μυστάκια ο Μέγας Κωνσταν-τίνος; Τό μυστάκι του Κοτοπούλη. Πώς έδουσίαζε. Ένα καλαμπουρι του Κουσουλάκου. Τα γένεια του... Πολυγέ-νους. Τό στεφάνωμα του Καπετανάκη και ό... Στέφανος Στεφάνου. Καλαμπουρικά όργια. Πώς εξέδεξε τὸ «Σκρίπ». Η φιλολογική παρέα του συντάγματος. Γενικό κευτσμπολιέ κτλ. κτλ.

έμοιθαν.

Τό καταναγκαστικό ξύρισμα των ήθοποιών, και ιδίως του Κοτο-πούλη, έκαμε, τότε, θόρυβο μεγάλο στην Αθήνα.

Η έφημερίδες γράφανε πολλά και διάφορα για τα μυστάκια του και τον άρπαζε στο τέλος και η σάτυρα, και ιδίως μετά την άποτυχία του ός «Μεγάλου Κωνσταντίνου».

Τον όλο τότε τον υπεδούθη ο Ταβουλάρης, αν δεν άπατώμεθα, κι' έτσι τα μου-στακια του Κοτοπούλη ξυρισθίκαν άδεια.

Ένα από τα πιο έξυπνα σατυρικά ποι-ήματα, που έγραψαν τότε για τον Κοτο-πούλη, ήσαν και τὸ εξής:

Θύελα, όντως, έκαμες για την σκηνήν
[μεγάλην,
έξρισε τον άτίθασον εκείνον μυστακά
[σου,
άλλά τον Κωνσταντίνον μας, μη παρα-
[στήσης πάλιν
κι' άφησε τὸ μυστάκι σου και κάθεσες
[σε' αντά σου.

Μία μέρα ο διευθυντής του «Σκρίπ» Κουσουλάκος, είδε τον πρό όλίγου αποθα-νάτα καθηγητήν του Πανεπιστημίου Πολυγένην, να μπαίνει σ' ένα «Κουρείον».

Ρασι να κινή ένα μεγάλο ταξίδι. Θά έφευγε μακριά από τη Γαλλία και δεν θα γύριζε πια ποτέ. Ωστόσο, επειδή τού άρεσαν οι καθαροί λογαριασμοί σκέφτηκε να γράψῃ δυο λέξεις στη Ζωρζέττα. Και της έστειλε, πράγματι, τ' ακόλουθο γράμμα:

«Δέριο τὸ πρωί στις 11,15' θά πάρω τὸ τραίνο από τὸ σταθμό τὸ Βερρά. Άν θῆς νὰ έρθῃς μαζί μ' ν' έχεις τὸν καιρό νὰ έτοι-μάσεις τίς βαλίτσες σου».

Μά η Ζωρζέττα ήταν ακόμη στο κρεβάτι. Διάβασε τὸ σημείωμα και η Ζωρζέττα έβλεπε τα μάτια της και κανείς δεν μπόρεσε να μαν-τεύσει τί σκεφτόταν. Έτσι πέραςε η νύχτα.

Τό πρωί ο Σωτιέ άποχαιρέτησε τούς δικούς του και την όρισμένη ώρα πήγε στο σταθμό. Στις έντεκα άκριβώς έλασε κάθε έλπίδα ότι θα ήχταν η Ζωρζέττα. Λίγα λεπτά όμως πριν από την αναχώρησή του, τραίνο ένώ ο Πιέρ άπογοητευμένος έτοιμαζόταν ν' ανέβῃ στο βαγόνι του, είδε μία νέα να προχωρή προς αυτόν με βιαστικό βήμα. Η καρδιά του πήγε να σπάσει από την ετυχία της. Ήταν η Ζωρζέττα. Μά πόσο είχε αλλάξει. Τό πρόσωπό της ήταν γλωμ κι' όλο τὸ σώμα της έτρεμε από την αγωνία. Έπεσε με λυγμούς στην άγκαλιά του, ενώ η συγκίνησή της έπνιγε τη φωνή.

Κι' έτσι άγκαλιασμένοι είδαν τὸ τραίνο νὰ φεύγει από τὸ σταθμό, τὸ τραίνο που κόντευε να τούς καταστρέψῃ την ετυχία τους, μ' και τὸ οποίο θά τούς έπαιγνε την άλλη μέρα για να τούς πάη ένα μακρινό ταξίδι. Τό ετυχισμένο ταξίδι τού γάμου τους!...

ΠΩΛ ΠΕΝΑΡ

— Μπα! φώναξεν, περίεργο κι' αυτό! ο κ. Πολυγένης, πάη να ξυ-ρισθί. Κι' όμως και τριχοφάγον, αν βγάη, θά είνε πάντα... Π ο-λ υ γ έ ν η ς !...

Όταν ο Καπετανάκης έδωσε να παιχθί τὸ έργο του «ό Γενικός Γραμματέας» παρέδωσε και ο κ. Στ. Στεφάνου ένα έργο του, με τὸν τίτλο «έπί τὸν Καταστροφώματος»: Τά δυο έργα παιχθίκαν την ίδια βραδυά, από δύο διαφορετικούς θιάσους. Τού Καπετανάκη τὸ έργο άρεσε και μάλιστα τού απενεμήθη και στέφανος δάφνης, με φύλλα έπι-χρυσωμένα. Τό έργο του κ. Στεφάνου άρεσε φρίνεται και αυτό, αλλά δεν... έστεφανώθη.

Άρχισε λοιπόν συζήτηση άτελείωτη για τὸ στεφάνωμα αυτό. Και ο μακαρίτης ποιητής Ιωαν. Πολέμης έρωτηθίς σχετικώς:

— Διαιτὸ στὸν ποιητὴ τὸ «έπί τὸν Καταστροφώματος» δεν έδόθη κα-νένας στέφανος;

— Άπληγησε: — Διαιτὸ είνε αυτός ο ίδιος, διπλούς... Σ τ έ φ α ν ο ς Σ τ ε -φ ά ν ο υ !...

Ο Δημ. Κορομηλάς, έρωτηθίς και αυτός σχετικώς έλεπν:

— Τό «έπί τὸν Καταστροφώματος» έπρεπε να τὸ γράψῃ ο Κα-πετανάκης.

— Γιατί;

— Διαιτὸ ένας τέτοιος Κα π ε τ α ν ά κ η ς έχει αϊζέτο επί τὸν Κατα-στροφώματος!...

Πρό σαράντα έτών, κάθε βράδυ, εκάθηνητο στην πλατεία τὸν Συν-τάγματος πολλοί από τούς λογίους και ποιητάς της έποχής και έλεγαν άστεία και σατυρίτσες τα πάντα.

Έκει άρπάξανε και τὸν Ψυχάρη. Ήταν όταν πρωτοείπε τὸν Παρ-θενώνα «Παρθένω». Τὸν άρπάξανε, λοιπόν, και τὸ ψάλλανε τὸ εξής τετράστιχο:

Είσαι κομπός τὰ μάλιστα,
μὰ και πολύ νέος,
νὰ λές τὸν «Παρθένω» μας,
ζούζου, «Παρθένω»!

Δεν άφιναν δηλαδή άνθρωπο, δεν άφιναν γεγονός, δεν άφιναν ζήτημα που να μη τὸ σατυρίσουν.

Για τὸν λόγον Ν. Κοτινιόπουλο, δώ-σαντα έργον στο θέατρο, έκαμαν τὸ εξής επίγραμμα:

Υπαγε, Κοταναπότλη, και εις Μοήν
[εμπλίσου,
και όπερ προτιμώμερον: Ξόσου και πά-
[λιν έξού!

Και στὸν πολὺν Μανώλη τὸν Γουβέλη:

Άν ήσουν άστρο τ' ούρανα και ήμου
[Αγνιότης,
σ' έσε θ' ανεκαλύπτειτο ο πιά τραγός
[Κο-μ ή η ς !

Όλα αυτά, έννοείται, διαδίδόμενα συντελούσαν ώστε να μαζεύεται, κάθε βράδυ, κόσμος γνωστών και άγνωστών, γύρω τους, για να τούς άκούη.

Τότε έλεπν, ο Κουσουλάκος και τὸ κάπως φραϊόν για τὸν ήθοποιό Βοναέζα, που ταις ένα έργο τὸν δικηγόρου και Δημοτικού Συμβούλου Καλαπότην:

— Ο κ. Κα λ η σ τ έ ν η ς είνε δικηγόρος, αν μετεφράζετο εις Βοη-α α α α θά ήταν... ήθοποιός!

Όλα αυτά και η συρροή τὸν κόσμου έκαναν τὸν Λαγίνο να ελπί:

— Πόσα πράγματα μπόρεσαν να γράψουν!

— Βρέ, λέει και ο Κουσουλάκος, όπως είπατε δεν βγάσουμε ένα σατυρικό φύλλο;

— Και πώς να τὸ ποίμε;

— Σκρίπ!

Ήταν τότε τὸ ζήτημα της οικονομικής πάλιν δυστυχίας τὸν Κοά-τους, τὸν «σκρίπ» και τὸν «πφένγκ», για τὰ όποια έχει γράψει τὸ «Μπουκέτο» άλλοτε.

— Γιατί «Σκρίπ» ρώτησε τὸν Κουσουλάκος, ένας της παρέας.

— Δεν είπαμε να τὰ λέμε όλα σ' αυτό;

— Μάλιστα.

— Έ, λοιπόν, άπληγησεν ο Κουσουλάκος: οὐδέν σ κ ρ ι π τ ο ν, δ... μη φανερόν γενήσεται!

Και ο λόγος σάφς ήγένετο!

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΟΥΣ

ΣΤΕΝΟΧΩΡΗΜΕΝΗ, η "Αλίσ" ἀνήγγειλε στην κόρη της την απόφασή της να χωρίσει από τον άνδρα της. Η Πατρίω-μιασε και σαν να μη πίστευε αυτό που άκουσε, άνοιξε διά-πλατα τα μάτια της, και με τρεμάμενα χείλη ρώτησε:

— Θέλεις να πής μανούλα, ότι θα πόρης διαζύγιο από τον μπαμπά;

— Ναί, Πάτ, αυτό έννοώ.

— Μ' άλλα λόγια — εξακολούθησε η Πάτ — ο μπαμπάς σου έκανε άπιστίες, έ; 'Αλλά είναι φοβερό!.. Στην ηλικία του!.. "Ω, μανούλα!..

— Η "Αλίσ" έννοιωσε ένα κύμα αίματος ν' ανεβαίνει στο κεφάλι της και τα μάγουλά της έγιναν καυκάκινα. Την στενοχωρούσε αυτή η εξέταση της κόρης της.

Γιατί να της κάνει τέτοιες ερωτήσεις, τη στιγμή που εκείνη προ-σπαθούσε να της αναγγείλει την απόφασή της, με τον μαλακότερο τρόπο; "Η μήπως εκείνη δεν υπέφερε γι' αυτή την κατάσταση;

Η "Αλίσ" κι' ο Μπίλλ είχαν συμφωνήσει να μη λυπηθούν την Πάτ. Κι' αν είχαν πά-ρη την απόφασή να χωρίσουν τώρα, το έκα-ναν γιατί η Πάτ, ήταν μεγάλη πειά, και μνηστευμένη. Σε λίγο μάλιστα θα γινόταν ο γάμος της. Στην αρχή οι γονείς της εί-χαν προσπαθήσει να την πείσουν ότι ήταν πολύ νέα ακόμα για να παντρευτεί. Μπορού-σε να περιμένει λίγα χρόνια ακόμα, ως ότου ο μνηστήρ της, ο Ρόννυ Γκαρβύ, ένα χαριτω-μένο παλληκάρι, μπορούσε να στροφή καλύτε-ρα στη δουλειά του. 'Αλλά η Πάτ, τους εί-χε απαντήσει: Γιατί να χάνουμε τα καλύτερα νεάτα μας; Ο Ρόννυ μπορεί να με ζήσει. 'Έχει νοικιάσει κι' όλος ένα όμορφο διαμέ-ρισμα. Με το δώρο που θα μου κάνετε σεις για τον γάμον μου, θα επιπλώσουμε το σπίτι μας... 'Αλήθεια μπαμπά, προσέθεσε η νέα, με το πρακτικό πνεύμα της εποχής της, — πόσες λίρες σκέπτεσαι να μου δώσεις;

Αφού λοιπόν η Πάτ θα παντρευόταν δεν υπήρχε πιά λόγος ν' αναβληθώ το διαζύγιο του. Όταν η "Αλίσ" μίλησε σχετικά στον άνδρα της, εκείνος την κύτταξε κατάματα και ρώτησε διστακτικά:

— "Αλίσ" επιμένεις λοιπόν να χωρίσου-με;.. Μη τυχόν υπάρχει κανένας άλλος στη μέση;

Εκείνη του δαχίστηκε τότε ότι ο μόνος λόγος του διαζυγίου τους ήταν αυτός ο ίδιος.

Πριν από πολλά χρόνια όταν η Πάτ ήταν ακόμα τριών χρόνων χοιρτάσι η "Αλίσ" εί-χε βοηθία μέρα μέσα στη τσέπη του σακ-κακιού του άνδρός της ένα μικρό μωροδάτο μαντηλάκι που δεν ήταν δικό της. Δεν θέλησε να χωρίσει τότε χάνει της Πάτ. Ούτε κι' αρ-γότερα όταν μια μέρα κάποια γυναίκα είχε την ανάδεια να τηλεφωνήσει στο σπίτι τους και να ρωτήσει γιατί ο Μπίλλ δεν πήγε στο ραντεβού τους. Η Πάτ ήταν δώδεκα χρό-νων τότε, σε μια ηλικία που τα χοιρτάκια είνε πολύ ευαίσθητα και αντιλαμβάνονται πολ-λά.

Μάταια ο Μπίλλ θέλησε να εξηγήσει στη γυναίκα του, πως έτυχε να βρεθώ το ξένο μαν-τηλάκι στην τσέπη του και γιατί του τηλεφώ-νησε η γυναίκα εκείνη. Η "Αλίσ" δεν θέλησε ν' ακούσει τις δικαιολογίες του, μόνο φρόντισε άμέσως να χωρίσουν τις κρεβατοκάμαρές τους.

— Θα μείνω μαζί σου, Μπίλλ—του είχε πη—χάιν του παιδιού μας. 'Αλλά όταν μεγαλώσει αρκετά ώστε να μπορούσε να καταλάβει, τότε θα χωρίσουμε.

Ο Μπίλλ έκανε ότι μπορούσε για να συμ-φιλωθεί με τη γυναίκα του, εκείνη όμως εξακολούθησε να ζή χωρισμένη απ' αυτόν, μέσα στο σπίτι τους. Με τον καιρό μάλιστα, η "Αλίσ" άρχισε ν' αδιαφορή αν ο άνδρας της είχε ή όχι ξένα μαντηλάκια στις τσέπες του. Ούτε φοτούσε που περνούσε τις ώρες του τις βραδιές που άργούσε να γυρίσει στο σπίτι του. Και τώρα, ενώ προσπαθούσε να εξη-γήσει την κατάσταση στην κόρη της, μ' δση λεπτότητα μπορούσε, εκείνη τη ρώτησε όρθια κοφτά:

Μελαγχολική η Πάτ επέστρεψε μόνη στο σπίτι της.

ΤΟΥ Β. HEDWORTH

— Μ' άλλα λόγια, ο μπαμπάς σου κάνει άπιστίες, έ, μανούλα. Και άμέσως κατόπιν η Πάτ ξέσπασε σε λυγμούς, άγκυλισσε τη μητέρα της και τρυφερά είπε:

— Φτωχή μου μανούλα!.. "Επει' από τόσα χρόνια που είχαμε εύτυχοιμένοι! Είπε φοβερό!

— Μα κάνεις έτσι, παιδάκι μου,—είπε η "Αλίσ"—σε βεβαίω, ότι είνε προτιμότερο να χωρίσουμε... Δεν ταιριάζουμε ο Μπίλλ κι' εγώ. 'Έχουμε αντίθετα γούστα. 'Εξαφνα, έμένα μ' άρσσει η έξοχή. Το δειρό μου ήταν να έχω μια μικρή έξοχική βίλλα. Ο πατέρας σου όμως δεν μπορεί να ζήσει μακριά από το Λονδίνο και τη λέσχη του. 'Εντά, τώρα, ο καθένας μας θα κάνει το κέρφι του.

— "Έχεις αλήθεια μεγάλη καρδιά, μανούλα, για να τον διαμα-λογής—είπε η Πάτ σκεπτική—άλλά δεν με γελās έμένα. Ο μπαμπάς φέρθηκε άθλια μαζί σου...

Και αφού είπε αυτά τα τελευταία λό-για, η Πάτ έφυγε από το δωμάτιο και κά-ιστηκε στην κάμαρά της.

Η "Αλίσ" δεν φανταζόταν ότι η κόρη της θα έπερνε το ζήτημα τόσο κατάρ-δα. Την νόμιζε πιο συγχρονισμένη, πιο πρ-ακτική. 'Ίσως όμως με τον καιρό θα συνηθί-τη σκέφι ότι οι γονείς της, στο έξης θα ζούσαν χωρισμένοι.

— Θα δειπνήσης στο σπίτι άπόψε η Πάτ; πās έξω με τον Ρόννυ; ρώτησε η "Αλίσ" την κόρη της, λίγη ώρα κατόπιν.

— Σκόπευα να βγω μαζί του. 'Αλλά αν θέλεις να μείνω μαζί σου, μανούλα, μαζί να του τηλεφωνήσω.

— Όχι, Πάτ! Θέλω να πās με τον μνηστήρα σου. 'Εμένα μου είνε αδιάφορο αν θα μείνω μόνη μου. "Επειτα έχω μα-ζου γράμματα να γράψω.

Έτσι η Πάτ έτοιμάστηκε για να βρή έξω, και με βαρεία καρδιά πήγε να συναντήσει τον Ρόννυ... Όταν οι δύο νέοι βρέθηκαν στο έστιατόριο, η Πάτ του είπε άμέσως τι είχε συμβή:

— Τι άτυχία!—είπε ο Ρόννυ με συμπόνοια.

— Λυπούμαι ειλικρινώς... Μου φαίνεται πως ο κόσμος όλος κινώ-ζεται και γκρεμίζεται ολόγυρά μου, είπε η Πάτ με βουρζωμένα μάτια.

— Άγαπημένη μου, έχεις έμένα! 'Ελα, κάνε κουράγιο!... Σέρω πως είνε φοβερό για σένα, αλλά σκέψου ότι οι γονείς σου μπορούν να κανονίσουν τη ζωή τους όπως τους άρε-σει, χωρίς αυτό να ενδιαφέρει έμάς. Μια που δεν συμφωνούν, καλύτερα να χωρίσουν.

— Δεν με καταλαβαίνεις, Ρόννυ!—μω-μούρισε η νέα.—Μας ενδιαφέρει κατά τόντο Χάινοντας την εμπιστοσύνη μου στον πα-τέρα μου, χάνω την εμπιστοσύνη μου σε σένα...

— Όλους τους άνδρες... Φυσικά, ο Ρόννυ αντιλαμβάνοντάς πόσο δυσάρεστη ήταν αυτή η είδησις για τη Πάτ, άλλα εκείνος ήξερε επειδή ήταν ο γιος του συνεταίρου του Μπίλλ Τζέιμς—ότι γω-νια τώρα, το ζεύγος Τζέιμς δεν τα πήγαν καλά. Μάλιστα, ο πατέρας του Ρόννυ, λυπο-ταν μάλλον τον Μπίλλ για την αδιαλείψα της γυναίκας του, η οποία χρόνια τώρα δεν του συγχωρούσε ένα νεανικό παροστράφημα του.

Η "Αλίσ" ήταν όμορφη ν' έναρσει γυναι-κα, αλλά με την υπερβολική αυστηρότητά της είχε σπρώξει τα πράγματα στά άκρα.

— Ρόννυ, εξακολούθησε η Πάτ με πνε-μένη φωνή. Λυπούμαι άλλα πρέπει να σου πώ την αλήθεια. Πρέπει ν' αναβληθώ ο γά-μος μας...θα πάω με την μητέρα μου στη έξοχή!... 'Αργότερα βλέπουμε... θέλω να μείνω μόνη μου να σκεφθώ... άρσσε με να συνέλθω...

Μάταια ο νέος προσπαθούσε να την με-ταπείσει. "Εκείνη δεν ήθελε ν' άκούσει τίποτε. Ούτε μπορούσε να του φανερώσει όλο το πόνο της ψυχής της για το γκρεμισμό ενός ιδανικού της. "Ως τώρα ο πατέρας της αντιπροσώπευε γι' αυτήν τον τέλειον τύπο του συζύγου. Γιατί βέβαια δεν μπορούσε να παραδεχθώ τη δικαιολογία της μητέρας της, ότι μια διαφορά γούστων στο είδος της γω-

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

"Όπως σάς υποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η ΟΙΚΟ-ΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομή εις τούς αναγνώστας των σειρών περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τα πρώτα βιβλία, τα όποια διανέμονται ήδη στους αναγνώστας τών περιοδικών μας, είνε τα ύπεροχα αισθηματικά άριστουρ-γήματα:

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

"Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

"Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

"ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ"

ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

"Όπως σάς είχαμε είδοποιήσει, για ν' άποκτήσετε τα άρι-στοურγήματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από το «Μπουκέτο» ή την «Οικογένεια» 4 εκ των δημοσιευμένων εις την 3ην σε-λίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τα φέρετε εις τα Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

Οι έν ταίς έπαρχίαις αναγνώσται μας θα προσκομίζουν τα 4 δελτία και 8 δραχμάς εις τα "Υποπρακτορεία τών 'Εφημερί-δων και θα λαμβάνουν τα βιβλία των.

Έπίσης έρχισε η διανομή του νέου αισθηματικού άριστουρ-γήματος του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ:

"ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ"

Προσεχώς θα κυκλοφορήσει

"Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ"

της ΝΤΕΛΛΥ, κτλ. κτλ.

Οι έν το 'Εξωτερικό αναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τα δελτία και τās 8 δραχμάς, και τα έξοδα άποστο-λής των βιβλίων, και τούτο, διότι θα ήτο λαν έπιπλέον διά τα Γρα-φεία μας μία ταυτή επιδάρυνσις. Εις τās πόλεις του 'Εξωτερικού όπου υπάρχουν 'Υποπρακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου 'Αθηνών, οι αναγνώσται μας θα παραλάβουν τα βιβλία των από τούς κ. κ. υπο-πρακτοράς.

Τα δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

πανοφρία τους για να γίνουν, ο Μπίλλ έπαφελήθηκε του βυθιζόμε-νός σ' αυτήν την κατάσταση. Ο Ρόννυ γι' αυτό τον Ρόννυ για να τον σωθή.

— Αλήθεια, Ρόννυ, πές μου πως σου ήθελε η σκέψις να φέρεις την Πάτ εδώ;

— Σκέφτηκα—είπε ο νέος γελώντας—ότι μονάχα αν σου έβλεπε μαζί κι' αν έσείς μās βλέπατε μαζί, τότε... θα τελείωνε η υπόθεσις όπως τελείωσε.

— Ναί... κατάλαβα! γι' αυτός ο Μπίλλ.

'Αλλο μέσα του άναρωτιόταν αν η συμπεριφορά του με τη γυναίκα του ήταν τάχα πραγματική. 'Όσοσο, η άμφιβολία του δεν διήρκασε πολύ, γιατί, την ώρα που έφευγαν, τα δυο παιδιά προχωρούσαν μπρο-στά τους κουβεντιάζοντας εύθυμα, η "Αλίσ" περσας τρυφερά το χέρι της στο μπράτσο του άνδρός της και σιγά έλε:

— Τό,σπίτι μου φαίνεται τόσο μελαγχολικό χωρίς εσένα, Μπίλλ...

ης τους είχε γίνει η ατμία να χωρίσουν οι γονείς της μετά τόσα χρό-νια μονιάσμενης συμβίωσης! "Αν λοιπόν ο πατέρας της είχε φερ-θώ έτσι γιατί όχι να μη φερθώ κι' ο Ρόννυ στο μέλλον με τον ίδιο τρόπο; Μήπως ο πατέρας της δεν λάτρευε τη γυναίκα του; Κι' όμως... Μελαγχολική η Πάτ επέστρεψε μόνη στο σπίτι της χωρίς να δεχθώ την συνοδεία του Ρόννυ. Ο πατέρας της είχε εγκαταστασθώ τώρα στη λέσχη του. Η "Αλίσ" του είχε τηλεφωνήσει το άπόγευμα και για να μη τον λυπήσει δεν του είπε ότι η Πάτ είχε πάρει τόσο κατάκαρδα το ζήτημα.

— Βέβαια—είπε—στενοχωρήθηκε, αλλά θα της περάσει. 'Απόψε θα δειπνήσει με τον μνηστήρα της. 'Από αύριο θα άρχισω να φροντί-σω για τις τουαλέτες και τα προικία της κι' έτσι θα ξεχασθώ!...

Πέρασαν κάμποσες μέρες. "Ένα άπόγευμα, ο Μπίλλ έπερνε το τσάι του, σε μια αίθουσα της λέσχης, όταν του άνήγγειλαν ότι ο Μίστερ Ρόννυ Γκαρβύ ζητούσε να τον ιδώ. Στην αρχή, ο Μπίλλ στενοχωρήθηκε. Δεν είχε διάθεση να συναντήσει κανέναν που να του θυμίζει την οικο-γένειά του. "Ήθελε να ξεχάσει. Δεν είχε πειά οικογένεια... κι' όμως άρχισε προθύμα τον Ρόννυ, με τη χουφτή έλλειδα ότι θα θάβαινε νέα για τη γυναίκα του και την άγαπημένη του Πάτ.

— Συγγνώμη, αν έπέμεινα να σάς έδω—είπε ο Ρόννυ σαν βρεθή-καν οι δυο τους—μόνοι—άλλά είνε άνάγκη να σάς μιλήσω για κάτι ασυμπαί.

— Η επίσκεψις σου μ' ευχαριστεί, Ρόννυ... Κάθισε να πάρης το τσί σου μαζί μου, και πές μου τι σου φταίει;

— 'Εοίσι!—είπε ο νέος άπότομα—'Εοίσι, και η άναστατώσις της ζωής σάς, η όποία με παρότρυνε και μένα...

— Δεν σε έννοώ, παιδί μου, εξηγήσου καλύτερα.

— 'Ιδού,—είπε ο Ρόννυ νευριασμένος—επειδή έσείς κάποτε, εί-χατε μερικώς αισθηματικές περιπέτειες, η Πάτ κήρυξε γενικό μίσος κατά των άνδρων και έπομένως κατά του γάμου. Σεις, ύπνρζατε, το είδαλό της και τώρα ανακάλυψε ότι το είδαλο αυτό στεκόταν σε βά-σι από άγριο. 'Ανέβαλλε το γάμο μας έπ' άόριστον. 'Αρνεύται να με δεχθώ και μου επιστρέφει αδιάβαστα τα γράμματα που της στέλνω... Παραμιττώντας σάς είδοποιώ ότι διέλυσα το συμφωνητικό του σπι-τιού που νοικιάσα.

— Όσο, η Πάτ μ' άλλα λόγια άρνεύται να σε παντρευθώ;

— Άκριβώς. Μου είπε ότι δεν μπορούσε να εγκαταλείψει τη μητέρα της σ' αυτή τη σκληρή δοκιμασία της και άποράσισε να πάη μαζί της στην έξοχή!...

— 'Αλλά έμεις νομίζαμε ότι αφού ήταν μνηστευμένη μαζί σου, θα είμαστε κι' έμεις έλευθεροι να διαθέσουμε όπως θέλαμε τη ζωή μας.

— Από σάς εξαρτάται, να διορθωθώ η κατάσταση. Μονάχα σεις θα μπορούσατε να μεταπειστείτε την Πάτ. 'Εξ ατίας σας έχασε την εμπιστοσύνη της σε μās τους άνδρες και μās μισεί όλους. Πρέπει να ένεργήσετε και γρήγορα μάλιστα, γιατί μετά δυο μέρες φεύγουν την έξοχή.

— Θα κάνω ό τι μπορέσω—είπε ο Μπίλλ. "Ελα μαζί μου.

Πήγαν μαζί στο τηλεφώνιο και ο Μπίλλ κάλεσε τη γυναίκα του.

— Άκουσε "Αλίσ—της είπε—ο Ρόννυ είνε έδω. Μου λέει ότι η Πάτ άρνεύται να τον παντρευτεί...Νομίζω, ότι είνε άνάγκη να σου μιλήσω και να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε. Φυσικά, από το τη-λέφωνο δεν γίνεται τίποτε. "Ερχεσαι να δειπνήσης μαζί μου άπόψε, στο Μάλλις;.. Ναί... 'Εδχαριστώ...Σε περιμένω εκεί στις δέκα, λοιπόν...

Στις δέκα, άκριβως, ο Μτίλλ Τζέιμς καθόταν στο έστιατόριο και κάτταζε τη γυναίκα του, η όποία έχοχόταν εκείνη τη στιγμή. Η "Αλίσ" ήταν χαριτωμένη με την κομψή, μαύρη τουαλέτα της κι' ο Μτίλλ συλ-λοχισμένη με κρυφό καύμο, πόσο άδικο είχε καταστραφή η σύζυγική ζωή του.

— Τό βέβαιο είνε, Μτίλλ—έλεγε η "Αλίσ λίγη ώρα κατόπιν—ότι είνε άδικο να καταστραφή η εύτυχία του παιδιού μας εξ αιτίας μας.

— Άδής της γνώμης είμαι κι' εγώ—είπε ο Μτίλλ—άλλά τι πρέπει να γίνη;

— Θα σκεφθώμε. 'Εσύ θα μιλήσης στην Πάτ... θα της πούμε ψέματα στην άνάγκη...Εκείνη τη στιγμή, η ίδια η Πάτ μπήκε στο έστιατόριο, συνοδευόμενη από το Ρόννυ.

— Μανούλα!... Πατερούλη!...—φώναξε η νέα, κατάκληκτη που τους έβλεπε μαζί.—Ο Ρόννυ είχε δίκην λοιπόν; Μου είπε ότι θα δειπνούσατε άπόψε, μαζί, στο Μάλλις κι' ότι το διαζύγιο σάς μα-ταιώθηκε γιατί έπρόκειτο περί άπλής παρεξηγήσεως... 'Αλήθεια;

— Πραγματικώς—είπε η "Αλίσ έπει' από ένα μικρό δισταγμό.—Συνέβη μια μικρή παρεξήγησις, δεν είν' έτσι Μτίλλ;

— Βέβαια—έσπευσε εκείνος να βεβαιώσει.—'Υποθέτω ότι θα πρέπει τώρα να σάς κάνω εγώ το τραπέζι, δεν είνε έτσι, παιδί μου;

— Άσφαλώς, μπαμπά. Είνε σαν να γιορτάζουμε κάποια εύχάριστη έπέτειο...

— Ναί, μικρούλα μου,—είπε η "Αλίσ τρυφερά.

Και γελασθώ πρόσθεσε—Μτίλλ, να παραγγέλνεις σαμπάνια για να γιορτάσουμε το εύχάριστο γεγονός.

— Όταν μια ώρα κατόπιν, η δυο γυναίκες πήγαν να φορέσουν τα έ-

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ποιος είναι ο ιδανικός σύζυγος;

ΜΕΤ
(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ, ΠΩΣ
ΤΟΝ ΟΝΕΙΡΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΝ)

Η δ' Α. Ι. Ν. (Κων)πολις) μ'ς γράφει:

«Προσφιλέ μου «Μπουκέτο»
Για μένα ιδανικός σύζυγος θα ήτο ένας τέτοιος, ο οποίος θα είχε ειλικρινή χαρά, ηρεμία, συναισθησιν των καθηκόντων του, ούτως ώστε αναλαμβάνοντας την ευθύνη του συζυγικού βίου, να συντελέσει εις την ευτυχίαν και των δύο μας.

Αραγε υπάρχει τέτοιος σύζυγος;
Μεθ' υπολήψεως
Α. Ι. Ν.»

Η δ' Κλοτίλδη Σταυρούδη, (Θεο)νίκη)

μ'ς γράφει:

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο»

Με μεγάλη μου ευχαρίστησι διάβασα αυτή την μεγάλη σου κοινωνική έρευνα.

Να όρατο θέμα, να την αλήθεια για να μιλήση κανείς για τους έγωιστάς άνδρες. Για να διαλέξη μια γυναίκα σήμερα τον παντοεινόν σύζυγό της, αν υπάρχει ένας τέτοιος, είναι ένα πράγμα σπουδαιότερο όσο και λεπτό. Γιατί σήμερα οι άνδρες είναι χειρότεροι κι' απ' αυτούς τις γυναίκες που τις κατηγορούν με τέτοιο καταφανές μίσος, ενώ πρωτίστως έπρεπε να κατηγορήσουν τον ίδιο τον εαυτό τους, γιατί έκείνοι είναι οι υπαίτιοι της καταστάσεως.

Τέλος πάντων όμως, ως μιλήσω κι' εγώ για τον ιδανικό σύζυγο και πού πώς τον θέλω:

Ο άνδρας στον οποίο θα χάρισα την καρδιά μου για πάντα, θέλω να είναι άνδρας πραγματικός και όχι θηλυπρεπής όπως σήμερα τουλάχιστον είναι όλοι, εξαιρέσει ελαχίστων. Θέλω να είναι σοβαρός και όχι ήλιθιος, σαχλός όπως είναι οι σημερινοί. Όταν συναντά μια γυναίκα να μην τ'α χάνει και τρέμει και κτερινοπρασινίζει εμπρός της.

Ο άνδρας, αν ξέρει πόσο καργαζεί η γυναίκα νοιώθοντάς σας να είσθε υποπόδιόν της, τότε, ώ τότε θα γινόσασταν πειδ συντοί και ψυχραίμοι. Ω- ραίοι μου... άνδρες, σεις οι τόσο δυνατοί, σεις τα τόσο υπερέχοντα όντα κατά το πνεύμα, δύναμι κ.λ.π. σεις οι τόσο έγωιστοί, πήγε μου, σάς παρακαλώ, γιατί δέχεσθε να αγοράζεσθε απ' τις γυναίκες;

Γιατί δινοντάς σας βέβαια από το ένα εκατομμύριο και πάνω, έως τις... είκοσι χιλιάδες δραχμές και κάτω, σάς αγοράζουμε όπως αγοράζαν—και αγοράζουν ακόμη στην χώρα των μαχαργιάδων από το παζάρι τους σκλάβους.

Γιατί όχι σάς παρακαλώ; Μήπως δεν σάς αγοράζουμε εσάς τους ΑΝΔΡΕΣ; Σας έχουμε δηλαδή ως κοούλες, για να σάς κάμνουμε ό,τι θέλουμε.

Και σεις πάντοτε πιστά σκυλάκια τρέχετε ξοπίσω μας, με το χαρακτηριστικό σας γούλισμα, για ένα γλυκό μας λόγο, για μια γλυκεία μας ματιά. Αλλ' ως επανέλθω στο θέμα μου.

Θέλω να είναι αλώνια δικός μου ο σύζυγός μου και όχι να ξημερώνεται στις λέσχες κ.λ. π.

Να μην είναι καυρησάρος και επιπόλαιος. Δεν τον θέλω ώραίο, απεναντίας τον θέλω ώραίο στον εσωτερικό του κόσμο, γιατί μ' αυτόν πρόκειται να ζήσω και συνεννοήθω.

Μ' αυτό δεν θέλω να πω ότι πρέπει να είναι και τέρας.

Θέλω να μ' εκτιμά και να τον εκτιμά, να μη θεωρή την γυναίκα κατώτερή του, γιατί η σημερινή γυναίκα έχει ανυψωθεί πάρα πολύ και δεν στερείται ούτε πνεύματος, ούτε θελησέως, ούτε ικανότητος μα ούτε και δεξιότητος.

Είναι πρόθυμη παντού και πάντοτε για όλα.

Να μην είναι βίαιος. Να μη θέλει να επιβάλλεται με την πυγμή του, γιατί αυτό υποτιμά τους άνδρες και τους χαρακτηρίζει ως ά- νανδρους.

Έτσι τον θέλω εγώ τον άνδρα των όνειρων μου, μαζί με μόρφω- σι, τουλάχιστον μέσης έκπαίδευσως.

Με υπόληψι
ΚΛΟΤΙΛΔΗ ΣΤΑΥΡΟΥΔΗ

Η δ' Α. Ι. Ν. (Βόλος) μ'ς γράφει:

«Αγαπημένο μου «Μπουκέτο»,

Άκουσε πώς τον θέλω τον ιδανικό σύζυγο: Έν πρώτοις δεν ζητώ μεγαλεία πολλά. Θέλω έναν άντρώδη που να μ' αγαπά πολύ, γιατί

πρέπει να έχω όπ' όψιν του ότι δεν αγα- πησα ακόμη, και ότι θα τον αγαπήσω με όλη μου την δύναμι που μπορεί ν' αγαπή- ση ένα κορίτσι 22 χρόνων.

Θέλω να μην είναι έγωιστής και πει- σματάρης. Προπαντός όμως να μ' αγαπά πολύ—πολύ γιατί, όταν υπάρχει άμοιβαία αγάπη σ' ένα άνδρόνιο, εκείνο είναι που φαίνεται και το πιο ευτυχισμένο. Θέλω τέλος η ήθική του να είναι άμεμπτη όπως και η ιδική μου. Θα τον βρω άραγε που σήμερα οι νέοι σπανίζουν τόσο;

Με εκτίμησι
Π. Κ.

Φίλη μας με το ψευδώνυμον «Τσερχέζα» (Θεο)νη) μ'ς γράφει: τον ιδανικό σύζυγο τον φαντάζεται «καλόνηχο, γλυκομίλητο, έργασι- συμπαθητικό, μ' ευγενικά χαρίσματα, χωρίς πολλά πλοία και με- γαλεία».

Η δ' Α. Ι. Ν. (Θεσσαλονίκη) μ'ς γράφει:

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Μια κι' εγώ από ταίς πολλές μου αναγνώστρις απαντώ στα ήρω- τήματα του διαγωνισμού σου «Περί ιδανικού συζύγου».

Θέλω να έχω ο σύζυγός μου έμφυτη ευγένεια, λίγη καλαισθη- μόρφωσι σχετική, ήλικη ανεξαρτησία, καρδιά που δεν την άρπάζει και δεν την έχουν εκφυλίσει άμυρβολές ήδονές. Πολύ άγαπη, σ' ένα κανονικό, σφιχτοδεμένο άνδρικό κορμί. Όχι παλάτι, μα ούτε καλή.

Ένα ήσυχο νοικοκυρεμένο σπιτάκι, που μέσα να βασιλεύει η άρμονία, μια αγάπη που να μεγαλύνει σιγά σιγά κάθε μέρα και πιο πολύ για το παρόν- πο που αγαπούμε το πρόσωπο που θα είνε το έ- παραίτητο συμπλήρωμα του εαυτού μας. Μια υπή- λεπτή κι' ευγενική που θα μπορεί να με καταλάβει, μια καρδιά γερού που θα κλείνει για μένα ό,τι πα- ρακαλώ, αγάπη άπέραντη, μια αγάπη που να ζήσει και πέρα από τον τάφο.

Ένας τέτοιος γάμος είνε για μένα το όνειρό της ζωής μου, μα μου φαίνεται πως τρέχω πίσω από μια χίμαιρα και προκειμένου ν' απογοητευθώ, προτιμώ να μείνω με το όνειρόν μου.

Με αγάπη,
ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ

Η δ' Α. Ι. Ν. (Χανιά) μ'ς γράφει:

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Ποιος είναι ο ιδανικός σύζυγος; Κατά την γνώ- μνη μου ένας νέος με χαλύδινο χαρακτήρα, με δυνατή θέλησι, με ύγιεις ήθικες αρχές, με μορφωτικό- λεπτά κι' ευγενικά αισθήματα, με μόρφωσι όσο το δυνατόν μεγαλύτερη, για να είνε ικανός να με νοιώθω και να μου ερίξη πνευματικές απολαύσεις.

Ο νέος που θα μ' αγαπά μ' όλη τη δύναμι της ψυχής του και δεν θάχνη στον κόσμο τίποτα άλλο πολυτιμότερο, έκτός από μένα, ούτε εγώ από εκείνον, που θάναυ ο βασιλιάς του νοφ και της καρ- διας μου κι' εγώ η λατρευτή κι' αναντικατάστατη βασιλισσα του θρόνου μου τον θέλω μέσα στην καρδιά του κι' όχι σε μαρμαρεμένο μέγαρο. Μέσα σε μια μικρή καλυβούλα, με την άπέραντη αγάπη του θάμαι η ευτυχέστερα θνητή.

Με αγάπη «Ν. Μ.»

Η δ' Α. Ι. Ν. (Αθήναι), γράφει:

«Καλό μου «Μπουκέτο»

Το ερώτημά σου είναι ευχάριστο έν τ' αυτό όμως και δύσκολο. Και όσον αφορά για τη γνώμη μου ποιος είνε ο ιδανικός σύζυγος είνε ευκόλο να τον πλάσω άμέσως στη φαντασία μου: μορφωμένος άν- ρος, εύρωστος, έπιβλητικός, ευγενής, εύαισθητος, κ.λ.π. Είνε όμως ε- ρωγα παραγματικά ιδανικός σύζυγος για μια γυναίκα ο άνδρας που συ- κεντρώνει τ' άνωτέρω προσόντα; Δεν το ξέρω. Πάντως δεν άρνούμαι είνε ιδανικός μόνον στη φαντασία ο σύζυγός μας.

Μ' αγάπη

ΔΙΑΝΚΑ ΚΑΤΩΓΑ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΧΑΡΤΟΚΛΕΦΤΗΣ

Η

Κάθην Ρόις τινάχτηκε ξαφνικά από τον όπνο της, άναψε το ηλεκτρικό και τέντωσε τ' αυτιά της. Ήταν βέβαιη ότι είχε άκούσει τρεις πυροβολισ- μούς, τον ένα πίσω από τον άλλο. Με την καρ- δια πλημμυρισμένη άγωνία, άσφρασε το πενιούρα της κι' έτρεξε στο παράθυρο να δει τι συμβαίνει. Μα ο δρόμος ήταν βυθισμένος στο σκοτάδι και άπόλυτη ήσυχία βασιλευε παντού. Ωστόσο η νέα δεν ήσυχασε. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά κι' ένοιωθε το αίμα να της πνίγη το λαιμό της.

Ναι, δεν ήπρχε καμιά άμφιβολία ότι είχαν πέσει αυτοί οι πυροβολισμοί. Ασυναίσθητα η Κά- θην κίνησε το σολιό της. Ήταν μια μετά τα μεσάνυχτα. Για να πάρη θάρρος γλύστρησε ός το δωμάτιο του άνδρός της. Μα είδε μ' άπαρηγόνησιν ότι ήταν έρημο. Ο Ντούγκ δεν είχε γυρίσει ακόμη από τη δουλειά του κι' αυτό την άνησώ- χησε ακόμη πιο πολύ. Η νύχτα πάντα είνε έπιπύ- δυνη στη Νέα Υόρκη...

Μη ξέροντας τι να κάνει, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού της, άφησε να πέσουν παράλυτα τα χέρια της και βυθίστηκε σε μελαγχολικές σκέψεις.

Τρεις μήνες τώρα έμενε δουλόναχη τη νύ- χτα. Από τον καιρό που ο άντρας της είχε φύ- γει από την εταιρεία που εργαζόταν, είχε αλλά- ξει η ζωή τους.

Ο Ντούγκ είχε κάνει τη μέρα νύχτα και τη νύχτα μέρα. Έρχόταν νύχτην άνατολή του ήλιου για να κοιμηθώ κι' έπρεπε μόλις βγαίνει στον ούρανό τ' άστέρια. Η Κάθην όστόσο δεν ήξερε και πολλά πράγμα- τα γι' αυτήν την νυκτερινή ζωή του. Ο Ντούγκ όταν καμιά φορά τον ρωτούσε, της άπαντούσε μ' άδύσκολες κουβέντες κι' άπέφευγε να της δώση συγκεκριμένες πληροφορίες.

Μη σε σκοτίζουν αυτά τα πράγματα, αγαπημένη μου, της έλε- γε. Έδενά η δουλειά σου είνε να μ' ετοιμάζεις ένα πιάτο ζεστό φαί να με περιποιηθεί και να μου χαρίσει την αγάπη σου. Εγώ πάλι έχω την υποχρέωσι να σε γνώνω κοινά να σου δίνω λεφτά για να διασκε- δάζεις και να ικανοποιώ κάθε επιθυμία σου. Καθώς βλέπεις σε λα- τρεύω...

Και πράγματι στα πέντε χρόνια της συμβιώσεώς τους ποτέ δεν είχαν πεί έναν ψυχρό λόγο. Ζούσαν πάντα σαν έρωτευμένοι κι' όταν βλεπόντουσαν άλλαζαν τόσες τρυφερότητες, ώστε ένας τρίτος θα τους περνούσε για νιόπαντρους.

Ο Ντούγκ ήταν ένας ήσυχος κι' ειλικρινής άνδρας που είχε ως μοναδικό σκοπό της ζωής του να κάνει ευτυχισμένη τη γυναίκα του. Η Κάθην πάλι ήταν μια πενταμορφη νέα που αγαπούσε τρελά τον Ντούγκ κι' ήταν πρόθυμη να συμμερισιθί όλες τις θλίψεις του και τις οικονομικές του στενοχώριες. Έζησαν έτσι πέντε χρόνια ευτυχισμένοι. Και, ξαφνικά, μια μέρα ο Ντούγκ χαράχτηκε άνεπιθύμητος στη δου- λειά του. Ο προϊστάμενός του τον φώναξε στο γραφείο του και του δήλωσε όρθά κοφτά ότι δεν χρειαζόταν πια τις υπηρεσίες του. Ο Ρόις έμεινε βουδός από την άγωνία του.

Έξερτε, τόλμησε να τραυλίσω, δεν έχω άλλ- ο πόρο ζωής κι' έχω μια χριτωμένη γυναίκα που δεν θα ήθελα να δυστυχίσει. Είμαι πρόθυμος να δεχτώ ακόμη κι' ελάττωσι του μισ- θού μου, αλλά μη με διώχνετε. Ξέρω καλά ότι πολύ δύσκολα θα βρω πάλι εργασία.

— Αγαπητέ μου, λυπούμαι πολύ, μα δυστυ- χώς η περιστάσεις δεν μου επιτρέπουν να σάς βοηθήσω. Η άπόφασίς του συμβούλου είνε ήρσιτική. Δεν μπορεί εγώ να την άναιρέσω... Περίστε μάλιστα από το ταμείο να πάρете ότι σάς όφειλουν.

Κι' ο Ντούγκ Ρόις με μαύρη ψυχή εισέπραξε τα πεντακόσια δολάρια των δυο μισθών του. Έπειτα με τακτισμένο βήμα, τριελίζοντας σαν μεθυσμένος, άρχισε να γυρίζη στις δρόμους της Νέας Υόρκης. Στην άκρη χάζεψε στις βιτρίνες των κοσμηματοπωλείων, σαν να τον ενδιέφε- ραν εξαιρετικά ό' αυτά τα όμορφα διακνιλidia και τα μαργαριταρένια κολλιέ. Έπειτα στάθηκε στο πεζοδρόμιο για να παρακολουθήση τον καινού- δυο σφαίρα που είχαν συγκρουσθή. Ύστερα πήγε προς το δημόσιο πάρκο, χάζεψε διαβάζοντας τα όνοματά των διαφόρων δέντρων και τις πινα- κίδες των φίλων του προσίτου και τέλος βρέ- θηκε κάτω στις αποβάθρες του λιμανιού της Νέας Υόρκης κι' εκεί έμεινε χαζεύοντας τον κό-

σμο των ταξειδιωτών μέχρι που νύχτωσε!

Ο Ντούγκ είχε χάσει τη συνείσθησι του χρόνου. Το μυαλό του είχε άδειάσει μονομιάς και νόμιζε ότι ποτέ δεν θα μπορούσε να κάνει μια σωστή σκέψι. Και το σώμα του ήταν τετασμένο, σαν να του είχαν σπάσει τα κόκκαλα. Σύρθηκε με κόπο ός το σπίτι του. Μα όταν έφθασε κοντά, προσπάθησε να πάρη εύθυμο ύφος για να μη προδοθή στη γυναίκα του.

— Πρέπει να είσαι δυνατός Ντούγκ, έλεπν στο έαυτό του. Δεν πρέπει να λυπήσις αυτό το τρυφερό πλάσμα που τόσο σ' αγαπάει. Κι' ενώ μάταια αναγκάζοταν να συγκρατήση το δάκρυα που δό- λωναν τα μάτια του, χτύπησε την πόρτα του σπιτιού του.

Η γυναίκα του άνήσυχη γι' αυτή τη ξαφνική άργοπορία του ρί- χτηκε με ξεφωνητά χαράς στην άγκαλιά του και τον φίλησε. Σιγά σι- γά ο Ντούγκ με τις τρυφερότητες της γυναίκας του άρχισε να παίρνει πάλι το θάρρος του. Τότε όμως πρόσεξε η γυναίκα του ότι ήταν στε- νοχωρημένος.

— Σήμερα κουράστηκες πολύ καυμένη Ντούγκ, του έλεπε με συμπό- νια. Φαντάζομαι ότι το κεφάλι σου θα είνε ζαλισμένο από τους άριθ- μούς και τα γραφήματα.

Ο Ντούγκ την φίλησε με τρυφερότητα κι' έπειδή δεν είχε μυστι- κά από τη γυναίκα του τώρα που συνήλθε της έλεπε χαμογελόντας:

Μείνε ήσυχη και δεν πρόκειται να κουρασθώ κι' άλλοτε τόσο πολύ. Άκριβώς σήμερα έδωσα την παραιτήσι μου.

Στην άπελπισία του σκέφτηκε τότε να συμβουλευθί έναν παλιό κι' έμπιστο φίλο του.

Έκείνος τον άκουσε προσεχτικά κι' ύστερα του έλεπε μ' ένα χα- μόγελο.

— Τα πράγματα δεν διορθώνονται. Μιά που μήνες στο χορό πρέπει να χορεύεις. Σου συνιστώ λοιπόν να κάνεις όσους θές συν- διασμούς, αλλά ποτέ να μη προδώσης το μυστικό σου στη γυναίκα σου γιατί θα χάση κάθε ιδέα για σενα! Και τώρα πήγαινε κι' ο Θεός βοηθός.

Κι' αλήθεια ο Ντούγκ άκουσε το φίλο του. Μα στην άπελπισία του, η έσοπτα πώς να κερδίση λεφτά άρχισε να σιγνάζη στις χαρ- τοπαιχνίτικες λέσχες. Στην άκρη έπαίξε τίμια, όπως όλοι οι άφειλες που μπαίνουν μέσα σ' αυτά τα ληστειώδη έλπίσματα μόνο στην τύ- χη τους. Έπειτα όμως όταν κατάλαβε ότι με την τιμιότητα δεν γίνεται δουλειά, άρχισε κι' αυτός να κλέβη. Τότε του χαμογέλασε η τύχη.

Κάθε πρωί γυμνεί στο σπίτι του με γεμά- τες τις τσέπες του δολάρια.

Η Κάθην που δεν φανταζόταν πως κλέ- διζε ο αγαπημένος της αυτά τα χρήματα, ήταν ευτυχισμένη και δεν ήξερε με τι τρόπο να τον ευχαρίστηση για τα όφρα του. Όταν μιλούσε στις φίλες της για τον Ντούγκ έλε- γκε, πάντα να πή τα πιο κολακευτικά λόγια. Κι' έπειτα που δεν ήξεραν το νέο έπαγγελμα- τού Ρόις ζήλευαν την ευτυχία της και δεν ήξεραν με τι τρόπο να την χαλάσουν.

Κι' έτσι κύλισαν τρεις μήνες. Μα ο Ντούγκ την τελευταία βραδιά δεν είχε τύχη. Ένας συμπαίχτης που τον άνταλυνε ότι τον έ- κλεβε στα χαρτιά και πως να διασάη έβγα- λε το πιστόλι του και τον έριξε τρεις σφαίρες.

Ο Ντούγκ Ρόις κινήθηκε νεκρός. Ήταν η ώρα μια μετά τα μεσάνυχτα, η ώρα άκρι- βώς που η γυναίκα του είχε άκούσει τους τρεις πυροβολισμούς.

Όταν την άλλη μέρα το πρωί η Κάθην έπαθε την τρομαχτική αλήθεια δεν την πί- στευε.

— Ο σύζυγός μου, δήλωσε, ήταν πάντα για μένα ένας τίμιος άνδρας. Γι' αυτό σάς παρακαλώ να μην τον κακολογήτε!...

Και κρύβοντας τη θλίψη της σκέπασε την όμορφιά της με τα μαύρα κρέτα του πένθους κι' εξακολούθη να κλαίη τον άνδρα- πο που την αγάπησε τόσο πολύ ώστε ποτέ δεν θέλησε να την λυπήση.

HAPPY SMILE

Είχε την με χαρά στην άγκαλιά του και τον φίλησε.

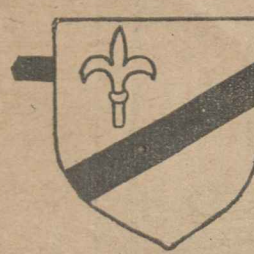
ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΘΕΟΝΗΣ

Η γοητευτική πρωταγωνίστρια του γνωστοτάτου φιλμ «Πες έσβυσε μια αγάπη» Μιργκάρετ Σούλιβαν όπως εμφανίζεται στο φιλμ «Η καλή νεράιδα» στο οποίο σημειώνει μεγάλη επιτυχία.

Ο Φρέντ Μαν Μούργκαυ, ένας απ' τους νέους «γόνιμους» του Χόλλυγουντ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΖΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Απερίγραπτη χαρά πλημμύριζε το στήθος του βαρώνου. Απειρες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του, που άλλαζαν την έκφραση του προσώπου του. Πότε κοκκίνιζε, και πότε χλωμαίεζε. Έσφιγγε τα δόντια του και τη λαβή του εγχειριδίου του. Και διαρκώς ψιθύριζε το όνομα της Άννας.

— Είπε δική σου! του είχε πη ο Έκλαμπρότατος Καρδινάλιος. Πήγαινε να την πάρης με το σπαθί σου!..

— Με τους άνδρες που τοποθέτησα εκεί, θα είμαστε πάνω από τριάντα, του έλεγε ο Κορινιάν. Δεν έχουμε απέναντί μας άλλους από ένα κορίτσι κι έναν δάσκαλο της ξιφασκίας. Αν αποτύχετε και τη φορά αυτή, κύριε βαρώνε, θα... καταλαβαίνετε...

— Και λες ότι ο Τραγκαβέλ βρίσκεται τώρα εκεί, μαζί της; ρώτησε ο Σαμπριάκ.

— Όταν ξφευγα, ο Τραγκαβέλ ήταν ακόμη μέσα στον κήπο... Έμεις θα μπορούμε από την πόρτα του κήπου...

Ο Σαμπριάκ έτριζε τα δόντια του, κι άρχισε να τρέχει άκομη γρηγορότερα, όμοιος με βρυκόλακα που τον ακολουθούν ξωπίσω λαίμαργα όρνεα, έτοιμα να χτυπήσουν, ν' αρπάξουν, να δαγκώσουν!... Έτοιμα να σκοτώσουν!...

Ένα Κοπάδι από πεινασμένους λύκους θα ήταν ημερώτερο από το κοπάδι αυτό των αιμοβόρων κατσκόπων, του Έκλαμπροτάτου Υπουργού.

Ο ΤΡΑΓΚΑΒΕΛ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΝΝΑ-ΙΔΑ

Ο Τραγκαβέλ, με κό καπέλλο στο χέρι, βάδιζε άργα, αλλά τολμηρά προς τον θάμνο, πίσω από τον οποίο είχε δη την Άννα-Ιδα να κρύβεται. Τον είδε εκείνη, αλλά δεν ταραχώθηκε.

Γιατί να ταραχθώ; Τον έπεριμενε. Υστερα από τα περιστατικά του Έτιόλ, ήταν φυσικό και δικαιολογημένο για τον νέον αυτόν, να ζητήσει να παρουσιασθή μπροστά της.

— Αν δεν έρθω, θα σημαίνει ότι πέθανε από τις πληγές του, σκεπτόταν συχνά η Άννα-Ιδα. Δυστυχισμένη νέε!..

Αν την ρωτούσαν τη στιγμή αυτή δεν θα έφερε να πη αν λυπόταν ή χαίρονταν που έβλεπε τον Τραγκαβέλ ζων-ανό.

Μπροστά της τώρα ο Τραγκαβέλ, έκανε μια βαθειά αλλά τυπική υπόκλιση, ξαναστήλωσε το κορμί που κρατώντας άνασχημένη τη θήκη του σπαθιού του, και στάθηκε όπως ένας αείωματικός που περιμένει διαταγές από τον στρατάρχη του.

Με τη γρήγορη αντίληψη της γυναίκας, η Άννα-Ιδα εξετίμησε άμέσως τη λεπτότητα και την κομψότητα του νέου που έστεκε μπροστά της με τόσο σεβασμό.

— Πώς μήκατε εδώ μέσα; τον ρώτησε.

Μολονότι ήταν το φυσικότερο ερώτημα από μέρους της νέας, ο Τραγκαβέλ δεν περιέμενε να το ακούσει. Ώπισθοδρόμησε κατά ένα βήμα, και μ' ένα ελαφρότατο χαμόγελο της απάντησε:

— Από το παράθυρο, δεσποινίς ντέ Λεσπάρ!.. Ω, μην ανησυχίτε...

Όχι από το παράθυρο του μεγάρου σας, δεν θα τολμούσα ποτέ να το κάνω... Έννοώ το δικό μου παράθυρο, αυτό που φαίνεται εκεί ψηλά. Ένα κατάμαχητο συναίσθημα μ' έσπρωξε, μόλις σας άντελήφθην να

Είχε γυρίσει το κεφάλι της για να μην δη ο Τραγκαβέλ τα δάκρυα που έβριαναν στα μάτια της.

σας πλησιάσω...

Ένα ελαφρό κοκκίνισμα χρωμάτισε τα μάγουλα της νέας, ή οποία γέλασε ώστόσο και τόν ρώτησε:

— Διδάσκετε την όπλομαχία;

— Όχι πειά! απάντησε εκείνος με φανερά συγκίνηση. Είχα, δεσποινίς, την περιφημότερη ακαδημία του Παρισιού. Αυτός μου έβαλε το σπαθί στο χέρι... Μι' άγκάλιασε, μιά μέρα, και μου είπε: «Τραγκαβέλ, πάρε την ακαδημία μου και θα δοξαστής!» Μά ή ακαδημία μου αυτή είναι τώρα κλειστή, δεσποινίς!..

Γύρισε κατόπιν το βλέμμα του στον ουρανό και συνέχισε με φωνή χαμηλότερη:

— Ναί, δεν δοξάστηκα!.. Μά δεν είμαι και κανένας τένιος άνθρωπος... ο φίλος μου, ο κόμης Μωλουί, μάλιστα παραρτίζεται πώς την άγνότερη χαρά την νοιώθει εκείνος που βλέποντας τη μορφή του στον καθρέφτη δεν βρίσκει τίποτε να κατηγορήσει τον εαυτό του.

Τα λόγια του νέου νανούριζαν την κοπέλλα. Ένοιωσε την καρδιά της να κτυπά άσυνήθιστα, και δεν μπορούσε να βρει την αίτια. Έμειναν για λίγες στιγμές σιωπηλοί, εκείνη καί σμένη στον πέτρινο πάγκο, αυτός όρθιος, με το καπέλλο στο χέρι, σέ στάσι στρατιωτικής προσοχής. Μίλησε τότε πρώτα η Άννα-Ιδα, με φωνή λιγάκι τραχεία:

— Έμαθα, κύριε, του είπε, τι έλεγε ο κύριος Καρδινάλιος και τι λέγει ο κόμης Μωλουί, δεν ξέρω όμως τι λέτε σεις!

Τού κακοφάνηκαν τα λόγια της αυτή του Τραγκαβέλ. Άνα στήλωσε λοιπόν το κορμί του και της απάντησε:

— Σας ζητώ συγγνώμη, δεσποινίς!.. Μου φαίνεται ότι μιλάω στον εαυτό μου, όταν λέτε σεις!.. Για να σας άκούσω, δεσποινίς, κατέβηκα από το

παράθυρο... Καταλαβαίνω, είναι γελοίο να τόν φαντάζεσαι καίτοι μά δεν υπήρχε άλλος δρόμος για να πάρω... Η πόρτα του μεγάρου σας εινε κλειστή για μένα.

Σώπασε για να μην παρανοήθι. Πήρε βαθειά την άνοσα του κι εξακολούθησε:

— Άκούστε με, δεσποινίς!.. Ο πατέρας μου ήταν έμπορος σιδερεμάτων... Έγώ είμαι δάσκαλος της όπλομαχίας κι' ο φίλος μου, ο κόμης Μωλουί, είναι ένας άνθρωπος του Παρισιού. Μιλάει απλάς Τραγκαβέλ, δεν έχει τίλους ευγενείας, και χαίρει δικά μου... Σεις είστε ή κόρη ενός βασιλέως!..

Τόν έπνιγε τώρα ή συγκίνησις, και στάθηκε για να συνεχίσει.

— Αν ήσαστε άνδρας, συνέχισε, με περισσότερο θάρρος, δεν θα εξέταζα την κοινωνική διαφορά που μάς χωρίζει... Άκούσατε; ή βασιλιάς αν ήσαστε, θα σάς άντίκρυζα με το σπαθί μου!.. Μά είστε γυναίκα, και γι' αυτό σας λέγω: Κυρία, έπειδή μου είσατε κατάσκοπο, θέλησα να σας αποδείξω την πλάνη σας. Ζήτησα, προστατεύοντας την παρτίδα σας, να σκοτώσω μπροστά μάτια σας!..

Σταμάτησε για να δη την έντονη που έκαναν τα λόγια του στη νέα, αλλά εκείνη, καίτοι ήταν βυθισμένη στις σκέψεις, φαινόταν σά να μην τόν παρατηρούσε καθόλου.

— Σας ίκετεύω, δεσποινίς, του είπε ο Τραγκαβέλ. Πέστε μου αν εξακολουθήτε ακόμη να έχετε για μένα αυτή τη γνώμη. Πρώτα

ν' άκούσω από το στόμα σας πώς δεν πιστεύετε πειά για μένα εκείνο που πιστεύατε... Ειδάλλω, ό,τι δεν έγινε τότε... Εκεί... στο Έτιόλ...

Η φωνή του τόν έπνιγε. Τό πρόσωπό του κιτρίνισε σάν τό λεμόνι, τά χέρια του έτρεμαν. Η Άννα-Ιδα είδε τη βαθειά ταραχή που τόν είχε καταλάβει, και σηκώθηκε όρθια. Βλεπόν- τους νά τάρα κατά πρόσωπον. Ο Τραγκαβέλ, έξαλλος από άπελπισία, της έπανέλαβε:

— Πέστε μου πώς δεν τό σκεπτόσαστε πειά αυτό.

— Ποτέ δεν τό πίστεψα! του απάντησε έπιτέλους ή περήφανε εκείνη κόρη.

Ο Τραγκαβέλ κατάλαβε τό νόημα της φράσεως αυτής. Η Άννα-Ιδα του είπε κάτι, με πολύ βαθύτερη σημασία. Τού είπε ότι παρ' όλα τα περιστατικά που της τόν είχαν παρουσιάσει σάν έθρο της ποτέ δεν τόν κατηγορήσει, ποτέ δεν τόν ύποψώσθηκε.

Ναί. Η νέα είχε πη την άλήθεια. Δεν είχε ποτέ της δυσπιστία προς αυτόν. Είχε πάντα νοιώσει κοντά του ασφαλίσμενον τόν εαυτόν της, μολονότι ο Τραγκαβέλ έμοιαζε σάν έθρο της. Γιατί όμως; Ποιά άφορμή της είχε δοθή για να τό πιστεύη αυτό; Εξέταζε τώρα την καρδιά της, κι' άξοφνα της πέρασε από τόν νου, σάν λάμψη άστραπής, κάτι που άνασταίανε την ύπερηφανή ψυχή της. Κι' όργίστηκε πάλι με τόν Τραγκαβέλ, και με τόν ίδιο τόν εαυτό της.

Κι' ένω εκείνος, μεθυμένος από την άνέλπιστη εύτυχία, έσκυβε ώς τη γη, με φωνή που κάθε τόσο κοβόταν της έλεγε:

— Δεσποινίς!.. Μ' όποιαδήποτε λόγια κι' αν σας έκφρασα την εύγνωμοσύνη μου, δεν θα έμπερώνα σ' ό φάσμα σ' ό ύψος της γενναιοφροσύνης που μου δείξατε... Γι' αυτό θα περιοριστώ να σας παρακαλέσω μόνο να με συχωρέσετε γιατί σας ένόηλα.

— Γιατί; τον ρώτησε λυπημένα ή Άννα-Ιδα. Γιατί να βρεθίτε σ' ό δρόμο μου;

— Όύτε κι' έγώ, δεσποινίς, τό γνωρίζω!.. Άγαπούσα μόνον την ακαδημία μου και τούς δύο μου φίλους, τόν Μωλουί και τόν Μονταριόλ, και ή ζωή μου φαινόταν γλυκεία, εύχάριστη. Μιά μέρα, μιά μοιραία στιγμή, σας είδα... Στεκόμουν σ' ό παράθυρό μου, σεις βρισκόσαστε εδώ σ' όν κήπο. Ένοιωσα εύθους τότε την άληθινή ζωή, για την όποια ο Πλάστης πρόωρισε τόν άνθρωπο. Κι' άρχισε να με βασανίζει ή σκέψη πώς κινδυνεύατε ίσως.

Κι' ήταν άλήθεια αυτό. Κινδυνεύατε. Θυμόσαστε την ημεέρα εκείνη... όταν ο βαρώνος Σαμπριάκ τόλμησε να σας προσβάλει;

Η Άννα-Ιδα άνατινάχθηκε ξαφνισμένη. Σήκωσε τό ύπερηφανο κεφάλι της, και ρώτησε:

— Σ' όν όδο Σαινταβουά;

— Ναί!.. Έξω από την πόρτα μου...

— Έξακολουθήστε, ψιθύρισε ή νέα.

— Από τη στιγμή εκείνη άφιέρωσα τη ζωή μου για ή δική σας μόνον άσφάλεια... Μου ήταν άνυπόφορο να φαντάζομαι πώς μπορούσε σ' εμάς στιγμή, να κινδυνεύη ή ζωή σας! Για ν' άπαλλαγώ από τό μαρτύριο αυτό, τό εφιάλτο, άποφάσισα να σας παρακολουθώ και να σας προσέχω από κοντά... Ω! Άκούστε με ως τό τέλος, μη στρέψετε άλλο τό πρόσωπό σας...

Πράγματι ή νέα είχε γυρίσει τό κεφάλι της προς τά πλάγια, αλλά τό έκανε αυτό για να μην δη ο Τραγκαβέλ τά δάκρυα που άνέβαιναν σ' αμάτια της.

— Ίσως εξακολουθήσει ο Τραγκαβέλ, να μην είχα τό δικαίωμα να ενδιαφέρουμαι για σας... Ο Μωλουί μου τό είπε άλλωστε... Άλλά μου ήταν, μου εινε αδύνατον να μένω άδιάφορος... Και όταν πεισθώ ότι κανέναν πειά δεν διατρέχετε κινδύνο, ό' άπομακρυνθώ από τόν δρόμο σας... Σας τό όρκίζομαι!

Τά άδολα άνδρικά λόγια του Τραγκαβέλ συνεκίνησαν την γυναίκα φύση της Άννα-Ιδας, αλλά γρήγορα πάλι έκυριάρχησε μέσα της τό αίσθημα της ύπερηφανείας.

Η θερμή ειλικρίνεια με την όποια ο Τραγκαβέλ της πρόσφερε την προστασία και την άσφάλισή του, άποκλείοντας προκαταβολικά κάθε άνταμιώβη, προσέκρουε στην ύπερηφάνειά της κόρης τού βασιλέως.

— Κύριε ντέ Τραγκαβέλ, άρχισε να τού λέη.

— Άλλ' εκείνος, σάν να θυγόταν ή φιλοτιμία του, την σταμάτησε, κάνοντας μιά όρνια κίνηση με τό χέρι του, την όποια μόνο ένας όπλομάχος, όπως αυτός, θα μπορούσε να κάνει.

— Δεσποινίς! Σας ζητώ συγγνώμη, της είπε. Άφήστε με κοινωνική διαφορά πού μάς χωρίζει να παραμένη άκέραιη... δεν έχω τίλους, τ' όνομά μου εινε σκέτο... Τραγκαβέλ!

Νόμισε πώς τόν προσέβαλε, τά μάγουλά της κοκκίνισαν, αλλά θυώσε διότι τόλμησε να την διακόψη, και ξανακιτρίνισε. Στό τέλος δεν ένοιώθε άλλο παρά μόνον θαυμασμόν γι' αυτόν, και με φωνή συγκρατημένη, μά γλυκεία, τού έλεγε:

— Κύριε Τραγκαβέλ, ούτε ξέχασα, ούτε ποτέ θα ξεχάσω τό μάθημα της ξιφασκίας, που κάποια μέρα, σ' αυτόν έδώ τόν κήπο, μου δόθηκε από σας!

— Δεσποινίς! ψιθύρισε ο Τραγκαβέλ, ό όποιος στην άναμνησι του περιστατικού αυτού ένοιωσε ένα ρίγος να διατρέχει τό κορμί του.

— Νά, λοιπόν, τώρα! έξακολουθώ να λήη ή Άννα-Ιδα, που μου δίνετε ένα δεύτερο μάθημα... Μάθημα, τη φορά αυτή, γενναιοφροσύνης, που θα τό θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή...

Κι' έπειδή εκείνος έτοιμαζόταν πάλι να την διακόψη:

— Άφήστε με να μιλήσω... τού είπε. Είπε ή σειρά μου... Έκτιμώ καλά τά όσα μου προσφέρετε, και σας εύχαριστώ από τό βάθος της ψυχής μου... Με τό ξίφος σας και την αυτοθυσία σας θα προστατεύομαι άσφαλώς καλύτερα από όσο μπορεί να προστατευθώ μιά βασίλισσα...

Ο Τραγκαβέλ δεν μπορούσε πειά να συγκρατηθώ. Τόν πλημμύριζε ή χαρά.

— Δεσποινίς! της είπε. Όύτε με τό αίμα μου, ούτε με τη ζωή μου, θα μπερώσω ποτέ να ξεπληρώσω τά λόγια που άκούω απόψε από τό στόμα σας!

— Άλλά, κύριε Τραγκαβέλ, είπε ή νέα, συνεχίζοντας την όμιλία της δεν άπειλούμαι από τίποτα... Η επέμβασις τού άρχιεπισκόπου της Λυών, άπομάκρυνε από μένα κάθε κίνδυνο... Σταμάτησε ή Άννα-Ιδα, σάν να αίσθανόταν κάποια ύποσυνείδητη λύπη, και πρόσθεσε πάλι:

— Άς μένουμε, λοιπόν, καλοί φίλοι... Ξεχάστε, όπως κάνω κι' έγώ, κάθε άλλη πάλη συνάντησί μας... Κι' άς θυμούμαστε μόνον την άποψινή βραδυά!

Ο Λανσελό είχε ξεσηχάσει!

Ξεχωρίζε μέσα στο σκοτάδι, σάν να τού έλεγε πώς ή άκρόασις είχε τελειώσει.

Άέσθων τότε ακούστηκε μιά κραυγή... Μιά μαύρη μορφή φάνηκε να πλησιάζει τρεκλίζοντας. Και μιά αδύναμη φωνή άντήχησε:

— Βοήθεια!

Η Άννα-Ιδα άναγνώρισε τίνος ήταν ή φωνή εκείνη. Και με τό θάρρος που ή παρουσία του Τραγκαβέλ της έδινε, έτρεξε προς τόν άνθρωπο που κλανιζόταν έτοιμος για νά πέση.

— Βοήθεια! ξαναφώναξε ή μαύρη μορφή, και σωριάσθηκε χάμω.

— Λανσελό! τού έλεγε τώρα ή Άννα-Ιδα, καθώς έσκυβε πάνω τού. Έίσαι πληγωμένος!.. Τίνος καρδιά βάσταξε να χτυπήσ' έμένα!.. Μιλήσε μου, Λανσελό!

Ήταν ο παλμός, ή πολύ πιστός σήμανση της Άννα-Ιδας, ό γέρο Λανσελό, που μαζί με την ύπερηφάνεια έκανε όλες τις δουλειές τού σπιτιού, έπιφορτισμένος ακόμη και με τη φρούρηση δλου τού κτήματος.

— Είπε ψιθύρισε με κόπο ο Λανσελό, άνγομαχώντας, πάνω από τριάντα άνδρες είδα!... Φύγετε!.. Ο Σαμπριάκ!..

Ο Λανσελό είχε ξεσηχάσει! Και τά δάκρυα της όρνιας κόρης άγίαζαν τό γεροντικό νεκρό του πρόσωπο. Τόν άναπαύσε ή Άννα-Ιδα. Άνασκήκωσε τό κεφάλι του και τό στήριξε ψηλά, πάνω σ' ό χόρτα, σηκώθηκε κατόπιν και σταύρωσε τά χέρια της, για νά προσευχηθώ για τη ψυχή του.

Ο Τραγκαβέλ παρακολουθούσε σ' ό μεταξή αυτό τά πάντα. Τά μάτια του άστράφταν. Ο Σαμπριάκ!.. Άλλοιμόνό του!..

Τη στιγμή αυτή άντήχησαν δυνατά χτυπήματα.

— Δεσποινίς! φώναζε ο Τραγκαβέλ. Σπάζουν την πόρτα!

— Ο Σαμπριάκ! είπε στενάζοντας ή νέα, διακόποντας την προσευχή της.

Ένα νέο δυνατό χτύπημα, στην πόρτα τού μεγάρου, έκανε τόν Τραγκαβέλ να γυμνώσει τό ξίφος του. Πήγε κατόπιν κοντήτερα σ' ή νέα και ρώτησε:

— Δεσποινίς! Σας προσφέρω τη ζωή μου!.. Τό δέχεσθε αυτό;

— Ναί!.. Τό δέχομαι! απάντησε ή κατατρεγμένη νέα περισ-

Πάγωσε ή καρδιά τού Τραγκαβέλ, από την ψυχρότητα τού άποχαιρετισμού της. Όλα, λοιπόν, τελείωναν έδώ; Ποιά δλα; Τίποτε! Μιά σκιά, μιά χίμαιρα! Μιά όρα πριν, τούς χωρίζει ή άπόστασις τού όνειρου από την πραγματικότητα, και τώρα, τούς χωρίζει ή άπόστασις μεταξή μιας πρηνήσισσας και ένός δασκάλου της όπλομαχίας!

Χαίρετε, κύριε Τραγκαβέλ! τού είπε, άπλώνοντας τό χέρι της ή νέα.

Ο Τραγκαβέλ έμεινε άκίνητος. Δεν θέλησε να πιάσ' ό χέρι εκείνο!

Θύμωσε ή Άννα-Ιδα. Απέσυρε τό χέρι της, που ο Τραγκαβέλ άρνούνθηκε να πιάσ' και να φιλήσ' κι' έστρέψε τό κεφάλι της προς την έπαυλη, που μόλις της πρόσ' ή φωνή.

— Χαίρετε, κύριε Τραγκαβέλ! τού είπε, άπλώνοντας τό χέρι της ή νέα.

Ο Τραγκαβέλ έμεινε άκίνητος. Δεν θέλησε να πιάσ' ό χέρι εκείνο!

Θύμωσε ή Άννα-Ιδα. Απέσυρε τό χέρι της, που ο Τραγκαβέλ άρνούνθηκε να πιάσ' και να φιλήσ' κι' έστρέψε τό κεφάλι της προς την έπαυλη, που μόλις της πρόσ' ή φωνή.

— Χαίρετε, κύριε Τραγκαβέλ! τού είπε, άπλώνοντας τό χέρι της ή νέα.

Ο Τραγκαβέλ έμεινε άκίνητος. Δεν θέλησε να πιάσ' ό χέρι εκείνο!

Θύμωσε ή Άννα-Ιδα. Απέσυρε τό χέρι της, που ο Τραγκαβέλ άρνούνθηκε να πιάσ' και να φιλήσ' κι' έστρέψε τό κεφάλι της προς την έπαυλη, που μόλις της πρόσ' ή φωνή.

— Χαίρετε, κύριε Τραγκαβέλ! τού είπε, άπλώνοντας τό χέρι της ή νέα.

Ο Τραγκαβέλ έμεινε άκίνητος. Δεν θέλησε να πιάσ' ό χέρι εκείνο!

Θύμωσε ή Άννα-Ιδα. Απέσυρε τό χέρι της, που ο Τραγκαβέλ άρνούνθηκε να πιάσ' και να φιλήσ' κι' έστρέψε τό κεφάλι της προς την έπαυλη, που μόλις της πρόσ' ή φωνή.

— Χαίρετε, κύριε Τραγκαβέλ! τού είπε, άπλώνοντας τό χέρι της ή νέα.

Ο Τραγκαβέλ έμεινε άκίνητος. Δεν θέλησε να πιάσ' ό χέρι εκείνο!

Θύμωσε ή Άννα-Ιδα. Απέσυρε τό χέρι της, που ο Τραγκαβέλ άρνούνθηκε να πιάσ' και να φιλήσ' κι' έστρέψε τό κεφάλι της προς την έπαυλη, που μόλις της πρόσ' ή φωνή.

— Χαίρετε, κύριε Τραγκαβέλ! τού είπε, άπλώνοντας τό χέρι της ή νέα.

Ο Τραγκαβέλ έμεινε άκίνητος. Δεν θέλησε να πιάσ' ό χέρι εκείνο!

Θύμωσε ή Άννα-Ιδα. Απέσυρε τό χέρι της, που ο Τραγκαβέλ άρνούνθηκε να πιάσ' και να φιλήσ' κι' έστρέψε τό κεφάλι της προς την έπαυλη, που μόλις της πρόσ' ή φωνή.

— Χαίρετε, κύριε Τραγκαβέλ! τού είπε, άπλώνοντας τό χέρι της ή νέα.

Ο Τραγκαβέλ έμεινε άκίνητος. Δεν θέλησε να πιάσ' ό χέρι εκείνο!

Θύμωσε ή Άννα-Ιδα. Απέσυρε τό χέρι της, που ο Τραγκαβέλ άρνούνθηκε να πιάσ' και να φιλήσ' κι' έστρέψε τό κεφάλι της προς την έπαυλη, που μόλις της πρόσ' ή φωνή.

— Χαίρετε, κύριε Τραγκαβέλ! τού είπε, άπλώνοντας τό χέρι της ή νέα.

Ο Τραγκαβέλ έμεινε άκίνητος. Δεν θέλησε να πιάσ' ό χέρι εκείνο!

Θύμωσε ή Άννα-Ιδα. Απέσυρε τό χέρι της, που ο Τραγκαβέλ άρνούνθηκε να πιάσ' και να φιλήσ' κι' έστρέψε τό κεφάλι της προς την έπαυλη, που μόλις της πρόσ' ή φωνή.

— Χαίρετε, κύριε Τραγκαβέλ! τού είπε, άπλώνοντας τό χέρι της ή νέα.

σότερο συγκινημένη από το φέριμο του Τραγκαβέλ, παρά από τη φριχτή θέα στην οποία ξαφνικά είχε βρεθεί.

— Προχωρώ! βρυχήθηκε ο Τραγκαβέλ, σάν λυσσασμένο λιοντάρι.

— Η Άνναϊς τόν κίτταζε με θαυμασμό...

Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΣΑΙΜΠΡΙΑΚ

Όταν ο Σαμπριάκ με τη συνοδεία του έφτασε στην οδό Κουρτώ, τοποθέτησε τους άνδρες του στα έπικαιρα μέρη, γύρω από την έπαυλη.

Από τους ανθρώπους του Κορινιάν, που είχαν μείνει εκεί, έμαθε πως κανείς δεν είχε βγεί από το σπίτι, σ' όλο εκείνο το διάστημα.

Με οδηγό κατόπιν τόν Κορινιάν και με όχτω από τους καλύτερους και πιο πιστούς συνεργάτες του, βάδισε προς την εξώθυρα του κήπου, την οποία ο καλόγηρος θυμόταν πως είχε αφήσει μισάνοιχτη.

Το σχέδιό τους ήταν να επιτεθούν και να συλλάβουν πρώτα τόν Τραγκαβέλ.

Την βραδυνη εκείνη ώρα, ο γέρο Λανσελό έκανε πάντα τη βόλτα του και βεβαιωνόταν ότι ήταν όλα κλειστά. Με το φα-

ναράκι του στο χέρι, ο γέρος άρχιζε κάθε μέρα από τη μικρή αυτή εξώθυρα του κήπου, που ήταν το πιο επικίνδυνο μέρος για την ασφάλειά τους.

— Άγαπούσε την Άνναϊδα πολύ περισσότερο από την κόρη του, ο άτυχος Λανσελό...

Νύχτωσε, κι' ο Ρασκάς άκόμα εξακολουθούσε να σκέπτεται τί θαπρεπε να κάνει. Η ώρα είχε πολύ προχωρήσει, το μυαλό του είχε κουραστή, όφειλε να βιάση τόν εαυτό του και να λάβη μιάν απόφασι. Το ύλικο κέρδος που κι' αυτός θα μπορούσε να έχη από την έπιχειρήσι,

του εξαφάνισε κάθε άλλη ήθικη άποψι του ζητήματος. Βρήκε συμφερότερο κι' εύκολότερο να συναντήση πρώτα τόν Κορινιάν. Θά του πρότεινε μιάν έντιμη συνεργασία. "Αν ο καλόγηρος δεχόταν, θα μοίραζαν τά κέρδη, άν δυστροπούσε, θα τόν έβγαζε μιάν για πάντα από τη μέση. Θάβρισκε ύστερα καμιά ψευτιά για να παραστήση τόν καλόγηρο θύμα τάχα του καθήκοντος και να τόν δοξάση έτσι μετά θάνατον. Υπήρχαν—διάβλεπε—καλόγηροι στο μοναστήρι που θα προ-

σευχόντουσαν για τη ψυχή του.

Ξανάγινε, λοιπόν, πάλι ο παλιός άμυαλος Ρασκάς και ξεκίνησε, μέσα πειά στο σκοτάδι. Έμπειρος καθώς ήταν στις κακοτιπιές, δεν άργησε ν' ανακαλύψη την μικρή εξώθυρα του κήπου.

— Φαίνεται πως πέρασε από δω ο άθλιος ο Κορινιάν! μουρμούρισε ο Ρασκάς, βλέποντας τη βιασμένη κλειδωνιά.

Από δω θα ξαναπεράσι, κι' εδω θα τόν περιμένω... Θάτρεξε, τó τέρας, να ειδοποιήση κανέναν...

Τό γυμνασμένο αυτί του ξεχώρισε άξαφνα τόν θόρυβο που γινόταν απ' έξω με την τοποθέτησι των φρουρών.

— Χι!.. Τοποθετούν φρουρούς, μουρμούριζε μόνος του. Από δω λοιπόν θα περάση τó παληόρασο... "Ας μη πρώτα μέσα κ' ύστερα λογαριαζόμαστε!.. Μά τί είναι πάλι αυτό; θάνασμα!

Ένα άμυδρο φως έρχόταν άργά-άργά προς την εξώπορτα. Ήταν ο γέρο Λανσελό, που άκουσε κι' αυτός την άσυνήθιστη κίνησι απ' έξω και βίασε τó βήμα του. "Ο Ρασκάς κρύφτηκε και τόν άφισε να βγεί έξω. Την ίδια στιγμή έφτασε κι' ο Κορινιάν με τους άλλους.

Ο Ρασκάς τούς άκουσε κι' έκλεισε την πόρτα. "Ο Κορινιάν που είχε άφρισι την πόρτα μισάνοιχτη, την έσπρωξε με τó γόνατό του. Συγχρόνως ο Ρασκάς άκουσε απ' έξω μιάν λαχυνιασμένη φωνή, ένα βογγητό πόνου.

Ήταν τó πρώτο και άδωότερο θύμα δλης αυτής της τραγωδίας. "Ο Σαμπριάκ, άντικρύζοντας τόν Λανσελό, ώρμησε κι' έμψηξε τó μαχαίρι του στο λαιμό του. Μά ο παλιός έμπιστος της οικογενείας ντε Λεσπάρ, παρ' όλα του τά γηρατειά, παρ' όλο τó αίμα που έρεχε από τόν άνοιχτό λαιμό του, μά-εψε τις δυνάμεις του όλες, έξφυγε κρυφά-κρυφά από μέσα από τούς κακούργους και τρύπωσε από άλλο μέρος στόν κήπο.

Πήγαινε, σάν πιστό σκυλί, να πεθάνη στα πόδια της κυρίας του. "Οχι για να ευχαριστήση καμιά άδυναμία του, αλλά για να ειδοποιήση την κόρη του βασιλέως ότι κινδύνευε ή ζωή της!

Κατά διαταγήν του Βασιλέως, άνοίξε! φώναξε ο άπαίσιος Σαμπριάκ.

— Κάποιος εδω μάς φράζει τόν δρόμο! μούγκριζε και βλαστημούσε τώρα ο Κορινιάν.

Κι' έσπρωξε δυνατότερα. Η πόρτα υποχώρησε.

— Νικήσαμε! ούρλιαξε ο καλόγηρος, και ώρμησε στόν κήπο.

— Έμπρός! έιπε, γυρίζοντας τó κεφάλι του πίσω προς τούς άλλους. Έμπρός!..

Μά ούτε ο Σαμπριάκ, ούτε κανείς άλλος πρόλαβε να τόν ακολουθήση. Η πόρτα ξανάκλεισε άπότομα. Ζαλισμένος και εξαπλωμένος χάμω ο Κορινιάν, από μιάν πετυχημένη τρικλοποδιά, άκουε να βάζουν τούς σύρτες στην πόρτα.

— Κορινιάν! ξεφώνιζε απ' έξω ο Σαμπριάκ. Άνοιξε γήγορα!

— Είπε στοιχειωμένη πόρτα! τραύλιζε από μέσα ο Κορινιάν, άνατριχιασμένος. Μπήκαν μόνι τους οι σύρτες!.. Τους έκαναν μάγια!..

— Άνοιξε, παληοκαπουκίνε! κραύγαζε έξαλλος ο Σαμπριάκ. Θά μπω να σε ξεκοιλιάσω!

Φοβήθηκε ο Κορινιάν. Άναγκάστηκε όπως μπορούσε, για να πάη ν' άνοιξη. Άλλά καθώς πλησίαζε στην πόρτα ένα σφοδρό χτύπημα στο στομάχι τόν πέταξε τρία βήματα πίσω.

— Είμαι κολασμένος, μούγκριζε ο καλόγηρος. "Ο διάβολος μ' έμπαίνει και θέλει...

— Νά σε πάρη, τέρας! ούρλιαξε πειά ο Σαμπριάκ. Στα διάβολο να πάς, παληόρασο!..

Θά πληρώσει πολύ άκριβά τήν προδοσία αυτή!.. Θά ξαναναταμώσουμε, έννοια σου!.. Τρέξε στη μεγάλη πόρτα του μεγάρου, σεις οι άλλοι!..

Και ώρμησε με τούς άρχιερους συνεργάτες του κατά τού ήσυχου κτιρίου, στο οποίο ή κατατρεγμένη κόρη είχε πιστέψει κάθε βρήκε σίγουρο καταφύγιο.

— Κατά διαταγήν του Βασιλέως άνοίξε! φώναζε ο άπαίσιος Σαμπριάκ, άνοίξε!.. φώναζε ο άπαίσιος Σαμπριάκ, άνοίξε!.. φώναζε ο άπαίσιος Σαμπριάκ, άνοίξε!..

Αυτό τó χτύπημα ήταν που άκουσε ο Τραγκαβέλ και ξεφύλλισε.

Κ' έπειδή κανείς από μέσα δεν άπαντούσε στόν Σαμπριάκ, άγανάκτησε και διάταξε:

— Σπάστε αυτή την πόρτα!

ΜΑΧΗ

— Είπε πως θα πληρώσω πολύ άκριβά τήν προδοσία αυτή!..

— Άχ!.. "Εγώ που πίστευα πως θα πήγαινα την Άνναϊδα στόν Έκλειμ-πρότατο, δεμένη με τόν Τραγκαβέλ, και καμάρωνα ένα τέτοιο άριστοδύναμο, θηκα ξαφνικά κατεστραμμένος!..

Ο καρδινάλιος και πιστεύη, φυσικά, πως τόν έπρόδωσα!.. Θέε μου!.. Γλύτσσε με από την κρεμάλα!

Και μονολογώντας έτσι, σηκώθηκε με κόπο και στάθηκε όρθιος στα πόδια του, σταυροκοπήθηκε, έξορκίζοντας τó διάβολο ν' άπομάκρυνθι, και προχώρησε πάλι στή στοιχειωμένη πόρτα.

Άλλά ένα δεύτερο χτύπημα, στό ίδιο πάλι μέρος του στομάχου, που τη φορά αυτή τόν έκανε να κυλισθι μακριά τόν έπεισε πως ο διάβολός του θά ήταν κάποιος ζωντανός άνθρωπος, σάν

κι' αυτόν.

— Την ξέρω αυτή την βιδιόφωναξε, βασιτώντας απ'όν πάνω την κοιλιά του ο καλόγηρος. Είπε τó ξεροκέφαλο τού Ρασκάς.

— Έγώ μαι, όλος-όλος! βρυχήθηκε ο Ρασκάς, σπεύδοντας να βάλλη στο στήθος του εξαπλωμένου κάτω Κορινιάν τó γόνατό του και πιεζόντας τον, για να τού παραλύση κάθε δύναμη.

— Άκουσε, καλόγηρε; τού έιπε συγχρόνως... "Ο Σαμπριάκ θά σε καταγγείλη στόν Έκλειμπρότατο για τήν προδοσία σου!.. Μην περιμένης, λοιπόν, τίποτε άλλο από κρεμάλα!..

Με τó βάρος του κορμιού τού Ρασκάς στο στήθος, ο δίστοχος Κορινιάν δεν μπορούσε ούτε να μιλήση. Έβγαλε μόνον ένα βογγητό που έμοιαζε με παράπονο.

— Νί!.. τού άπάντησε ο Ρασκάς. Θά σε κρεμάση, παληόραπε, ο Έκλειμπρότατος... Έκτός άν ο Πάτερ Ίωση σε κρήνη για δείγμα στή φυλακή, όπου να σάπισης και να σε φάνε τά σκουλήκια... Ξέρεις για ποιά φυλακή σου λέω, έ;

Όσο έβλεπε ο Ρασκάς πως ο καλόγηρος προσπαθούσε να πη κάτι, τόσο τού πίεζε τó στήθος. Και τού έλεγε, τού έλεγε: — Βλέπεις, Κορινιάν, σε κρατώ στα χέρια μου, όπως ή γάτα κρατάει τόν πουνικό στά δόντια της... Κι' όμως δεν σε μαχαίρωνω!.. Μπορώ, παληότομαρο, να σε σκοτώσω και ν' αναφέρω στόν Έκλειμπρότατο πως έτιμάρησα τόν προδότη στό ίδιο μέρος όπου έκανε την προδοσία!..

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΗΣ ΓΟΥΟΛ ΣΤΡΗΤ

Μία περίεργη συνάντησι τού άστυνερμικου Τζέις Στέμερ. Ένας ύπερπρωτικός άγνωστος. Τό πτώμα ένός νυκτοφύλακος. Πειοί διέρρηξαν τó γραφείο του πιατέρ Άτρινσεν; Η μυστηριώδης διάρρηξι μιās τραπέζης. Η σύλληψις του άστυνερμικου Τέμεν. Τι απέδειξαν ή έρευνες τού ντετέκτιβ Ουίλλιομ Ντράϊζλ. Η σύλληψις της πιο παράξενης συμμορίας τών διαρρηκτών κλπ.

ΝΑ βράδυ, την ώρα που ο περίεργος δρόμος του χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης, ή Γουόλ Στρήτ είχε έρημωθεί από τόν κόσμο και τά χρηματιστηριακά γραφεία κι' ή τράπεζες είχαν κλείσει, ο πόλιςμαν της ύπηρεσίας της περιφερείας είχε μιάν παράξενη συνάντησι: Ένας καλοντυμένος κύριος σταμάτησε κοντά του τ' αυτοκίνητό του, τόν ρώτησε τί ώρα είναι και κατόπιν τόν παρεκάλεσε να δεχθι ένα φάκελλο. "Ο πόλιςμαν ο οποίος άνωμαζόταν Τζέις Στέμερ, τόν πήρε στα χέρια του περιεργος κι' όταν άπομακρύνθηκε ο άγνωστος, τόν άνοιξε για να δη τί περιείχε. Μά κατάπληκτος παρετήρησε ότι δεν είχε μέσα τίποτ' άλλο από ένα χαρτονόμισμα τών εκατό δολλαρίων. "Ο Στέμερ δεν μπόρεσε ν' έξηγήση, όσο κι' άν παιδεύτηκε, για ποιά λόγο τού τά είχε δώσει.

— Άσφαλώς θά είναι κανένας τρελλός για να πετάη έτσι τά λεφτά του, σκέφτη-

κε. Άλλοιώς δεν έξηγείται αυτή ή γενναιοδωρία του. Μά τί τόν ένδιεφερε στό κάτω κάτω της γραφής άν ήταν τρελλός ή γνωστικός; Τό γεγονός ήταν ότι τού είχε δώσει έκαστό δολλλάριο! Και τó σπουδαίο ήταν ότι τά είχε κερδίσει ύπερβελικά τίμια, χωρίς να κάνει τά στραβά μάτια.

Ο Στέμερ έβαλε μ' άδιαφορία τó χαρτονόμισμα στο περτοφόλι του και συνέχισε την περιπολία του στο δρόμο που είχε τόν περισσότερο χυμό τού κόσμου. Πίσω από κάθε βιτρίνα, πίσω από τά ράλα κάθε χρηματιστηριακού γραφείου ή τραπεζής, κρυβόντουσαν εκατομμύρια δολλλάρια. "Ο Στέμερ, έπηρεασμένος από την συνάντησι με τόν άγνωστο, σκεφτόταν ότι μιάν καλή ώργανωμένη συμμορία θά μπορούσε να κάνει θαύματα σ' αυτό τó δρόμο τών εκατομμυρίων.

Σαν μιάν όμως μαρμάρινη στή θείσι του. Εκεί άκριβώς λίγα βήματα από τόν πόρτα, σ' άντικρύντο πεζοδρόμιο ένα πτώμα κοιτόταν στο δρόμο. "Ο Στέμερ, μόλις συνήλθε από την κατάπληξι του έτρεξε κοντά του. Τότε είδε ότι τó πτώμα άνήκε σ' ένα εργατικό άνθρωπο, ήλικας σαράντα χρόνων περίπου, σ' έναν από τούς νυκτοφύλακες της Γουόλ Στρήτ. "Ο άτυχος άνθρωπος είχε δολοφονηθι με μιάν μαχαίρα στην καρδιά εδω και λίγη ώρα γιατί τó πτώμα του δεν είχε άκόμη κρούσει.

Ο Στέμερ δεν άργησε να καταλάβη ότι αυτοί που σκότωσαν τόν νυκτοφύλακα δέλησαν ν' απαλλάξουν από την παρουσία του για να κάνουν άνενοχλήτοι τη δουλειά τους. Κι' αλήθεια, καθώς εξακριβώθηκε κατόπιν, οι ληστές είχαν λεηλατήσει κυριολεκτικώς τó χρηματιστηριακό γραφείο τού Τζιμ Άτρινσεν κι' είχαν εξαφανισθι, χωρίς ν' άφήσουν κανένα ίχνος.

Μάτια οι άστυνερμικοί την άλλη μέρα έρευνήσαν μήπως βρούν κανένα άποκαλυπτικό στοιχείο. Η διάρρηξις είχε γίνει μ' εξαίρετική προσοχή και τόσο άριστοτεχνικά, ώστε σε λίγα λεπτά της ώρας οι κακοποιοί είχαν άνοίξει τó χρηματιοβόθιο, είχαν πάρει πάνω από πενήντα χιλιάδες δολλλάρια κι' είχαν γίνει άφαντοι.

Στην άνάκρισι ο Στέμερ κατέθεσε φυσικά ότι ήξερε, άποφεύγοντας να κάνει λόγο για τόν μυστηριώδη άγνωστο, ο οποίος τόν είχε άπασχολήσει άρκετή ώρα, ζήτησαν του πληροφωρίες για την ώρα και τού έδωσε τά 100 δολλλάρια. Άλλωστε ήταν βέβαιος ότι αυτός ο άνθρωπος δεν είχε καμιά σχέση με τó έγκλημα. Και γι' αυτό δεν θέλησε να τόν μπλέξει σε μιάν τόσο περίεργη ιστορία. "Ετσι ή άστυνερμία, ύστερ' από λίγο, άνα-γάστηκε ν' άσχοληθι με άλλους έγκληματα.

Εκείνο που άσχολησε τόν Τζέις Στέμερ, ύστερ' από λίγο, ήταν τó πτώμα τού εργατικού άνθρώπου, τó οποίο τόν είχε δώσει έκαστό δολλλάριο.

Ο Στέμερ, μόλις συνήλθε από την κατάπληξι του έτρεξε κοντά του. Τότε είδε ότι τó πτώμα άνήκε σ' ένα εργατικό άνθρωπο, ήλικας σαράντα χρόνων περίπου, σ' έναν από τούς νυκτοφύλακες της Γουόλ Στρήτ. "Ο άτυχος άνθρωπος είχε δολοφονηθι με μιάν μαχαίρα στην καρδιά εδω και λίγη ώρα γιατί τó πτώμα του δεν είχε άκόμη κρούσει.

Ο Στέμερ δεν άργησε να καταλάβη ότι αυτοί που σκότωσαν τόν νυκτοφύλακα δέλησαν ν' απαλλάξουν από την παρουσία του για να κάνουν άνενοχλήτοι τη δουλειά τους. Κι' αλήθεια, καθώς εξακριβώθηκε κατόπιν, οι ληστές είχαν λεηλατήσει κυριολεκτικώς τó χρηματιστηριακό γραφείο τού Τζιμ Άτρινσεν κι' είχαν εξαφανισθι, χωρίς ν' άφήσουν κανένα ίχνος.

Μάτια οι άστυνερμικοί την άλλη μέρα έρευνήσαν μήπως βρούν κανένα άποκαλυπτικό στοιχείο. Η διάρρηξις είχε γίνει μ' εξαίρετική προσοχή και τόσο άριστοτεχνικά, ώστε σε λίγα λεπτά της ώρας οι κακοποιοί είχαν άνοίξει τó χρηματιοβόθιο, είχαν πάρει πάνω από πενήντα χιλιάδες δολλλάρια κι' είχαν γίνει άφαντοι.

Στην άνάκρισι ο Στέμερ κατέθεσε φυσικά ότι ήξερε, άποφεύγοντας να κάνει λόγο για τόν μυστηριώδη άγνωστο, ο οποίος τόν είχε άπασχολήσει άρκετή ώρα, ζήτησαν του πληροφωρίες για την ώρα και τού έδωσε τά 100 δολλλάρια. Άλλωστε ήταν βέβαιος ότι αυτός ο άνθρωπος δεν είχε καμιά σχέση με τó έγκλημα. Και γι' αυτό δεν θέλησε να τόν μπλέξει σε μιάν τόσο περίεργη ιστορία. "Ετσι ή άστυνερμία, ύστερ' από λίγο, άνα-γάστηκε ν' άσχοληθι με άλλους έγκληματα.

Εκείνο που άσχολησε τόν Τζέις Στέμερ, ύστερ' από λίγο, ήταν τó πτώμα τού εργατικού άνθρώπου, τó οποίο τόν είχε δώσει έκαστό δολλλάριο.

Ο Στέμερ, μόλις συνήλθε από την κατάπληξι του έτρεξε κοντά του. Τότε είδε ότι τó πτώμα άνήκε σ' ένα εργατικό άνθρωπο, ήλικας σαράντα χρόνων περίπου, σ' έναν από τούς νυκτοφύλακες της Γουόλ Στρήτ. "Ο άτυχος άνθρωπος είχε δολοφονηθι με μιάν μαχαίρα στην καρδιά εδω και λίγη ώρα γιατί τó πτώμα του δεν είχε άκόμη κρούσει.

Ο Στέμερ δεν άργησε να καταλάβη ότι αυτοί που σκότωσαν τόν νυκτοφύλακα δέλησαν ν' απαλλάξουν από την παρουσία του για να κάνουν άνενοχλήτοι τη δουλειά τους. Κι' αλήθεια, καθώς εξακριβώθηκε κατόπιν, οι ληστές είχαν λεηλατήσει κυριολεκτικώς τó χρηματιστηριακό γραφείο τού Τζιμ Άτρινσεν κι' είχαν εξαφανισθι, χωρίς ν' άφήσουν κανένα ίχνος.

Μάτια οι άστυνερμικοί την άλλη μέρα έρευνήσαν μήπως βρούν κανένα άποκαλυπτικό στοιχείο. Η διάρρηξις είχε γίνει μ' εξαίρετική προσοχή και τόσο άριστοτεχνικά, ώστε σε λίγα λεπτά της ώρας οι κακοποιοί είχαν άνοίξει τó χρηματιοβόθιο, είχαν πάρει πάνω από πενήντα χιλιάδες δολλλάρια κι' είχαν γίνει άφαντοι.

Στην άνάκρισι ο Στέμερ κατέθεσε φυσικά ότι ήξερε, άποφεύγοντας να κάνει λόγο για τόν μυστηριώδη άγνωστο, ο οποίος τόν είχε άπασχολήσει άρκετή ώρα, ζήτησαν του πληροφωρίες για την ώρα και τού έδωσε τά 100 δολλλάρια. Άλλωστε ήταν βέβαιος ότι αυτός ο άνθρωπος δεν είχε καμιά σχέση με τó έγκλημα. Και γι' αυτό δεν θέλησε να τόν μπλέξει σε μιάν τόσο περίεργη ιστορία. "Ετσι ή άστυνερμία, ύστερ' από λίγο, άνα-γάστηκε ν' άσχοληθι με άλλους έγκληματα.

Εκείνο που άσχολησε τόν Τζέις Στέμερ, ύστερ' από λίγο, ήταν τó πτώμα τού εργατικού άνθρώπου, τó οποίο τόν είχε δώσει έκαστό δολλλάριο.

Ο Στέμερ, μόλις συνήλθε από την κατάπληξι του έτρεξε κοντά του. Τότε είδε ότι τó πτώμα άνήκε σ' ένα εργατικό άνθρωπο, ήλικας σαράντα χρόνων περίπου, σ' έναν από τούς νυκτοφύλακες της Γουόλ Στρήτ. "Ο άτυχος άνθρωπος είχε δολοφονηθι με μιάν μαχαίρα στην καρδιά εδω και λίγη ώρα γιατί τó πτώμα του δεν είχε άκόμη κρούσει.

Ο Στέμερ δεν άργησε να καταλάβη ότι αυτοί που σκότωσαν τόν νυκτοφύλακα δέλησαν ν' απαλλάξουν από την παρουσία του για να κάνουν άνενοχλήτοι τη δουλειά τους. Κι' αλήθεια, καθώς εξακριβώθηκε κατόπιν, οι ληστές είχαν λεηλατήσει κυριολεκτικώς τó χρηματιστηριακό γραφείο τού Τζιμ Άτρινσεν κι' είχαν εξαφανισθι, χωρίς ν' άφήσουν κανένα ίχνος.

σωρό άλλα.

Έπειτα όμως από ένα μήνα, ενώ ένας σκοπός έκανε την νυχτερινή περιπολία του στή Γουόλ Στρήτ, τόν πλησίασε ο καλοντυμένος κύριος που άναφέρουμε. Αυτή τη φορά δεν είχε τ' αυτοκίνητό του. Μ' εξαίρετική ευγένεια τόν παρεκάλεσε να τού πη τί ώρα είναι και πρόσθεσε:

— Πολύ άσχημη νύχτα όπόψε.

— Γιατί; Άπόρησε ο πόλιςμαν.

— Μά κάνει τόσο κρύο. Αλήθεια, είσατε ύποχρεωμένος να περιφέρεσθε τέσσερες ώρες μ' αυτή την παγωνιά; Ίκανοποιείσθε, τουλάχιστον;

Ο πόλιςμαν, κολακευμένος που ένας πλούσιος άνθρωπος τού μιλούσε με τόση οικειότητα, άρχισε να τού εξιστορη τά βάσανά τους και τούς κινδύνους τους. Έτσι συζητώντας, σάν παλιοί φίλοι, έμειναν εκεί πέρα πάνω από μιση ώρα. Κατόπιν ο άγνωστος μ' ύπερβολική διακριτικότητα, παρεκάλεσε τόν πόλιςμαν να δεχθι ένα μικρό δώρο και τού έβαλε ένα χαρτονόμισμα τών εκατό δολλαρίων στο χέρι του και τού έιπε, ενώ τόν καληνύχτιζε:

— Εύτυχώς που έχομε και σεις. Διαφορετικά δεν θά μπορούσαμε να κάνουμε καμιά δουλειά από τόν φόβο τών γκάγκστερ! Και γάθιζε βιαστικά μέσα στο σκοτάδι της νύχτας.

Ο πόλιςμαν άναψε ήσυχα την πίπα του και συνέχισε την περιπολία του εύγροιστημένος. Σκεπτόταν ότι μερικοί άνθρωποι είναι τόσο καλοί, ώστε άναγνωρίζουν τούς κόπους και τις θυσίες τών πόλιςμαν. Είδε όμως περιεργος ότι με τη συζήτησι είχε ξεφύγει από τόν τομέα της περιπολίας του κι' ότι είχε παραισθηθι στόν άλλο δρόμο. Βιάστηκε, λοιπόν, να γυρίση στή θέσι του άνησυχος, μήπως κανείς άνώτερος τού έκανε έφοδο και δεν τόν εύρισκε σ' ώρισμένο μέρος της βάρδιας του.

Κι' αλήθεια, σε μιάν γωνιά της λεωφόρου περιέμενε τó υπ' αριθ. 56 αυτοκίνητο της άστυνερμίας. Ένας ύπαστύνος με τó ρολόι στό χέρι παρακολουθούσε άντιπόνομα την ώρα που περνούσε. Κανονικά ο νυκτερινός πόλιςμαν έπρεπε να βρισκόταν μίλις σ' αυτό τó μέρος. Κι' είχε σβήσει ν' άνησυχι, μήπως τού συνέβη τίποτε. "Ο πόλιςμαν, μόλις τόν άντίκρινε πάγωσε από τó φόβο του. "Οτόσο προσπάθησε να τού δικαιολογήθι ότι είχε άκούσει ένα πυροβολισμό κι' είχε τρέξει από πέρα για να δη τί συμβαίνει. "Ο άστύνος ση-μείωσε τά λεπτά της άργοπορίας του σκοπού στό ειδικό καρτέ του κι' ύστερα συνέχισε τó δρόμο του για να συναντήση και τούς άλλους νυκτοφύλακες.

Δεν είχε κάνει όμως ούτε πεντακόσια μέτρα, όταν οι προβολείς τού αυτοκινήτου τόν φωτίσαν ένα αμόρφωτο πτώμα. Ένας άνθρωπος είχε δολοφονηθι με μιάν τρομακτική μαχαίρα στην καρδιά.

Ηταν ένας νυκτοφύλακας. Χίλιοι διάβολοι! Ούρλιαξε με λύσσα ο άστυνερμικός. Πολύ φοβούμαι ότι είναι οι ίδιοι έγκληματίες. Τό πτώμα φέρει τά ίδια τραύματα του πρώτου νυκτοφύλακος. Διόλου άπίθανο να τόν σκότωσαν κι' αυτόν για να ληστέψουν κανένα γραφείο.

Και πράγματι, σ' άρκετή απόσταση από τόν πόρτα, τó ρολόι μιās τραπεζής είχαν κοπθι. Οι λοποδύτες είχαν καταφέρει ν' άνοίξουν την πόρτα, να μπουν στο ίδρυμα και να ληστέψουν τά ταμεία του, σκοτώνοντας τούς κλητήρες που φύλαγαν την Τράπεζα.

Η λοποδυσία είχε γίνει με μεγάλη θρασύτητα και φαίνεται ότι οι κακοποιοί ήσαν βέβαιοι ότι δεν θά τούς άνησυχήση κανείς γιατί είχαν έργασθι με άσκημονη και χωρίς να βιάζονται καθόλου.

Ο άστύνος, έπειτ' απ' αυτή την πρόχειρη έρευνα, άναγκάστηκε να παραδεχθι ότι κι' ο πόλιςμαν ήταν συνένοχος τών λοποδυτών! Μ' άπάθεια λοιπόν τού έιπε αίσθητά:

— Άκολουθήστε μας! Υποχρεί ένα σκοτεινό σημείο σ' όλη αυτή την ύπαιθιο τó οποίο πέφτει σ' ή σκιά της σελήνης.

Ο πόλιςμαν, έπειτ' απ' αυτή την πρόχειρη έρευνα, άναγκάστηκε να παραδεχθι ότι κι' ο πόλιςμαν ήταν συνένοχος τών λοποδυτών! Μ' άπάθεια λοιπόν τού έιπε αίσθητά:

— Άκολουθήστε μας! Υποχρεί ένα σκοτεινό σημείο σ' όλη αυτή την ύπαιθιο τó οποίο πέφτει σ' ή σκιά της σελήνης.

Ο πόλιςμαν, έπειτ' απ' αυτή την πρόχειρη έρευνα, άναγκάστηκε να παραδεχθι ότι κι' ο πόλιςμαν ήταν συνένοχος τών λοποδυτών! Μ' άπάθεια λοιπόν τού έιπε αίσθητά:

— Άκολουθήστε μας! Υποχρεί ένα σκοτεινό σημείο σ' όλη αυτή την ύπαιθιο τó οποίο πέφτει σ' ή σκιά της σελήνης.

Ο πόλιςμαν, έπειτ' απ' αυτή την πρόχειρη έρευνα, άναγκάστηκε να παραδεχθι ότι κι' ο πόλιςμαν ήταν συνένοχος τών λοποδυτών! Μ' άπάθεια λοιπόν τού έιπε αίσθητά:

— Άκολουθήστε μας! Υποχρεί ένα σκοτεινό σημείο σ' όλη αυτή την ύπαιθιο τó οποίο πέφτει σ' ή σκιά της σελήνης.

Ο πόλιςμαν, έπειτ' απ' αυτή την πρόχειρη έρευνα, άναγκάστηκε να παραδεχθι ότι κι' ο πόλιςμαν ήταν συνένοχος τών λοποδυτών! Μ' άπάθεια λοιπόν τού έιπε αίσθητά:

— Άκολουθήστε μας! Υποχρεί ένα σκοτεινό σημείο σ' όλη αυτή την ύπαιθιο τó οποίο πέφτει σ' ή σκιά της σελήνης.

Ο πόλιςμαν, έπειτ' απ' αυτή την πρόχειρη έρευνα, άναγκάστηκε να παραδεχθι ότι κι' ο πόλιςμαν ήταν συνένοχος τών λοποδυτών! Μ' άπάθεια λοιπόν τού έιπε αίσθητά:

— Άκολουθήστε μας! Υποχρεί ένα σκοτεινό σημείο σ' όλη αυτή την ύπαιθιο τó οποίο πέφτει σ' ή σκιά της σελήνης.

Ο πόλιςμαν, έπειτ' απ' αυτή την πρόχειρη έρευνα, άναγκάστηκε να παραδεχθι ότι κι' ο πόλιςμαν ήταν συνένοχος τών λοποδυτών! Μ' άπάθεια λοιπόν τού έιπε αίσθητά:

— Άκολουθήστε μας! Υποχρεί ένα σκοτεινό σημείο σ' όλη αυτή την ύπ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ ΜΠΙΛ ΤΖΟΪΣ

Ο παρ'αυθεν ταγματάρχης Τζόϊς αποφάσισε να γράψω τ' απομνημονεύματά του. Ή δρ'αίς του κατά τὸν παγκόσμιον πόλεμον. Μία δραματική περιπέτεια στὶς Βρυξέλλες. Ἡ πνευματικὴ συγκέντρωσις τοῦ δόκτορος Βάν Ντόναλντ. Ὁ ἔρως τῆς συμπαθητικῆς Ἑλσας. Πῶς δρ'οῦσε ἡ Γερμανικὴ κατασκοπεύσα στὴν πρωτεύουσα τοῦ Βελγίου. Τὸ τραγικὸ τέλος δυὸ μυστικῶν πρᾶκτ'ῶν κλπ.

Ἄγγλος ταγματάρχης Μπίλ Τζόϊς, τώρα πού ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὴν ἐνεργὴ ὑπηρεσία καὶ πῆγε νὰ ξεκουρασθῇ σ' ὁμορφὸ κτήμα του στὴ Σκωτία, ἀποφάσισε νὰ γράψω τ' ἀπομνημονεύματά του. Ἡ εἰδησι αὐτὴ ἔκανε μεγάλῃ ἐντύπωσι στὴν Ἀγγλικὴ κοινὴ γνώμη, γιατί ὁ ταγματάρχης Τζόϊς ἦταν ἀρχηγὸς τοῦ Β' Ἐπιτελίου Γραφείου κατὰ τὸ παγκόσμιον πόλεμον. Ὁ ἴδιος μάλιστα ὁ διευθυντὴς τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν τὸν παρακάλεσε νὰ δῇ τὰ χειρόγραφα του, πρὶν σταλοῦν στὸν ἐκδότη, μήπως τυχὸν καὶ ξεφύγῃ στὸν Τζόϊς καμμιά πληροφορία πού θὰ μπορούσε ν' ἀποκαλύπτῃ κανένα μεγάλο μυστικὸ τῆς Ἀγγλικῆς ἀντικατασκοπεύσεως.

Ὁ Μπίλ Τζόϊς πράγματι συμμορφώθηκε μ' αὐτὴ τὴν ἐντολὴ καὶ ἀφῆσε νὰ τοῦ λογοκρίνουν αὐστηρὰ τὰ χειρόγραφα του. Μὰ αὐτὸ καθὼς εἶνε ἐνδύητος ἔδωσε μεγαλύτερη σπουδαιότητα σ' αὐτὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Μπίλ Τζόϊς γιατί ἡ ἱστορίαις πού ἀναφέρει στὸ βιβλίο του εἶνε ὅλες τοὺς αὐθεντικὲς καὶ γραμμένες μετ' ἐλεγχόμενης ἐξουσίας.

Εἶχα τὸ θάρρος νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτὸν τὸν ἡρώϊκον Ἀγγλὸ καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ ἀφηγηθῇ καμμιά δραματικὴ ἱστορία κατασκοπεύσεως.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Μπίλ Τζόϊς ἀπέφυγε μὲ γεροντικὸ πείσμα νὰ μοῦ δώσῃ καὶ τὴν παραμικρὴ πληροφορία. Ὅταν ὅμως τοῦ κολάκεψα τὸν ἐγωϊσμό του ὑπεχώρησε καὶ μοῦ ἀφηγήθηκε τὴν ἀκόλουθον ἱστορία πού εἶνε καθὼς θὰ ἴδῃτε πολὺ ἐνδιαφέρουσα.

Ἐσεῖς οἱ νέοι, μοῦ εἶπε, κυριεύσατε πάντα ἀπὸ μεγάλο ἐνθουσιασμό, κάθε φορὰ πού θ' ἀκούσετε νὰ μιλάνε γιὰ τὰ ἡρωϊκὰ ἐπεισόδια τοῦ μετώπου. Δὲν σὰς ἀδικῶ γιατί δὲν ξέρετε τί φριχτὸ πρᾶγμα εἶνε ὁ πόλεμος. Δὲν μοιάζει καθόλου μὲ καμμιά περιγραφή τῶν διαφορῶν συγγραφέων καὶ δὲν ἔχει οὔτε μιά πραγματικὴ ἡρωϊκὴ πρᾶξι. Σὰς παραξενεύει βέβαια πού ἀκούτε ἔναν ἀνώτερο στρατιωτικὸ νὰ λέῃ αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἀλλὰ ἔχω ζήσει τὴν τραγωδίαν τοῦ πολέμου, παρακολούθησα ἀπὸ κοντὰ ὅλες τὶς ἐχθροπραξίες καὶ εἶσι μὲν πρὸς νὰ πῶ ἐκεῖνον πού πιστεύω χωρὶς νὰ ὑπερβάλω τὴν πραγματικότητά.

Στὸν τελευταῖον πόλεμον λοιπὸν τὸν λόγο εἶχαν τ' ἀσφυξιογόνα, τὰ ἀεροπλάνα, ἡ ἀρρώστικος καὶ ἡ τρομερὴ πλεκτάνη τῆς κατασκοπεύσεως. Ὁ δυστυχισμένος στρατιώτης ξυνοῖε σὺν τὸ ἄγχυρο πού τὸ παρασέρει ὁ ἀνεμὸς τῆς κατασκοπεύσεως.

Θὰ σὰς διηγηθῶ μιά σχετικὴ ἱστορία γιὰ νὰ δῇτε ὅτι ἔχω δίκαιον:

Τὸν δεύτερον χρόνον τοῦ πολέμου βρισκόμουν στὶς Βρυξέλλες καὶ εἶχα ἐντολὴ νὰ παρακολουθῶ μιά ὁρμηγὴ γυναῖκα πού ἐμοιάζε μάλλον γιὰ νοικοκυρὰ τῆς ἀστικῆς τάξεως παρὰ γιὰ κατάσκοπον. Ἡ Ἑλσας Πούμπριγκερ, εἶσι τὴν ἔλεγαν, ντυνόταν πάντα μὲ μεγάλῃ ἀπλότητῃ σὺν ρολοῖ. Κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὅτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν μιά κατάσκοπος. Ἀλλ' ὅμως καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἐπ' ἀγγεγμένῃ της δὲν κινῶσε τὴν περιέργειαν. Ἦταν βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ Βάν Ντόναλντ, ὁ ὁποῖος φημιζόταν στὶς Βρυξέλλες γιὰ τὰ πνευματικὰ περὶ αἰσθημάτων του. Ἐγὼ φυσικὰ μόλις ἔλαβα ἐντολὴ νὰ παρακολουθῶ τὴν Πούμπριγκερ ἔσπευσα νὰ πιάσω φίλιαν μὲ τὸν δόκτορα Ντόναλντ. Φαίνεται ὅμως ὅτι ποτὲ δὲν κίνησα τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ τοῦ ἐπιστήμονος γιατί καταλάβαινα ὅτι δὲν μ' εἶχε σὲ μεγάλῃ ἐκτίμησιν. Ὅσο ὅμως ἡ ψυχρότης του δὲν μ' ἐμπόδιζε νὰ συζητῶ σὺν αὐτῇ καὶ καμμιά φορὰ νὰ παρακολουθῶ τὰ πνευματικὰ περὶ αἰσθημάτων του. Σ' αὐτὴν εἶσι ἐπιστημονικὲς συγκεντρώσεις σὺν αὐτῇ ἡ ἀριστοκρατία τῶν Βρυξελλῶν, καθὼς καὶ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ καὶ διπλωματικοὶ ὑπάλληλοι. Ὁ Βάν Ντόναλντ ἦταν μὰ τὴν ἀλήθειαν ἀξιοθαύμαστος. Ἦξερε νὰ δισκεδάζῃ ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον μὲ τὶς ὁμορφες ἱστορίες του καὶ τὰ πειράματά του, ἐνῶ ἡ Ἑλσας Πούμπριγκερ βοηθοῦμεν ἀπὸ τοὺς ὑπέρτερος μᾶς σεβρίζε ἕνα σορὸ ἀναφυκτικῶν.

Ὁμολογῶ δὲν δὲν περνοῦσα καὶ ἀσχῆμα στοῦ δόκτορος. Μὰ δυστυχῶς δὲν μπορούσα νὰ εὐχαρισθῶ γιατί μὲ βασάνει ἡ σκέψις ὅτι κατάσκοποι στὸ Βέλγιο.

Ἐγὼνα λοιπὸν ἡ σκέψις Ἑλσας καὶ προσπάθησα νὰ καρδιά μου τολμήσω τὴν ἐμπιστοσύνη της. Ἡ Ἑλσας ἦταν μιά ἀπλοῦχη γυναῖκα πού ἐμοιάζε μάλλον μὲ χωριατοπούλα παρὰ μὲ γυναῖκα τοῦ καλοῦ κόσμου. Δὲν ἀργήσε φυσικὰ νὰ κολακευθῇ ἀπὸ τὴν προτίμησίν μου καὶ σιγὰ σιγὰ ν' ἀνταποκριθῇ σὺν ἀσθηματῶν μου. Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, χωρὶς νὰ θέλω νὰ κολακῶμαι τὸν ἑαυτὸν μου ἦμουν ἕνας κομψὸς καὶ ὁμορφος ἀξιωματικὸς σὺν αὐτοῖς πού βλέπετε τώρα σ' αὐτὰ διὰφορα κινηματογραφικὰ ἔργα. Αὐτὴ ὅμως ἡ κομψότης μου δὲν μ' ἐμπόδιζε καθόλου νὰ εἶμαι τυπικὸς μέχρι ἀπελπισίας καὶ νὰ ἐπτελῶ πάντα τὸ καθήκον μου.

Ἡ Ἑλσας ἦταν ξετρελλανμένη μ' ἐμένα, γιατί ἦμουν ἕνας σοφιστὴς καὶ ὀλιγόλογος ἄνδρας πού ἤξερε νὰ κρύβῃ καλὰ τὰ μυστικά του. Κι ἐνῶ γυναῖκα πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι δεινύεται ἕναν τέτοιον τρομερὸ φίλον. Γιὰ τὴν Ἑλσας πού ἦταν διαρκῶς ὑπὸ τὴν αὐστηρὴ ἐπιβλεπὴν τοῦ δόκτορος ἐγὼ ἦμουν ὁ ἰδεώδης ἄνθρωπος. Σὲ μένα μιλάε πάντα μ' εὐλικρίνεια καὶ χωρὶς ὑπερβολὰς ὅταν μὲ συναντοῦσε.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀργήσε νὰ μοῦ κινήσῃ τὴν περιέργειαν.

— Πῶς εἶνε δυνατόν σκεφτόμουν, μιά κατασκοπεύσα νὰ ὑποτίθεται μὲ τὴν τέχνην τὸ ὅλο τῆς ἐρωτευμένης;

Εἶχα ἀρχίσει μάλιστα νὰ πιστεύω ὅτι τὸ γραφεῖο πληροφοριῶν εἶχε κάνει λάθος καὶ ὅτι ἀδίκως εἶχε ἀνακατέψει αὐτὴ τὴν ἀθάνατη γυναῖκα στὴν ὑπόθεσιν τῆς κατασκοπεύσεως. Τόλημνα μάλιστα νὰ συντάξω μιά ἐκθεσὶ πρὸς τὸ Β' Γραφεῖο στὴν ὁποία δήλονα ὅτι ἡ Ἑλσας Πούμπριγκερ ἦταν ἐντελὴς ἀθάνατη καὶ ὅτι ἀναλαμβάνει ὅλες τὶς συνέπειες αὐτῆς τῆς διαβεβαιώσεώς μου.

Σ' ἀπάντησιν μοῦ ἔστειλαν ἕνα τρομερὸ κρυπτογραφικὸν ἔγγραφο τὸ ὁποῖο ἀνέφερε ὅτι χίλιοι συμπατριῶτες μου εἶχαν βοηθῇ τὴν ἀνάστασιν ἀπὸ ἀσφυξιογόνα στὴν τελευταία ἐπίθεσιν στὶς γραμμὲς τῶν Γερμανῶν, ἂν καὶ φοροῦσαν τὶς ποσοφαιτικές μάσκες. Κάποιος μοῦ ἐξηγοῦσαν, εἶχε ἀποκαλύψει τοῖς ἐχθροῖς μᾶς τὸν τρόπο τῆς προφυλάξεως τῶν στρατιωτικῶν μᾶς ἀπὸ τὰ ἀσφυξιογόνα. Ἐτοῖ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν κατασκευάσει μᾶς τὸν τρόπο τῆς προφυλάξεως τῶν στρατιωτικῶν μᾶς ἀπὸ τὰ ἀσφυξιογόνα. Ἐτοῖ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν κατασκευάσει μᾶς τὸν τρόπο τῆς προφυλάξεως τῶν στρατιωτικῶν μᾶς ἀπὸ τὰ ἀσφυξιογόνα.

Ἐτοῖ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν κατασκευάσει μᾶς τὸν τρόπο τῆς προφυλάξεως τῶν στρατιωτικῶν μᾶς ἀπὸ τὰ ἀσφυξιογόνα. Ἐτοῖ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν κατασκευάσει μᾶς τὸν τρόπο τῆς προφυλάξεως τῶν στρατιωτικῶν μᾶς ἀπὸ τὰ ἀσφυξιογόνα. Ἐτοῖ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν κατασκευάσει μᾶς τὸν τρόπο τῆς προφυλάξεως τῶν στρατιωτικῶν μᾶς ἀπὸ τὰ ἀσφυξιογόνα.

Ἐτοῖ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν κατασκευάσει μᾶς τὸν τρόπο τῆς προφυλάξεως τῶν στρατιωτικῶν μᾶς ἀπὸ τὰ ἀσφυξιογόνα. Ἐτοῖ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν κατασκευάσει μᾶς τὸν τρόπο τῆς προφυλάξεως τῶν στρατιωτικῶν μᾶς ἀπὸ τὰ ἀσφυξιογόνα. Ἐτοῖ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν κατασκευάσει μᾶς τὸν τρόπο τῆς προφυλάξεως τῶν στρατιωτικῶν μᾶς ἀπὸ τὰ ἀσφυξιογόνα.

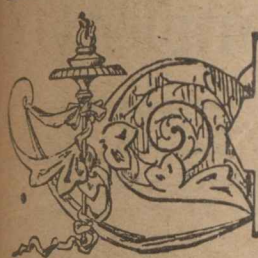
Ἐτοῖ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν κατασκευάσει μᾶς τὸν τρόπο τῆς προφυλάξεως τῶν στρατιωτικῶν μᾶς ἀπὸ τὰ ἀσφυξιογόνα. Ἐτοῖ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν κατασκευάσει μᾶς τὸν τρόπο τῆς προφυλάξεως τῶν στρατιωτικῶν μᾶς ἀπὸ τὰ ἀσφυξιογόνα. Ἐτοῖ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν κατασκευάσει μᾶς τὸν τρόπο τῆς προφυλάξεως τῶν στρατιωτικῶν μᾶς ἀπὸ τὰ ἀσφυξιογόνα.

Καὶ τότε μοῦ πέρασε μιά ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό, πού μ' ἔκανε ν' ἀνατριχίλω. Σκέφθηκα ὅτι ἡ Ἑλσας μπορεῖ καὶ ἦταν ὑπονοούμενη. Γιὰ νὰ βεβαιωθῶ πλῆρως πρὸς τὸν ἑαυτὸν καὶ τῆς ἔκανα ὅτι κάνουν σὺν αὐτῇ σὺν ἀντιμετώπῃ τῆς ἐβραία νὰ καθήσῃ σὲ μιά πολυθρόνα καὶ ἔφερα τὸ χέρι μου σὺν μετώπῳ της. Ἐκείνη ἀπὸ τὸν πυρετὸ. Φαίνεται καθὼς ὅτι ἡ Ἑλσας ἐκείνη τὴν στιγμὴ πάλευε μὲ τὸν ἑαυτὸν της. Τὰ μάτια της ἦσαν γεμάτα δάκρυα...

Καὶ τότε μοῦ πέρασε μιά ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό, πού μ' ἔκανε ν' ἀνατριχίλω. Σκέφθηκα ὅτι ἡ Ἑλσας μπορεῖ καὶ ἦταν ὑπονοούμενη. Γιὰ νὰ βεβαιωθῶ πλῆρως πρὸς τὸν ἑαυτὸν καὶ τῆς ἔκανα ὅτι κάνουν σὺν αὐτῇ σὺν ἀντιμετώπῃ τῆς ἐβραία νὰ καθήσῃ σὲ μιά πολυθρόνα καὶ ἔφερα τὸ χέρι μου σὺν μετώπῳ της. Ἐκείνη ἀπὸ τὸν πυρετὸ. Φαίνεται καθὼς ὅτι ἡ Ἑλσας ἐκείνη τὴν στιγμὴ πάλευε μὲ τὸν ἑαυτὸν της. Τὰ μάτια της ἦσαν γεμάτα δάκρυα...

Ἡ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΤΟΥ ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΑΡΙΜΕ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ

29 Ὀκτωβρίου

Παρίσι Φεβρουάριος

Φιλτάτη μου,

Ἐλθε θελητικῇ, γοητευτικῇ, ἀξιοπλάτρευτῇ! Στέλνοντάς σου τὸ πορτραῖτόν σου μοῦ ἔδωσες διτλὴ εὐτυχία, πρῶτον γιατί ἔχω τὴν εἰκόνα σου καὶ δεύτερον, γιατί μοῦ ἔδειξες ἐμπιστοσύνη. Τὴν ἡμέραν πού ἐγὼ γράφω τὸ γράμμα σου θὰ εἶχατε κάποιον λόγον. Μόνον ἕνα εἶχατε παραλείψει σ' αὐτὸ τὸ γράμμα: Νὰ μοῦ εἴπῃτε πότε θὰ σὰς ἴδω.

Ἐλθε ἀναποφάσιστη. Εἶναι μιά παλὴ συνήθειά σου αὐτὴ πού τὴν ἔχει κληρονομήσει ἀπὸ τὴν καλὴν. Ἀλλὰ δὲν ἔχετε νὰ κερδίσετε τίποτε, γιατί σὰς βεβαίω πῶς ἂν δὲν μοῦ δώσετε τὴν ἀδεια νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ, θὰ ἔλθω ὡς δὴθεν ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὴν κ. Δ... γιὰ νὰ σὰς ἔλθω κατὰ.

Γιὰτὶ γὰρ δὲν θέλετε νὰ συναντηθῆτε σ' ἕναν περιπατῶν; Ἡ, πάλι καλὰ, σὺν Βρετανικῷ Μουσέο, στὴν γαλλικὴν Ἱγκρεστάντ.

Ὅταν ἐπὶ γὰρ νὰ παραλάβω τὸ πορτραῖτόν σου ἦμουν μὲν μ' ἕνα φίλον μου, ὁ ὁποῖος εἶχε σκανδαλισθῇ πολὺ μὲ τὸ μεγάλο μου δέμα, καὶ δὲν ἐννοοῦσα νὰ τὸ ἀνοίξω μπροστά του. Ἰσως νὰ ὑποπτεύθηκε τὴν ἡμέραν, μὰ πάντως ἐγὼ δὲν τοῦ εἶπα τίποτε.

Γράφετέ μου συχνά, ἀφοῦ δὲν βλέπομεθα.

ΠΡΟΣΠΕΡ

Λονδίνον 10 Δεκεμβρίου

Ἀγαπημένη μου,

Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ πῶς δὲν ἀπαντήσατε σὺν γράμματι μου; Τὸ πορτραῖτόν σου μοῦ ἔδωσες καὶ τὸ πορτραῖτόν μου εἶχα χάσει σχεδὸν τὰ λόγια μου.

Τώρα πού συνήλθα κάπως καὶ βρίσκομαι σὺν ἀνδρῶν αἰσθημάτων τὸν ἑαυτὸν μου ψυχραῖον καὶ παρὰ κάπως νὰ λογιευθῶ. Λοιπὸν πᾶστε μου τώρα, θέλετε νὰ μὲ ἴδῃτε; Γιατὶ τὸ ἀποφύγετε τόσο; Κατὰ τὸν κύκλον σου δὲν μὲ γνωρίζει καὶ εἶσι δὲν θὰ ἔκανε σὲ κανένα ἐντύπωσιν ἡ ἐπίσκεψίς μου.

Μοῖ φαίνεται πῶς τὸ κάνετε ἀπὸ φόβον καὶ σὺν αὐτῇ ἐκείνῃ κατὰ πού δὲν εἶναι σ' ὁρμή, γιατί δὲν θέλω νὰ πιστέψω πῶς φοβάσθε τὴν γυνὴν γνωρίζοντάς με πού πολὺ χάστε τὴν ἰδέαν σου ἔχετε γιὰ μένα. Ἄν ἤξερα πῶς σκεπτόσθε εἶσι παραμυθιακά, θὰ ἔλεγα ὅτι εἰσθε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πού ἔχει τὴν προνοητικότητά νὰ φυλάγεται τόσο. Ἀλλὰ ἂς ἐξετάσωμε τὴν πρώτην αἰτίαν. Ἄν δηλαδὴ αὐτὴ ἡ δὲν εἶνε σ' ὁρμή τὸ νὰ ἔλθω νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ.

Γιατὶ νὰ μὴν εἶνε ὁμοσώστῳ; Μήπως θὰ σὰς φανῇ μὲ τὸ νὰ ἔλθω; Ὅχι βέβαια. Ὅτε ἂν δὲν τὸ θεωρεῖτε σὺν τὸ κάνετε γιὰ τὸν κόπον. Μὴν ξεχάτε ὅμως ὅτι ἂν θέλωμε νὰ συμβαδίζουμε μὲ τὴν γυναικὴ τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου, δηλαδὴ τοῦ κόσμου, δὲν θὰ κάνουμε τίποτε πού νὰ μᾶς εὐχαρίστη.

Μὲ τὸ νὰ μοῦ στείλετε τὸ πορτραῖτόν σου μοῦ δείχνετε ἀρκετὰ τὴν ἐμπιστοσύνην σου καὶ γιὰ νὰ μὲ ἐκτιμᾶτε σημαίνει ὅτι ἔχετε ἐμπιστοσύνην σ' ἐμένα. Λοιπὸν, γιατί τόσο δυσπιστία;

Πιστεύετε με, ἀγαπητὴ μου, δὲν ἔχετε κανένα λόγο νὰ διστάσετε τόσο. Ἐμμένω σ' αὐτὸ γιατί ἂν ἐξακολουθῆτε ν' ἀρνῆσθε, ἡ ἀλλήλων γράμματι δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως.

ΠΡΟΣΠΕΡ

Ἄν ἤθελε νὰ μὲ σκοτώσῃ, γιὰ τὸν πόλεμον μὲ τὴν ἰδέαν πού τῆς εἶχε ἔλθει ὁ Ντόναλντ στο μυαλό, καὶ αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ πάλη της ἦταν ἀφ' ἑαυτῆς νὰ προδοθῇ καὶ νὰ μὲ κινή νὰ διαφωτισθῶ τὸ μυστήριον τῆς ἐμπιστοσύνης μου μ' ἀσχυροῦς.

Ἐὰν ἄλλος ἄνθρωπος σὴν θέσιν μου, συγκινημένος ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἑλσας, ἴσως νὰ μὴ τὴν παρῆναι σὴν ἀστυνομία. Ὅσο ἐγὼ ἐκείνη τὴν ἐποχὴν εἶχα ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ πολέμου, ἀδιαφορῶντας συνεπῶς γιὰ τὰ πάντα τὴν κατ' ἑαυτὴν καὶ σ' ἐλπίαν αὐτὴ καὶ ὁ δόκτορας Ντόναλντ τοῦφευζόντουσαν, χωρὶς διατυπώσεως, μέσα σὲ τὴν φιλίαν τῶν Βρυξελλῶν. Ἦταν καὶ αὐτὸ μιά ἀπὸ τὴν τὴν ἀνδριάναν τῶν ἐκείνων τῶν ἐκείνων.

Κι ὁ ταγματάρχης Μπίλ Τζόϊς, μ' αὐτὰ τὰ τολμηρὰ λόγια, ἐκλείπει τὴν ἀφήγησιν τῆς παραπάνω δραματικῆς περιπέτειας τῆς ζωῆς του.

ΤΩΝ ΓΟΥΝΤΛΕΥ

Ἀγαπημένη μου,

Εἶνε μόλις μιά ὥρα πού ἐδιάρθασε τὸ γραμματὶ σου καὶ ξέρετε γιατί; Ἦταν κρυμμένο κάτω ἀπὸ μιά στίβα χαρτιῶν πάνω σὺν γραφεῖο μου. Ἀφοῦ δὲν περιφρονῆτε τὰ δῶρα μου σὰς στέλνω μερικὰ βάνα γλυκὸν τριαντάφυλλον, γιανασμὶ καὶ περγαμόν. Δώσετε σὰς παρακαλῶ ἕνα βάνα σὴν κυρία ντὲ Σ... μαζί μὲ τὰ σέβη μου. Σὰς εἶχα ὑποσχεθῇ νὰ σὰς στείλω παντοφλίτσες καὶ παρ' ὅλη τὴν ἀσθησὶν σου θὰ σὰς τις ἔστανε, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τις βρῆκα πιά. Θὰ σὰς στείλω ἀντὶ γι' αὐτὲς ἕνα τούρκικο καθρεφτάκι πού θὰ σὰς εἶνε χρησιμώτατον.

Τὰ τοῦ πρωτοκόλλου, ὅταν θὰ συναντηθῶμε θὰ τὸ κανονίσετε σέις, ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ πιστέψετε ὅτι ἔχω γοηστὴ μαλλία. Μὲ τὴν τρόπον νὰ σὰς τὸ ἀποδείξω;

Ἀφοῦ θὰ πάτε σὴν Πομπηία, μπορῶ νὰ σὰς δώσω ἕνα συστατικὸν γράμμα γιὰ τὸν διευθυντὴ τῶν ἀνασκαφῶν, ἂν σὰς ἐνδιαφέρουν αὐτὰ τὰ πράγματα. Καταλαβαίνω ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἴδωσθε ποτέ. Ἀρχισὰ νὰ ἀπελπίζωμε στὰ σοβαρά, ὡστόσο δὲν παύω νὰ σὰς σκεπτόμαι.

ΠΡΟΣΠΕΡ

Παρίσι Μάρτιος

Φιλτάτη μου,

Εἶνε δυὸ μέρες τώρα πού ρωτιέμαι ἂν πρέπει νὰ σὰς γράψω καὶ ἀσφαλῶς ἡ ὑπερηφάνειά μου δὲν θὰ ἐπρεπε νὰ μ' ἀρῇσιν νὰ τὸ κάμω, μὰ πού προξένησε τόση εὐχαρίστησιν τὸ γράμμα σου!

Λοιπὸν γινώκατε πλουσία; Τόσο τὸ καλλίτερον. Σὰς συγχάριον μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, γιατί πλουσία σημαίνει ἐλευθερία. Ὁ φίλος σου πού εἶχε αὐτὴ τὴν τόσο ὠραία ἰδέαν βέβαια θὰ εἶνε ἐρωτευμένος μ' ἐμένα, καὶ σὰς δὲν θὰ μοῦ τὸ ὁμολογήσετε ποτέ, γιατί ἀγαπάτε τὰ μυστηριώδη πράγματα. Σὰς συγχάριον λοιπὸν προκαταβολικῶς.

Γιατὶ δὲν πάτε σὴν Ρώμην καὶ σὴν Νεάπολιν νὰ θαυμάσετε ζωγραφικὴ καὶ ἥλιον; Εἰσάστε σὲ θέσιν νὰ καταλάβετε τὴν ὁμορφίαν τῆς Ἰταλίας καὶ θὰ γινώσκετε ἀπ' αὐτὸ τὸ ταξίδι πλουσία σὲ ἰδέας καὶ σὲ ἐκτιμώσεις. Δὲν σὰς συνιστῶ διόλου τὴν Ἑλλάδα, ἐκεῖ θὰ ἤθελε νὰ ἐπηγάιναι μὲν καὶ ὡσπου ἀντὶ αὐτῆς ἡ ἡμέρα σὰς στέλνω αὐτὸ τὸ πορτραῖτόν μου τὸ ἐκὼνα ἄλλοτε σὴν Ἐπίδαυρον. Ἰσως ἡ αἰτία τοῦ Ἀρχαίου νὰ τὰ φέρῃ δεξιά καὶ νὰ μᾶς κινή νὰ συναντηθῶμε καμμιά περὶ.

Μὴ τὸ πετάξετε τὸ πορτραῖτόν μου, ἀντιπροσώπει μιά τόσο ὁμορφὴ ἐποχὴ. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ τὸ ταξίδι μου σὴν Ἑλλάδα! Ἐκεῖ εἶδα τὶς ὠραιότερες ἀρχαιοφίλους τοῦ κόσμου. Τὸν Παρθενῶνα θὰ τὸν θυμάμαι πάντα, μὰ δὲν θέλω ἐπ' ὅσον λόγῳ νὰ τὸν ὀδῇτε μόνον σου. Πηγαίνετε καλλίτερα σὴν Ἰταλίαν.

ΠΡΟΣΠΕΡ

Παρίσι Μάρτιος

Ἀγαπητὴ μου Φίλη,

Ἐλθα τὸ γράμμα σου καὶ μ' ἐκτίμησε πολὺ. Εἶσι λοιπὸν ἡ σ' ἀντικαταστήσει αὐτὸν σὺν ἐμπόδισιν νὰ μὲ ἴδῃτε! Ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν γοηστὴν δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα νὰ σὰς κινή παραπάνω. Σὰς συνήνενα ὡστόσο τὴν προαίρεσίν σου καὶ δὲν ἔχω τὴν ἐμπόδισιν νὰ σὰς πληρώσω καὶ νὰ σὰς μιλήσω. Μοῦ φαίνεται ὡραία ἀπὸ αὐτοῦ, μὰ βέβαια λιγὰ ἐρωστικῶς νὰ τὸ ἔτε μόνον σου. Ὅσο γιὰ μὲ δὲν πιστεύω νὰ εἶμαι οὔτε καλύτερος οὔτε χειρότερος ἀπὸ τὴν παλιὰ ἐποχὴν.

Τὴν θέλετε νὰ τὸ κάμω αὐτὸ τὸ βαλάντιον, πού μοῦ στείλατε, ἀφοῦ δὲν εἶνε κεντρημένο ἀπὸ τὸ λευκὸν σου χέρι;

Κι ὅμως θὰ ἤθελε τόσο νὰ εἶχα κατὰ καμωμένο ἀπὸ σὰς! Τὸ ἀξία γιὰτὶ καὶ τὸν Τούρκικον καθρεφτὴν, πού οὔτε μοῦ ἐγάρησεν ἂν τὸ ἔλαβα. Ἀλλὰ ἤξερα πῶς δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα νὰ σὰς μιλήσω.

Ὅταν θὰ πάτε σὴν Ἰταλίαν

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' αφήγησιν του συντρόφου του ήρωικού κλέφτη, Φραγγίτα)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ι καρώματα είν' αυτό, Βεζέρ' 'Αλή πασά! Θέες, λεί, να χαρίσεις τη ζωή στους φονιάδες των 'Αρβανίτων; Θ' αφήσεις ζωντανούς τους Κατσαντώναιους να σουλατσάρουν σά δώ και σά κεί, 'μπρός στα μάτια των γυναικών εκείνων πούχυσαν το αίμα τους για την αφεντιά σου! Θά σηκωθεί όλη η 'Αρβαντιά στο ποδάρι, πασά μου, άκουτο πού στο λέω. Κι' αν δεν κάνεις εσύ εκείνο πού πρέπει, θα τόν κάνουμε έμεις η γυναίκες, μα τδ ναί! Θά τόν σκοτώσω εγώ, με τά ίδια μου τά γέ- ρια, τόν άπιστο τόν κλέφτη! Γρήγορα ξε- χνάς, πασά μου, Ξέχασες τόν άντρα μου, τδ Βελή-Γκέκα, πού μου τόν σκότωσε ο κακοϋρ- γος ο ραγιάς. Μα εγώ δεν ξεχνώ. Τδ αίμα τού άντρός μου βογ- γάει και σκούζει, ζητώντας έκδικησι. Μη διστάζεις, Βεζέρ' 'Αλή πασά. Κατάλυσέ τους τούς φονιάδες για να βάλουν γνώσι όσοι τολ- μάνε να σηκώνουν κεφάλι σε σένα. Βασάνισέ τους σκληρά, όπως τούς άξίζει για να δούν φώς στα σκοτάδια τού άλλου κόσμου οί σκο- τωμένοι.

Μποδες στο χείμαρρο αυτόν της φρενιασμένης 'Αρ- βανίτισσας πού την παρέφερε η δίψα της έκδικη- σεως, ο 'Αλής βουβάθηκε, δεν είχε κουράγιο να φέ- ρη αντίρρηση.

Τδ άρβανίτικο γυναικομάνι τόν είχε τριγυρί- σει σάν μαύρο σύννεφο, άγριο κι' απειλητικό, έτοιμο ν' άστράψει και να βροντήσει.

— Λοιπόν, πασά μου, τι θ' αποφασίσεις;
— Ο 'Αλής κούνησε τδ κεφάλι του και απάντησε:
— Καλά, όρέ. Θά γίνη τδ θέλημά σας...

Η άρβανίτισσα αλάλαξαν από χαρά και ίκανα- ποίησι.

Ο θάνατος τού Κατσαντώνη και τού Χασιώτη ήταν πειδ σίγουρος.
Μά τόσο η 'Αρβανίτισσα όσο και οί μιλημένοι καταλήλως αλύκοι τού 'Αλή πασά, δεν περιωρίστη- καν στο θρίαμβό τους αυτόν. Δεν ήθελαν να θανατω- θούν άπλως ο Κατσαντώνης κι' ο Χασιώτης. Ήθελαν να βασανιστούν προηγουμένως οί δύο κλέφτες, ήθε- λαν να τούς δούν να πεθαίνουν μέσα σε φρικτά μαρ- τυρία.

Κι' ο Πασάς ύπέκυψε και στην άξιώσι τους αυτή.

— Καλά είπε. Θά διατάξω να σπάσουν με τδ γύφτικο σφυρί, πάνω στ' άμύνη, τά πόδια τού Κα- τσαντώνη, άρμδ σ' άρμδ, κόκκαλο σε κόκκαλο!

— Έτσι, πασά μου, τώρα εισαι ο άφεντης μας ο άληθινός! Στριγκίλας χαρούμενη και ίκανοποιημένη η χήρα τού Βελή-Γκέκα.

Και πρόσθεσε ύστερα:

— Και τού Χασιώτη τδ μαρτύριο θά διατάξης να τού κάνουν;
— Θά τού πάρουν με μ'ά σπατιά τδ κεφάλι! άποκριθήκε ο 'Αλής, δείχνοντας συγχρόνως με τόν τόνο της φωνής του και τδ κατσούφιαμά του οτι δεν ένοούσε να βασανίση και τούς δυδ άδελ- φούς.

Όταν έμαθαν οί Έλληνες Γιαννιώτες την άπόφαι του 'Αλή βυθίστηκαν σε άπερίγραπτη λύπη. Τίποτε πειδ δεν μπορούσε να γίνη για τούς δυδ άδελφούς.

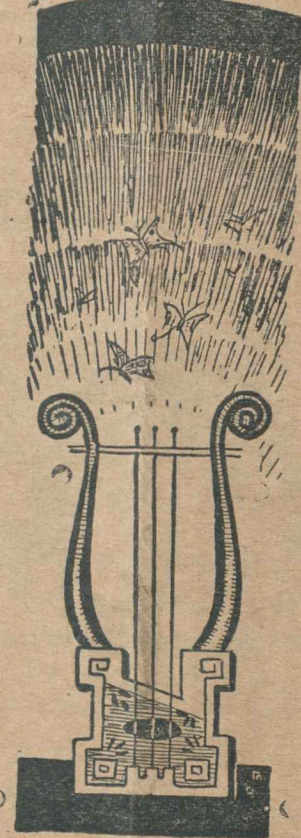
Και πράγματι την παραμονή τού Πάσχα, άνήμερα τού Μεγάλου Σαββάτου, πού οί Χριστιανοί τοιμαζόντουσαν να γιορτάσουν την 'Ανάστασι τού Σωτήρος, ειδοποίησαν τούς ήρωικούς κλέφτες οτι έ- φτασε η στερνή τους ώρα.

Ότε ο Κατσαντώνης όμως ούτε ο Χασιώτης δειλιάσανε. Σάν α- ληθινά παλληκάρια τοιμαζήσαν άτάραχοι για τδ φρικτό μαρτύριο πού τούς περίμενε.

Ίσχυρή συνοδεία μετέφερε τούς δυδ άδελφούς εις τόν τόπον τού μαρτυρίου των, κάτω από τόν μεγάλο, γέρικον πλάτανο, στών ίσμο τού όποιου τόσοι και τόσοι Έλληνες έμαρτύρησαν και έθανα- τώθησαν!

Άπαίσι οι τουρκόγυφτοι δήμιοι έπερίμεναν εκεί τούς δυδ άδελ- φούς...

Πλήθη τουρκαλβανών είχαν συγκεντρωθή στών γύρω χώρο, για να παρακολουθήσουν την έκτέλεσι, να χαρούν τά μάτια τους και να χορτάσουν αίμα!

Δεν έλειπαν ούτε η γυναίκες. Είχαν τρέξει κι' αυτές γύρω σάν αιματοποτισμένο πλάτανο. Πρώτη και καλύτερη η χήρα τού Βελή Γκέκα και η άλλες 'Αρβανίτισσες πού ο Κατσαντώνης τούς είχε σκωτώσει τούς δικούς των.

Τά δυδ άδέλφια ξεμολογήθηκαν και μεταλάβανε πλιν πτόσον στόν τόπο τού μαρτυρίου τους.

Κι' όταν τέλος φτάσανε εκεί δεμένοι γερά, άλλαξαν τδ στερνό φιλί.

— Καλή αντίμωσι στόν άλλο κόσμο, άδελφέ μου! Είπε ο Χασιώτης στόν Κατσαντώνη.

Ο Κατσαντώνης τόν κύτταξε μ' αγάπη, τούρριξε ένα βλέμα σάν να τούλεγε:

— «Κοιτάγιο, Χασιώτη! Να τούς δείξουμε όρέ, πώς έβρην να πεθαίνουν τά παλληκάρια!»

Πραγματικά ο Χασιώτης έδειξε μεγάλο θάρρος οτίς στερνές σιγιμές της ζωής του. Γονάτισε μπρός στο δήμιο κι' άφησε τδ τού πόρη τδ κεφάλι, χωρίς να δειλιάση, χωρίς να λιποψυχή.

Πέθανε σάν άνδρας!

Κι' ο γέρικος, ο στοιχειωμένος πλάτανος ποτίσε με τδ αίμα του, για να θεριέψη περισσότερο και ν' άπλώση πιδ ψηλά τά κλαδιά του.

Πρίν περιγράψουμε τδ μαρτύριο τού Κατσαντώνη δημοσιεύουμε έδώ μέρος τού υπερόχου ποιήματος τού ποιητού 'Αριστοτέλους Βαλαορίτου τού σχετικού με τδ τέλος των δυδ άδελφών:

«Και μιάν αγγή στόν Πλάτανο π' άπό μικρό πλά- τανον»

Έχόντρνε κ' επλάτνε βυζαίνοντας τδ γαίμα,
Τήν ώρα τους τήν ύστερη, βαρεία σιδηρωμένα,
Τού Βάλτου, τού Σηρόμερου τά δυδ θεριά προσώ- πια»

Χίλιων λογίωνε σύνεργα, δαυλιά, σφυρί κι' άμύνη,
Σκόρπια στο χώμα βροσκονται κ' έκείνοι τά τρελά,
Τού Γιώργος σάν κ' έδύκρνε για τδ γλυκό τ' άδύνη,
Κ' έκει πού διηγόντανε τ' όνα τ' άδέρει σε' έλλο

Τά περασμένα νεάτα τους, την κρύα τη βροσύνη,
Τδ φόβο τού 'Αλή-Πασα, τού Γκέκα τη λαχτάρα,
Τ' άσφαρ' άσφαρ' ένα σπαθί και γέρονε ένα κεφάλι,
— «Χριστός 'Ανέστη πλάκωσε!» φωνάζ' ο Κατσα- ντώνης.

Κ' ένα φιλί στερνό φιλί άπό μακριά τού ερχιει.
Μέσ' τά κλαριά τού Πλάτανου, μέσ' τά χλωρά τδ φύλλα

Σάν νάταν στο λημέρι της εκρύφτης η ψυχή του.
Κ' ένύταζε τόν άδελφό, πού τόν έμαρτυρεύουν.
Ο Πλάτανος σάν ένοιωσε στη ρίζα του τδ γαίμα.

Αλαίμαργα τδ ρούφηξε να μη τδ πιχί τδ χώμα.
Κ' έστοίχιωσε και έθήριε κ' άπλωσε τά κλωνάρια,
Τόσο χοντρά κι' άτάραγα και τόσο φουνωμένα,
Πού τ' άβλεπ' ο 'Αλή-Πασας, τη νύχτα στ' όνειρό του.

Κ' έφώναζε κ' έλάμπαζε μην έλθ' έκείν' ήμέρα,
Πού τά κλαριά τού Πλάτανου την πόλη θά πλάκωσουν.
Αυό γύφτοι τόν έστρώσανε δεμένονε στ' άμύνη,
Κ' άρχίσανε με τδ σφυρί να τόν πελεκάνε.

Σκληρές πετούν τά κόκκαλα, σκορπάνε τά μελούδια,
Νεβρά, κομμένα κρέατα σέρνενται σάν ξεσκουδία,
Κ' έκείος τηράει τόν στυγνό και γλυκοτραγουδάει:

— «Χτυπάτε, πελεκάτεμε, σκυλιά, τόν Κατσαντώνη
Δέν τόν τρομάζ' 'Αλή-Πασας, φωνιά, σφυρί, κι' άμύνη».

Μιάν ώρα πελεκούσανε, τά χέγια τους δειλιάζουν,
Οί γύφτοι βαρεθήκανε και τδ λαϊμό τού κόβουν.
Ανοιγοκλειούσ' ο λάρυγγας, μαύρο πετά τδ γαίμα
Και μέσ' τόν κόκκινο τ' άφρό, μέσ' τη βραχή γαργάρα

Μισοκομμέν' άκούγονται τού τραγουδιού τά λόγια
— «Χτυπάτε, πελεκάτεμε, σκυλιά, τόν Κατσαντώνη
Δέν τόν τρομάζ' 'Αλή-Πασας, φωνιά, σφυρί, κι' άμύνη!».

(Ακολουθεί)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΟΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΜΕ ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Σ

Ε λίγο θα χτυπούσε μεσημέρι... Ο 'Αντρέ Σεμινό χάιδεψε τά μαλλιά του. Νά, τώρα, ο τηματάρχης του, πού περίμενε άπό τδ πρωί αυτή την ευκαιρία, θά τόν πλησίαζε, για να τού πη, όπως κάθε χρόνο:

— Λοιπόν, πού θά πς έφέτος, Σεμινό;
Στδ βουνό η σή δάλασσα; Τυχάρε άνδρ άπει...

Κι' αλήθεια, ήταν τέλος 'Τουλίου κι' ο 'Αντρέ Σεμινό, όπως κάθε χρόνο, είχε πάρει κανονική άδεια για ένα μήνα.

Ο τηματάρχης του, λοιπόν, ένας φα- λακρός άνθρωπάκος, πού είχε γεράσει γρή- γορα άπό τδ βάσανα, όταν χτύπησε μεση- μέρι, σηκώθηκε άπό τδ γραφείο του και σάθηκε μπροστά στόν 'Αντρέ Σεμινό, μ' ένα χαμόγελο ζήλεις στα χείλη:

— Λοιπόν; τόν ρώησε. Πού θά περά- σης έφέτος τδ καλοκαίρι σου; 'Αχ! Μονάχα έσεις οί άνθ'πανδροι μπορείς να χαρήτε τη ζωή! Έμεις πού έχομε οικογένεια δεν μπο- ρούμε πειδ να ξενασάνουμε...

Ο Σεμινό χαμογέλωσε κι' αυτός άπό τη χαρά του, σάν άνθρωπος πού ήξερε να ζήσει.

— Μά την αλήθεια, δεν άποφάσισα ά- κόμα, τού άπάντησε. Δέω να πάω στην Κωνη 'Ακτι. Μά μου άρέσει και τδ Σαμονί, με τις όμορφες έκδρομές στις 'Αλπεις. Πέρσι είχα πει στην 'Οσάνδη...

— Α, ναί, θυμάμε... Έκανε ο τημα- τάρχης. Μας είχες στείλει μιά κάρτα με τδ Κιζίνο... 'Α, τζιζή, Θεέ μου, τί ζωή! Σε ξελεύω!

— Ε, ναί, όταν εινε κανείς έλεύθερος σάν τδ πούλι δεν έξερει πού να πάη. Μά θά προτιμήσω έφέτος τις 'Αλπεις. Έξ' άλλου τίγα πρό- σαρ στην Κωνη 'Ακτι.

Και έξέσπασε σ' ένα ήληρό και μακάριο γέλιο. 'Υστερ' άποχαιρέ- τησε μ' ένα εγκάρδιο σφίξιμο τού χεριού όλους τούς συναδέλφους του, πήρε τδ χέρι τη; 'Αντουανέτας, της δροσερής και πεντάμορφης διαιτολόγου τους κ' έφυγε μ' έναλαφρο βήμα, σάν άνδρας πού τρυπούσε πρds τις άπόόπτες και συναρπαστικές περιπέτειες της ζωής.

Ο 'Αντρέ Σεμινό, σή γωνία τού δρόμου, πήρε τδ λεωφορείο για άλλη άρχη τού Παρισιού, κοντά μιά ώρα ηρ βελίτσα, πού ήταν τδ σπίτι του. Καθίσα μακριά στην στήν τρίτην όλη τού Σιζοιάν, σ' ένα όμορφο βελίτσα, πού ήταν τδ σπίτι του.

Όταν λοιπόν έφτασε στο σπίτι του 'Αντρέ Σεμινό έκλεισε καλά τς πόρτες και τά παράθυρα, τρά- βησε και τις κουρτίνες κι' έπειτα, σπρώχνοντας σ' άποκεί, γδύθηκε, φόρεσε τις παντεφύδες του και τις πατοφύδες του και έαπλώθηκε σε μιά βαθεί πολυθρόνα με νοχέ- λια.

— 'Αχ! Τι όμορφα πού εινε τδ πέρα!.. Αναστέναζε. 'Αντρέ θά είσαι παλαβός αν τδ κουνήσεις άπό τδ ήρηγο σπτάξι σου. Μά τι τρέλ- λες εινε αυτά τά θερινά ταξείδια!

Έκείνοι πού πηγαίνουν να περά- σουν άλλοι τδ καλοκαίρι τους δεν θά έχουν άσφαλως μιά δροσερή βελίτσα σάν τη δική μου...

Ο Σεμινό ήταν ένας όνειροπό- λος: ζούσε με όνειρα, με άτα- κτες και με παρασθήσεις. Η τριάντα μέρες της άδειας του, ήταν γι' αυτόν τριάντα μέρες παρόξενον διασκεδάσεων. Μπορεί να πη κα- νείς πως θεωρούσε αυτό τδ μήνα σάν μιά άναπόφευκτη πολιορκία.

Για τίν'ότιά όμως είχε προετοι- μασθή άπό καιρό: Είχε κάνει τις προηγουέες του, είχε διαλέξει τά καλύτερα άστυνομικά μυθιστορή- ματα και είχε αγοράσει όλα τά καμπαρογραφικά περιοδικά τού παλαιού τριμήνου. Έτσι, θά περνούσε ενόχλητα τις μέρες του, μακριά από τούς πειρασμούς

και τδ θόρυβο της κοσμοπόλεως. Έπειτα είχε φροντίσει και για τις ταξιδιωτικές κάστες του. Είχε αγοράσει άκατες άπό αυτές και τις είχε δώσει σ' έναν παιδικό φίλο του, πού θά έφραγε κείνες τις μέρες για τις 'Αλπεις. Η κάστες του ήσαν γραμμένες, έτοιμες με τις διευ- θύνσεις τους και μ' ένα σωρό 'εγκαρδίου άσπασίους'. Ο φίλος του δεν θά έκανε τίποτε άλλο παρ'ά να κολλήσει ένα γραμματόσημο και να τις στείλη άπό τδ Σαμονί και τά χωριά των 'Αλπεων. Αυτό ήταν τδ σύστημα τού Σεμινό και κανείς μέχρι σήμερα δεν είχε καταλάβει την άπατη του.

Ο 'Αντρέ Σεμινό όμως είχε να κάνει και μιά άλλη δουλειά, κατά τις άτελείωτες ώρες της τεμπελιάς του: να μάθη άπ' έξω τόν όδηγό τού Σαμονί και των περιχώρων του. Έπρεπε να ξέρη σπιθαμή πρds σπιθαμή τά μέρη πού... είχε πειδ να περσίη τδ καλοκαίρι του. Έτσι θά είχε να διηγήται στο γραφείο του ένα σωρό έκδρομες με καινούργιους φίλους και φίλες. 'Υστερα, θά περιέγραφε τη ζωή των μεγάλων ξενοδοχείων, θ' άνάφερε τά ήληρά όνόματά τους και θά ευρι- σκε τις πιδ λυγικές εκφράσεις για τα μαγευτικά πανοράματα πού είχε απολαύσει. Τέλος, επί τρεις μήνες τούλάχιστον, θά είχε να τούς μι- λάη για τούς τρελλούς έρωτές του και τις αίσθηματικές του περιπέ- τειες με τις μοιραίες ξένες καλλονές.

— «Θέλετε ν' άκούσετε κι' αυτή την περιπέτειά μου; Θά έλεγε μ' ένα προσποιητό ύφος στους συναδέλφους του. Εινε χαριτωμένη... Ένα βράδυ, ύστερα άπό τδ δείπνο, είχα κατεβή στόν κήπο τού ξενοδοχείου να κάνω μερικά βήματα. Έκει λοιπόν, κοντά στο συντριβάνι, βρέθηκα πάλι μπροστά στη γυναίκα ενός περιφήμου διηγηόρου τού Μπορντό.

Αυτή η γυναίκα ήταν ο τύπος της μελαχροινή, όμορφιάς: Φλογερή, με μαύρα μάτια, με μαύρα μαλλιά και με πορφυρά χείλη, με δυδ λόγια, μιά 'μοιραία'. Θεωρώ περιττό να σας πω οτι από καιρό της έκανα τά γλυκά μάτια κι' οτι προσπαθούσα να βρω μιά ευκαιρία. Λοιπόν, έ- κείνη τη μαγευτική νύχτα, στόν κήπο τού ξενοδοχείου...

Ο 'Αντρέ Σεμινό, άπολαμβάνοντας τδ ταινάγο του, συλλογιόταν τις νέες έρωτικές ιστορίες πού έπρεπε να σκαρώη για να τις διηγη- ται στους συναδέλφους του, όταν θά ξαναγύριζε στο γραφείο. Ο τηματάρχης του θά έτριβε τά χέρια του κατενθουσιασμένος, και η 'Αντουανέτα, κίτρινη άπό τη λύσσα της, θά τού έριχνε φονικές μα- τιές. Μά γιατί άραγε τόν κύταζε πάντα έτσι η 'Αντουανέτα; Μυστή- ριο! Δεν υπάρχουν, καθώς έξερете, πιδ παρθένα πλάσματα άπό τις γυναίκες...

Είχαν περάσει, λοιπόν, όχτώ μέρες άυτδ τού άλλόκοτου και φαν- ταστικού ταξιδιού τού 'Αντρέ Σεμινό, όταν άξαφνα συνέβη κάτι πού ανατάτωσε τόν χιμαρικό αυτό δών Ζουάν.

Ένα άτόγευμα, καθώς συλλογιόταν οτι οί συνάδελφοι του θά είχαν λάβει άπό μέρες τις κάστες του άπό τδ Σαμονί, άκουσε ξα- φνικά να χτυπή τδ κουδούνι της πόρτας!.. Μπά!.. Ποιος μπορούσ- σε να ήταν τέτοια ώρα; Κανένας μάγκας, περνώντας, θά είχε χτυ- πήσει τδ κουδούνι για να παί- ξη... Άντα θά ήταν. Μά σε λίγο, νέο κουδούνισμα. Διαβόλε! Μή- πως μπορούσε να πη γ' άνοιξη!

Ο 'Αντρέ Σεμινό, για όλο τόν κόσμο, έλειπε στο Σαμονί, στις 'Αλπεις. Η περιέργεια όπόόσο τόν έκανε να σπύη σιγά-σιγά ως την πόρτα κι' άπό εκεί, άπό τη μικρή θυρίδα, να ρίξη μιά γροφη ματιά, για να δη ποιος ήταν ο επισκέπτης του.

Θεέ μου! Ο 'Αντρέ Σεμινό λί- γο έλεγε να λιποθυμήσει. Μιά χαριτωμένη γυναικόβλα στέκοταν μπροστά στην πόρτα του. Ήταν η 'Αντουανέτα!..

Για μιά στιγμή συλλογιότηκε ν' άνοιξη τδ πόρτα και να την σπύ- ξη στήν άγκαλιά του. Την ήθελε, την έθυμιόταν, την αγαπούσε περισσότερο άπό κάθε άλλη φορά και κατάλαβαινε πως κι' εκείνη τόν αγαπούσε, αλλιώς δεν θά έρχόταν έτσι τολμηρά, ολομόνα- χη, στή στήν του. Άπείσως όμως μιά άλλη σκέψη τόν ανακάτησε: μήπως ήθελε να τόν παρασύρη σε καμιά παγίδα; Μήπως είχε υποψιασθή τίποτε και ήθελε να τόν ξεμασκαρώσει; Ο 'Αντρέ Σεμινό είχε μαρμαρώσει στη

(Η συνέχεια εις την σελίδα 1620)

Η περιέργεια τόν έκανε να σπύη σιγά σιγά τδ πόρτα

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΧΑΪΔΩΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Έτσι πριν να μπη χειμώνας οι Σουλιώτες είχαν κιόλας αποκλεισθή μέσα σ' αυτό το ζωνάρι κουλάδων, που να το γυρίσης όλο ήβλες, απάνω-κάτω, είκοσι ώρες. Γιατί ανάμεσα στους πύργους, που πήκανε δυνατές φρουρές, γυρίζανε περιπολίες να φυλάνε τον τόπο, να μην περνάη ούτε φίδι.

Αμα χτίστηκαν οι πύργοι άρχισε καθημερινό ντουφέκι. Οι Άρβανιτάδες κύτταζαν να τους κρατήσουν για ναχουν αποκλεισμένους τους δρόμους, κι' οι Σουλιώτες πώς να τους βγάλουν από μέσα για να μπορούν να μπάζουνε λεύτερα ζωοτροφίες στο βουνό. Έτσι έπαιρνε ο πόλεμος μόνιμη μορφή. Απ' τη κακή τροφή κι' απ' τα κουφάρια των σκοτωμένων, που σπάζανε άθραφτοι στις ρεματιές, ο τόπος γέμισε άρρώστιες που θερρίζανε τους Άρβανιτάδες. Άρχισαν οι λιποταξίες, οι γκρίνιες κι' οι βρισιές: όλοι τάχανε με τον πασά. Ο Άλης τάμαθε και φοβήθηκε μη διαλυθῇ ο πολιορκητικός στρατός του. Και για να προλάβῃ τὸν κίνδυνο έγραψε γρήγορα στο συμπεθέρο του Ἰμπραήμ-Πασά τοῦ Μπερατιού, να στείλῃ δίχως άλλο βοήθεια. Ο Ἰμπραήμ, που φοβότανε τὸν Ἄλῃ, μάζεψε πάνω από δυο χιλιάδες βουνίσσιους Σκραπαλίδες και Ντεσνιτζάρδες, από τους πιο αντρωμένους και τους έστειλε να χτυπήσουνε τὸ Σουλί. Σάν μάθαν οι Σουλιώτες πὸς ζυγώνουν, ξεσηκώθηκαν με τὸ Φῶτο Τζαβέλλα, τὸ Γκόγκο Νταγκλῆ, τὸ Νάσο Φωτομάρα, τὸ Γιώργη Τζαβέλλα, τὸν Κωλέτσο Μαλάμο και τὸ Θανάση Βάγια και τραβήξανε να τους χτυπήσουν πριν προφτάσουν να ένωθουνε με τὸ στρατὸ τοῦ Ἄλῃ. Ἡ Χαΐδω ἦτανε ἀπ' τους πρώτους που τρέξανε στὴ φωνὴ τῆς ἀνάγκης. Τετρακόσια παλληκάρια μονάχα θὰ τὰ βάζανε μ' αὐτὲς τίς δυο χιλιάδες. Τους ἀπάντησαν νύχτα στὴ Κουρίλλα, θέσις σπουδαϊοτάτη, γιὰ τους Σουλιώτες, γιατί ἀπὸ καὶ συγκοινωνοῦσαν με τὰ πῶς χωριά ὅπου δὲν εἶχαν χτίσει πύργους οἱ Ἀρβανιτάδες και μπορούσανε οἱ Σουλιώτες νὰ πέρνουνε ζωοτροφίες. Ἀπάνω στὸ γλυκοχάραμα πιάσανε λυσασμένο ντουφέκι, τρεῖς ὥρες χτυπιόντανε: κι' οἱ Σουλιώτες ἀπὸ παντοῦ ζωσμένοι, ἀπὸ ἐχθρὸ πέντε φορές μεγαλύτερο, χάνανε τὴ μάχη. Ἡ Χαΐδω κράτησε τὸ σπαθί φωνάζοντας:

— Ἀπάνω στὰ σκυλιά: κάλλιο θάνατος ἀδέρφια, παρά σκλαβιά!

Τὴν ἴδια στιγμὴ χύθηκε κι' ὁ Φῶτος στὸ γιουρούσι, κι' αὐτὸς με τὸ σπαθί. Οἱ Σουλιώτες βλέποντας τὴ Χαΐδω και τὸν πολέμαρχο τους στὴ φωτιά χύμξαν σάν λεοντάρια: κι' ὁ ἐχθρὸς σὲ λίγο τσακίζει.

Ο Ζύρκας ὅμως ἕνας ἀπὸ τους Ἀρβανιτάδες, ἀπὸ τὴ Σκράταρη, που δὲν μπορούσε νὰ φεύγῃ τόσο γρήγορα σάν τους ἄλλους, μὰ εἶχε καρδιά παλληκαριοῦ, βλέποντας ὅτι θὰ τὸν ἔφτανε ὁ Τζαβέλλας και θὰ τοῦ περνε τὸ κεφάλι, γυρίζει, στέκει, και τοῦ ρίχνει κατάστηθα. Ο Τζαβέλλας πέφτει ὁ ἐχθρὸς πέρνει κουράγιο: καθέννας ξέρει τί πλούσια χαρίσματα θὰ πάρῃ ἀν κόψῃ τὸ κεφάλι τοῦ λαβωμένου πολέμαρχου και τὸ πᾶει στὸν Πασά. Ο ἴδιος ὁ Τζαβέλλας φοβάται, γιὰ μιὰ στιγμὴ και φωνάζει στους δικούς του.

— Ἀδέρφια! πάρτε μου τὸ κεφάλι, μὴ πέσω στὰ χέρια τῶν σκυλιῶν.

Ἡ Χαΐδω ἀκουσε τὴ ξέψυχη φωνὴ του.

Μὴ κουνηθῇ κανένας πρόταξε, βαθεῖα λυπημένη γιὰ τούτῃ τὴ διαβατικὴ ἀδυναμία τοῦ Φῶτου. Ἐγὼ θὰ τὸν πάρω! Καὶ γονατίζει και τὸν ἀνασηκώνει. Χαμόγελο τρυφερὰ φωτίζει τὴ μορφή του, σάν ἥλιος, που βγαίνει ἀπὸ τὰ σύννεφα μέρα βροχερὴ: τὰ βόλια πέφτουνε χαλάς: γύρω της, μὰ δὲν ἀκούει τίποτα, δὲ βλέπει τίποτε. Χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὴ τί κάνει, τὸν παῖρνε κατεμένο στὴν ἀγκαλιά της: ὁ Φῶτος ἀπ' τὸ πόνο και τὸ πολὺ τὸ αἶμα λιγοψυχᾷ: λόγια τρυφερά της ξεφεύγουνε τώρα: και σκύβει και τὸν φιλεῖ μπροστὰ σ' ὅλους, τὰ παλληκάρια κάνουνε πὸς δὲν ἀκούνε, πὸς δὲ βλέπουνε. Καὶ πολεμοῦνε λυσασμένα—ἡ Χαΐδω μπροστὰ, μαυισμένη— ὅπου πωsgυρίζουνε τους Ἀρβανιτάδες: κι' ἀναβάζουνε τὴ νύχτα τὸ Φῶτο στὸ χωριό.

Οὐτε οἱ πόνοι τῆς λαβωματιάς, —τὰ βόλια τὸν εἶχανε πάρει εὐστά στὸ κεφάλι— οὐτε ἡ ἀγανά για τὸ τι θὰ γινότανε αὐριο, κρατοῦσανε τώρα τὸ Φῶτο. Ἡ ψυχὴ του ἦτανε ὀληπισμένη ἀπ' τὴ γλυκεῖα θύμησι τῆς στιγμῆς, που ἡ Χαΐδω τὸν εἶχε ἀγκαλιάσει: τί γλυκὸς που θάταν ὁ θάνατος ἀν ἐρχότανε ἐκεῖνη τὴν ὥρα!

Τὸ δέρμα του διατηροῦσε ἀκόμα τὴ ζεστὴ ἀνατριχίλα, ποῦχε νοιώσει, τὴ στιγμὴ που τὸν φιλοῦσε: και στὴν καρδιά του μέσα εἶχανε χαραχθῇ βαθεῖα, τὰ τρυφερά λόγια που τοῦχε μουρμουρίσει. Βλοσυροὶ ὡς ἦτανε ὁ κίντυος τοῦ θανάτου, βλοσυρὸ μὲν τὸ βόλι που τὸν βρῆκε ἀφοῦ ἦταν νὰ ἐσκεπασθῇ τὸ μυστικὸ, που τοῦκρυβε τόσο καιρὸ ἡ Χαΐδω, στὴ βάθῃ τῆς καρδιάς της. Ἀμα πρωταῖνιζε τὰ μάτια του, τὴν εἶδε ἀπάνω στὸ προσκέφαλό του, νὰ τοῦ χαμογελᾷ σάν ἀγγελος, σταλμένος ἀπὸ ψηλά, γιὰ τὴ φύλαξί και τὸ γλυτωμό του. Τίποτα δὲ λογάριζε πειρὴ ἡ Χαΐδω: οὐτε τὸν πατέρα της, οὐτε τὴ μάνα της, οὐτε τὴ γυναικὴ τοῦ Φῶτου, οὐτ' ἄλλον κανένανε στὸν κόσμο.

Μὰ και τί θὰ μπορούσανε νὰ τῆς ποῦν:

Εἶχε μάθει ὅλο τὸ Σουλί, πὸς ἡ πολεμὸχαρη παρθένα, κι' ὁ νέος ἀρχηγὸς εἶχανε γίνει ἀδερφοποιοί: κι' ὁ δεσμός ἦτανε ἅγιος και πνευματικὸς. Οὐτε ὁ γέρω-Σέχος, οὐτ' ἡ γυναίκα του μπορούσανε τίποτα νὰ ποῦν, τὴν ὥρα που ἔσαν, πὸς αὐτὴ τὸν εἶχε τραβήξει μισοπεθαμένο μέσ' ἀπ' τὴν φωτιά, και πὸς ἀπ' τὴ ζωὴ του τώρα κρεμόταν ἡ τύχη τοῦ ἀγῶνα. Οὐτ' ἡ γυναίκα τοῦ Φῶτου μπορούσε νὰ χαράξῃ λόγους: ἀντὶρα δὲ θάχε τούτῃ τὴ στιγμὴ, ἀν δὲ τῆς τὸν ἔφερνε ἡ Χαΐδω στὴν ἀγκαλιά της. Ὅσο γιὰ τὸ Σουλί: ἔαγρυπνοῦσε κάτω ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ πολέμαρχου, γιὰ νὰ μαθαίνῃ, ὥρα με τὴν ὥρα, καὶ στιγμὴ με τὴ στιγμὴ, πὸς πήγαινε ἡ λαβωματιά. Καὶ ποτὲ τὴ Χαΐδω δὲ τὴ λατρεύανε περισσότερο τὰ παλληκάρια, ὅσο τούτῃ τὴ στιγμὴ, που ἔσανε τὴ σημασία ποῦχε ἡ παρουσία της κοντὰ στὸν πολέμαρχο. Ὡστόσο ἡ λαβωματιά δὲν εἶχε κάνει μεγάλες ζημιές: και πήρε νὰ γιαιτρεύῃ γλήγορα, ὅπου σὲ λίγο μπόρεσε ὁ Φῶτος νὰ σηκωθῇ, νὰ ζώσῃ τ' ἄρματα του, και νὰ πᾶν ν' ἀνταμώσῃ τὰ παλληκάρια του.

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα τὴ γιόρτασαν οἱ Σουλιώτες με ντουφεκίδι, ἔβανιψε ἀπ' ἀκρὴ εἰς ἀκρὴ τοῦ βουνοῦ. Οἱ Ἀρβανιτάδες ποῦτανε στὸν πύργο τοῦ Γλυκού, ἀμ' ἀκουσαν τὸ κακὸ που γινότανε, ρώτησαν ἕνα σκοπὸ σουλιώτῃ που φύλαγε, κοντὰ σὲ τοῦτο τὸν πύργο:

— Τί ντουφεκιές εἶν' αὐτές, ὁρέ;

— Οἱ Σουλιώτες ἀποκρίθηκε τὸ πονηρὸ παλληκάρι, πολεμῶνε μεταξύ τους, γιατί βαρέθηκαν οἱ περισσότεροὶ τὸν πόλεμο, πεινᾶνε και θέλουνε νὰ προσκυνήσουνε τὸ Βεζύρη: μὰ εἶν' οἱ ἄλλοι βλέπεις, οἱ λιγώτεροι ποῦ δὲ θέλουν.

— Σάν εἶν' εἶται ἔκαμε ὁ Ἀρβανιτής, γιατί δὲ φεύγουν ἀπὸ τὸ Σουλί ἐκεῖνοι που θέλουν νὰ προσκυνήσουν τὸ Βεζύρη; — Νὰ που φεύγουν ἀποκρίθηκε τὸ παλληκάρι. Κι' ἔδειξε τὸν Τζαβέλλα, που κατέβαινε με τὴ Χαΐδω και με λίγα παλληκάρια στὸ στρατόπεδο. Ὁ σκοπὸς ἔδωσε εἰδησιὴ στὸν πολέμαρχο. Ὁ Τζαβέλλας ἀλλάξε δρόμο και κατέβαινε τώρα κατὰ τὸ Γλυκὺ, νὰ ζητήσῃ τάχα ἀπὸ τους ἐχθροὺς βοήθεια: ἀν τὸν πᾶνε στὸ Βεζύρη.

Οἱ ἔθροι γελάστηκαν: και χίλιοι Ἀρβανιτάδες με ἀρχηγὸς τὸ Μέτσο Μπόνο και τὸ Μπεκὺρ Τζογαδόρο, τραβήξαν ἀποροῦλατοι κατὰ τὸ μέρος τοῦ Τζαβέλλα. Αμα ζύγωσαν καλά, οἱ Σουλιώτες τους δέχτηκαν με ντουφεκίδι. Ἡ Χαΐδω πρώτῃ τὸ μάτωσε, τὰ παλληκάρια σὰ λυσασμένα πᾶσαν ἀπάνω τους. Κι' οἱ Ἀρβανιτάδες, ἀφίνοντας σαρανταπέντε σκοτωμένους και πενήντα τρεῖς σκλαβωμένους γύρισαν τρομαγμένοι στὸ στρατόπεδό τους και κλείστηκαν στους πύργους.

Ἐμισε ὁ τόπος ἀπὸ τίς φωτιές τῆ νύχτας. Οἱ Ἀρβανιτάδες ἀγρυπνοῦσαν, ἀπὸ φόβο μήπως τους κάνουνε νυχτερινὸ γιουρούσι. Ὁ Φῶτος κι' ἡ Χαΐδω ἔαγρυπνοῦσαν κι' αὐτοί. Μὰ τούτῃ τὴν ὥρα εἶχαν ἄλλη ἔγνοια, πολὺ γλυκεῖα. Ξαπλωμένοι αὐτοὶ-ἐκεῖ, κατὰ τὴν ρεματιά, στὸν ὄχτο τοῦ νεροῦ, που γκρεμίζονταν με βοῦτὸ μεγάλο κατὰ τὸν κάμπο, με τὸ χέρι στὸ χέρι, κατὰ τὸν ἄστρο, και μιλοῦσαν ἡσυχά:

— Τώρα δὲ φοβάμαι βόλι, ὀρὴ Χαΐδω, ἔλεγε ὁ Τζαβέλλας. Ἀν μ' εὕρῃ αὐριο πάνω στὸν πόλεμο με τους Ἀρβανιτάδες, θὰ πᾶω εὐχαριστήμενος. Θὰ ἔξρω πὸς ἐοῦ θὰ μοῦ κλείσῃς τὰ πόρτα με τ' ἄστρο, παχουλό χεράκι σου...

Και τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι μ' ἀπειρη τρυφεράδα.

Ἡ Χαΐδω δὲ μιλοῦσε. Τὸν ἀκούγε μαγεμένη. Σκλάβωνε τ' αἰτιά της ἡ ἀντρίκια του φωνή, βαρεῖα και ζεστὴ ποῦτρεμε ἀπὸ συγκίνησι: περνοῦσε δλόδια στὴν ψυχὴ της και τὴν ἔρριπε σὲ γλυκεῖα ταραχὴ. Μιὰ βαθύτατη χαρὰ εἶχε πλημμυρίσει: ὅλο τὸ εἶναι της, που ὁ Φῶτος εἶχε γλυτώσει, που ἦταν ἐκεῖ, αὐτὴ της και τῆς κουβέντιαζε.

— Με ἀγαπᾷς; Τὴ ρώτησε, κόβοντας ἀπότομα τὴ σιωπὴ. Δὲν ἀποκρίθηκε. Τραβήξε σιγὰ σιγὰ τὸ χέρι της: κι' ὕστερα ἔπιασε πάλι τὸ δικὸ του και τοῦ τὸ ἔσφιξε. Τὴν ἀγκάλιασε δυνατὰ παράφορα: πριν προλάβῃ νὰ τοῦ ξεφύγῃ, τῆς φίλησε τὰ μάτια.

— Κλαῖς; Ρώτησε σαστισμένος: Γιατί;

— Δὲν ξέρω, ἔκαμ' ἡ Χαΐδω ξέψυχα.

Ἡ χαρὰ που γλύτωσες...

Ἐχασα τὸν κόσμο ἀπὸ μπροστὰ μου, τὴν ὥρα που σ' εἶδα νὰ σωρίζεσαι ματωμένος ἀνατριχίλα.

Ἐκομε και σύγκορμη ἔτρεπα σάν σ' ἀκουσα νὰ παρακαλᾷς νὰ σοῦ πάρουνε τὸ κεφάλι...

Στραβῆ, ἔπιασα στὴ μέση, νὰ πεθάνω με σένα ἢ νὰ σὲ πάρω ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ γάρου...

Τί λές, ὁρέ Φῶτο; Σ' ἀγαπάω; Τί λές με τὸ μυστὸ σου;

— Μὰ τότες γιατί κλαῖς;

— Δὲν ξέρω, σοῦπα... ὅσο ἔρενα πὸς, ἀν σ' ἔκανα ἀδερφοποιοτό μου, ἀν σοῦδινα τὴν ψυχὴ μου, τέλειωσα...

σοῦδινα τὴν ἀπόκρισι που μοῦ γύρισε τόσο καιρὸ... και γλύτωσα κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ Θεοῦ...

Μὰ κεῖ, μέσα στὴ φωτιά, που κιντύνειμα νὰ σὲ χάσω, κατάλαβα πὸς ἔν' ἀγαπᾷς σάν ἀδερφὸν μονάχα, γιὰ τ' ἄρματα, γιὰ τὸ Σουλί, γιὰ τὸν πόλεμο, μὰ και σάν ἀντρά... Νὰ γιατί κλαῖω!

— Πιστεύεις, γιατί εἶνε ἄρματα;

— Ναι, ὁρέ Φῶτο! Ὅποια κατὰ παντρεμένο, ὅποια ἔχει τὸν ἀντρά τῆς ἀλλοτῆς...

καὶ μὴν ἐκκλησιάζει... νὰ γιατί κλαῖω; γιατί νοιώθω παστρικά πὸς στὴν καρδιά μου φούντωσε ἀγάπη κολασμένη... δίχως καμμιὰ ἐλπίδα... νὰ γιατί κλαῖω!

Ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὰ στήθια του κι' ἔκλαιγε με ἀναφυλλητό.

— Μὴν κάνης ἔτσι, τῆς εἶπε, σφιγγοντάς τὴν τρυφερά: Ἀμα σωριάστηκα κι' ἐνοιώθα νὰ μοῦ φεύγῃ τὸ αἷμα κι' ἡ ζωὴ, τὰ λόγια τῆς ἀγάπης π' ἀκουσα νὰ μουρμουρίζης, κρᾶτώντας με στὴν ἀγκαλιά σου, με ξαναφέρανε στὸν κόσμο. Ποῖος λέει πὸς ἡ ἀγάπη μας εἶνε κολασμένη; Ἐνα στεφάνι μᾶς χάρισε, μὰ τὸ αἷμα κι' ἡ φωτιά μᾶς ἔνωσε γιὰ πάντα... Ἀν ἡ ἀγάπη μας ἦτανε κολασμένη δὲν θὰ τὴν ἤθελε τὸ Σουλί ὀλάκερο. Θὰ καταφρόνασε και μένα και σένα. Μὰ φαίνεται πὸς εἶνε κάποια πράματα ὀρὴ Χαΐδω, ἀπάνω ἀπὸ στεφάνια κι' ἀπὸ συνήθεια κι' ἀπὸ νόμους... Εἴμαστε καμωμένοι ἀπ' τὸ Θεὸ τὸν ἴδιο γιὰ ταῖρι ἔδω κάτω, κι' εἶνε ἀπὸ λάθος που δὲν εἴμαστε.

Καὶ, σιγὰ-σιγὰ, τὴν πήρε στὴν ἀγκαλιά του: ἔζωσε τὸ κορμὶ της με τὰ δυνατὰ μπράτσα του: και τὸνοιωσε χωρὶς νεῦρα, χωρὶς θέλησι, σάν παράλυτο. Ἀπροσποίητο πλάμα, ἡ Χαΐδω, ἔδειχνε, σ' ὅλο τὸ φυσικὸ του μεγαλεῖο αὐτὸ ποῦνοιθε κείνη τὴ στιγμὴ. Ἀν ἡ ντροπὴ δὲν εἶχε δέσει τῆς θὰ τοῦλεγε: «Εἴμαι δική σου! Κορμί, καρδιά, ψυχὴ, νοῦς, δική σου! Πάρε με! Πάρε τὸ στόμα μου: ἐσθηθῶς με! Κάμε με δτι θέλεις... Εἴμαι δική σου!...» Ὡστόσο αὐτὰ τὰ λόγια που ἔν' ἔλεγε, ὁ Φῶτος τάνοιθε, σὰ νὰ τάκουγε:

— Ἀγάπη μου! Ψυχὴ μου! Τῆς μουρμούρισε ξέψυχα σ' αὐτὴ. Εἶνε σὰ νὰ μοῦ δίνης βασιλεία!

— Σ' ἀξίζουνε, τ' ἀποκρίθηκε ἀπλᾶ με μιὰ φωνὴ γεμάτη πόθο.

Και τοῦ δόθηκε με τὸν ὑπέροχο τρόπο που αὐτὴ μονάχα μπορούσε νὰ τὸ κάμῃ: Σὰ γέρας που τὸ χρωστᾷμε σὲ νικητὴ. Ὅλα γιὰ τὸ λεβέντι της! Ἦτανε θεῖα μοναχὴ τ' ἀγκάλισμά της. Στὸν παρθενικὸ της κόρφο, ἐνοιώσε γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Φῶτος, τὸν παράδεισο τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης, τῆς τρυφῆς τὸ γλυκὺ ἀναστέναγμα, τὰ λόγια τ' ἀλημονήτα, που δὲν ἔχουνε καμμιὰ σειρὰ και συνοχὴ, μὰ εἶνε βαφτισμένα στὴ λαύρα τοῦ πόθου τοῦ ἀχόρταχου. Κι' αὐτὴ γιὰ πρώτη φορὰ κατάλαβε πόσο πολὺ μοιάζει σάν ἀδερφὸ ἀπὸ τὴν ἴδια μάνα, ἡ ἀγάπη με τὸ θάνατο. Σάν κεραυνωμένοι ἀπόμειναν ἀπὸ τὴν πολλὴ τους εὐτυχία. Κι' ἡ αὐγὴ τους βρῆκε σφιχταγκαλιασμένους μάγουλο με μάγουλο.

Τὰ παλληκάρια εἶχανε ξυπνήσει. Ἀπ' τὸ στρατόπεδο ἀνέβηκε, μέσα στὴν πρωῒνὴ πᾶχνη, κι' ἄρχισε νὰ σκορπίζεται σιγὰ-σιγὰ βουὴ χαρμόσυνη. Ἀμα εἶδανε τὸ Φῶτο με τὴ Χαΐδω νὰ προβαίνουν, με τὸ πρόσωπο π' ἄστραφτε ἀπὸ χαρὰ, σὰ νάνοιωσαν κάτι. Τους ὑποδεχτήκανε με ντουφεκιές. Ξεζωστήκανε τ' ἄρματα τους κι' ἀρχίσανε νὰ πηδᾶνε στὶς τρεῖς, νὰ ρίχνουν τὸ λιθάρη, νὰ πᾶν σὲ τὴν ἀγάπη.

Τὴν ἴδια στιγμὴ χύθηκε κι' ὁ Φῶτος στὸ γιουρούσι, κι' αὐτὸς με τὸ σπαθί. Οἱ Σουλιώτες βλέποντας τὴ Χαΐδω και τὸν πολέμαρχο τους στὴ φωτιά χύμξαν σάν λεοντάρια: κι' ὁ ἐχθρὸς σὲ λίγο τσακίζει. Ο Ζύρκας ὅμως ἕνας ἀπὸ τους Ἀρβανιτάδες, ἀπὸ τὴ Σκράταρη, που δὲν μπορούσε νὰ φεύγῃ τόσο γρήγορα σάν τους ἄλλους, μὰ εἶχε καρδιά παλληκαριοῦ, βλέποντας ὅτι θὰ τὸν ἔφτανε ὁ Τζαβέλλας και θὰ τοῦ περνε τὸ κεφάλι, γυρίζει, στέκει, και τοῦ ρίχνει κατάστηθα. Ο Τζαβέλλας πέφτει ὁ ἐχθρὸς πέρνει κουράγιο: καθέννας ξέρει τί πλούσια χαρίσματα θὰ πάρῃ ἀν κόψῃ τὸ κεφάλι τοῦ λαβωμένου πολέμαρχου και τὸ πᾶει στὸν Πασά. Ο ἴδιος ὁ Τζαβέλλας φοβάται, γιὰ μιὰ στιγμὴ και φωνάζει στους δικούς του.

— Ἀδέρφια! πάρτε μου τὸ κεφάλι, μὴ πέσω στὰ χέρια τῶν σκυλιῶν.

Ἡ Χαΐδω ἀκουσε τὴ ξέψυχη φωνὴ του.

Μὴ κουνηθῇ κανένας πρόταξε, βαθεῖα λυπημένη γιὰ τούτῃ τὴ διαβατικὴ ἀδυναμία τοῦ Φῶτου. Ἐγὼ θὰ τὸν πάρω! Καὶ γονατίζει και τὸν ἀνασηκώνει. Χαμόγελο τρυφερὰ φωτίζει τὴ μορφή του, σάν ἥλιος, που βγαίνει ἀπὸ τὰ σύννεφα μέρα βροχερὴ: τὰ βόλια πέφτουνε χαλάς: γύρω της, μὰ δὲν ἀκούει τίποτα, δὲ βλέπει τίποτε. Χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὴ τί κάνει, τὸν παῖρνε κατεμένο στὴν ἀγκαλιά της: ὁ Φῶτος ἀπ' τὸ πόνο και τὸ πολὺ τὸ αἶμα λιγοψυχᾷ: λόγια τρυφερά της ξεφεύγουνε τώρα: και σκύβει και τὸν φιλεῖ μπροστὰ σ' ὅλους, τὰ παλληκάρια κάνουνε πὸς δὲν ἀκούνε, πὸς δὲ βλέπουνε. Καὶ πολεμοῦνε λυσασμένα—ἡ Χαΐδω μπροστὰ, μαυισμένη— ὅπου πωsgυρίζουνε τους Ἀρβανιτάδες: κι' ἀναβάζουνε τὴ νύχτα τὸ Φῶτο στὸ χωριό.

Οὐτε οἱ πόνοι τῆς λαβωματιάς, —τὰ βόλια τὸν εἶχανε πάρει εὐστά στὸ κεφάλι— οὐτε ἡ ἀγανά για τὸ τι θὰ γινότανε αὐριο, κρατοῦσανε τώρα τὸ Φῶτο. Ἡ ψυχὴ του ἦτανε ὀληπισμένη ἀπ' τὴ γλυκεῖα θύμησι τῆς στιγμῆς, που ἡ Χαΐδω τὸν εἶχε ἀγκαλιάσει: τί γλυκὸς που θάταν ὁ θάνατος ἀν ἐρχότανε ἐκεῖνη τὴν ὥρα!

Τὸ δέρμα του διατηροῦσε ἀκόμα τὴ ζεστὴ ἀνατριχίλα, ποῦχε νοιώσει, τὴ στιγμὴ που τὸν φιλοῦσε: και στὴν καρδιά του μέσα εἶχανε χαραχθῇ βαθεῖα, τὰ τρυφερά λόγια που τοῦχε μουρμουρίσει. Βλοσυροὶ ὡς ἦτανε ὁ κίντυος τοῦ θανάτου, βλοσυρὸ μὲν τὸ βόλι που τὸν βρῆκε ἀφοῦ ἦταν νὰ ἐσκεπασθῇ τὸ μυστικὸ, που τοῦκρυβε τόσο καιρὸ ἡ Χαΐδω, στὴ βάθῃ τῆς καρδιάς της. Ἀμα πρωταῖνιζε τὰ μάτια του, τὴν εἶδε ἀπάνω στὸ προσκέφαλό του, νὰ τοῦ χαμογελᾷ σάν ἀγγελος, σταλμένος ἀπὸ ψηλά, γιὰ τὴ φύλαξί και τὸ γλυτωμό του. Τίποτα δὲ λογάριζε πειρὴ ἡ Χαΐδω: οὐτε τὸν πατέρα της, οὐτε τὴ μάνα της, οὐτε τὴ γυναικὴ τοῦ Φῶτου, οὐτ' ἄλλον κανένανε στὸν κόσμο.

Μὰ και τί θὰ μπορούσανε νὰ τῆς ποῦν:

Εἶχε μάθει ὅλο τὸ Σουλί, πὸς ἡ πολεμὸχαρη παρθένα, κι' ὁ νέος ἀρχηγὸς εἶχανε γίνει ἀδερφοποιοί: κι' ὁ δεσμός ἦτανε ἅγιος και πνευματικὸς. Οὐτε ὁ γέρω-Σέχος, οὐτ' ἡ γυναίκα του μπορούσανε τίποτα νὰ ποῦν, τὴν ὥρα που ἔσαν, πὸς αὐτὴ τὸν εἶχε τραβήξει μισοπεθαμένο μέσ' ἀπ' τὴν φωτιά, και πὸς ἀπ' τὴ ζωὴ του τώρα κρεμόταν ἡ τύχη τοῦ ἀγῶνα. Οὐτ' ἡ γυναίκα τοῦ Φῶτου μπορούσε νὰ χαράξῃ λόγους: ἀντὶρα δὲ θάχε τούτῃ τὴ στιγμὴ, ἀν δὲ τῆς τὸν ἔφερνε ἡ Χαΐδω στὴν ἀγκαλιά της. Ὅσο γιὰ τὸ Σουλί: ἔαγρυπνοῦσε κάτω ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ πολέμαρχου, γιὰ νὰ μαθαίνῃ, ὥρα με τὴν ὥρα, καὶ στιγμὴ με τὴ στιγμὴ, πὸς πήγαινε ἡ λαβωματιά. Καὶ ποτὲ τὴ Χαΐδω δὲ τὴ λατρεύανε περισσότερο τὰ παλληκάρια, ὅσο τούτῃ τὴ στιγμὴ, που ἔσανε τὴ σημασία ποῦχε ἡ παρουσία της κοντὰ στὸν πολέμαρχο. Ὡστόσο ἡ λαβωματιά δὲν εἶχε κάνει μεγάλες ζημιές: και πήρε νὰ γιαιτρεύῃ γλήγορα, ὅπου σὲ λίγο μπόρεσε ὁ Φῶτος νὰ σηκωθῇ, νὰ ζώσῃ τ' ἄρματα του, και νὰ πᾶν ν' ἀνταμώσῃ τὰ παλληκάρια του.

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα τὴ γιόρτασαν οἱ Σουλιώτες με ντουφεκίδι, ἔβανιψε ἀπ' ἀκρὴ εἰς ἀκρὴ τοῦ βουνοῦ. Οἱ Ἀρβανιτάδες ποῦτανε στὸν πύργο τοῦ Γλυκού, ἀμ' ἀκουσαν τὸ κακὸ που γινότανε, ρώτησαν ἕνα σκοπὸ σουλιώτῃ που φύλαγε, κοντὰ σὲ τοῦτο τὸν πύργο:

— Τί ντουφεκιές εἶν' αὐτές, ὁρέ;

— Οἱ Σουλιώτες ἀποκρίθηκε τὸ πονηρὸ παλληκάρι, πολεμῶνε μεταξύ τους, γιατί βαρέθηκαν οἱ περισσότεροὶ τὸν πόλεμο, πεινᾶνε και θέλουνε νὰ προσκυνήσουνε τὸ Βεζύρη: μὰ εἶν' οἱ ἄλλοι βλέπεις, οἱ λιγώτεροι ποῦ δὲ θέλουν.

— Σάν εἶν' εἶται ἔκαμε ὁ Ἀρβανιτής, γιατί δὲ φεύγουν ἀπὸ τὸ Σουλί ἐκεῖνοι που θέλουν νὰ προσκυνήσουν τὸ Βεζύρη; — Νὰ που φεύγουν ἀποκρίθηκε τὸ παλληκάρι. Κι' ἔδειξε τὸν Τζαβέλλα, που κατέβαινε με τὴ Χαΐδω και με λίγα παλληκάρια στὸ στρατόπεδο. Ὁ σκοπὸς ἔδωσε εἰδησιὴ στὸν πολέμαρχο. Ὁ Τζαβέλλας ἀλλάξε δρόμο και κατέβαινε τώρα κατὰ τὸ Γλυκὺ, νὰ ζητήσῃ τάχα ἀπὸ τους ἐχθροὺς βοήθεια: ἀν τὸν πᾶνε στὸ Βεζύρη.

Οἱ ἔθροι γελάστηκαν: και χίλιοι Ἀρβανιτάδες με ἀρχηγὸς τὸ Μέτσο Μπόνο και τὸ Μπεκὺρ Τ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΡΗΛΑ ΠΟΥ ΚΡΥΦΑΚΟΥΓΕ...

ΣΟ ζούσε ο πατέρας της, η Όλβια είχε περάσει μια στερημένη ζωή. Ο γέρο Τζένκινς είχε πείσει την κόρη του ότι ήταν φτωχός, ενώ στην πραγματικότητα ήταν ένας τρυφερός φιλάργυρος. Τό μόνο πάθος του ήταν τα ταξίδια. Χρόνια ολόκληρα αυτός κι η κόρη του—ή γυναίκα του είχε πεθάνει από καιρό—ταξίδευαν αδιάκοπα από τόπο σε τόπο.

Έτσι η Όλβια γνώριζε καλύτερα την Εδρώπη από την Αμερική όπου είχε γεννηθεί. Ο Τζένκινς πήγαινε κατά προτίμηση στις μεγάλες πόλεις των χειμώνα και στις κοσμικές λουτροπόλεις τα καλοκαίρια. Διάλεγε πάντοτε ένα φτηνό ξενοδοχείο ή μία μετρία πανσιόν και ζούσε πολύ μετρημένα.

Αυτή η ζωή βάσταζε τριάντα χρόνια, ως την ημέρα που πέθανε ο γέρο Τζένκινς. Φαντάζεται, λοιπόν, κανείς την κατάληξη της Όλβια, όταν έμαθε ότι ο πατέρας της της είχε αφήσει μεγάλη περιουσία, ότι το εισόδημά της ήταν εκατόν εξήντα χιλιάδες δολάρια το χρόνο, κι ότι σύμφωνα με τη διαθήκη του πατέρα της, θα το έπαιρνε κατά τριμηνίες ενώ το κεφάλαιο θα έμενε στον παλιό Τραπεζιτικό Οίκο της Νέας Υόρκης των κ. κ. Βάττες και Σαντόβεργ.

Η Όλβια η οποία είχε συνηθίσει σ' αυτή τη ζωή των περιπλανήσεων, εξακολούθησε να ταξιδεύει και μετά το θάνατο του πατέρα της. Ήταν τότε πενήντα επτά χρόνων. Δεν είχε παντρευτεί, δεν είχε χαρή τα νεαρά της κι' ένοιωθε τώρα ένα μίσος στη καρδιά της για τον πατέρα της, ο οποίος, ενώ ήταν πλούσιος, την είχε στερήσει από κάθε ευχαρίστηση, κάθε χαρά. Στο διάστημα των περιπλανήσεών της, είχε μάθει και μιλούσε στην έντελεια Γαλλικά, Γερμανικά, Ιταλικά και Ισπανικά. Αν ο πατέρας της είχε το πάθος της φιλαργυρίας, αυτή πάλι είχε το πάθος της περιεργείας.

Δώδεκα χρόνια είχαν περάσει από τότε που πέθανε ο πατέρας της, κι' η Όλβια έβρομηντα σχεδόν χρόνων τώρα, ήταν πιά περίεργη από ποτέ. Η μόνη απόλαυσή της ήταν να παρακολουθεί κρυφά τις κουβέντες των άλλων, οι οποίοι άνωποτοι τώρα μιλούσαν ελεύθερα. Έτσι σιγά-σιγά, η Όλβια είχε μάθει πολλά σκάνδαλα, χωρίς ποτέ να σκεφθεί ότι μπορούσε να τα εκμεταλλευθεί.

Κι' όσο περνούσαν τα χρόνια τόσο γινόταν πιο πονηρή. Καθόταν αδιάφορη τάχα, σε καμιά γωνιά με το πλεξιδό της ή με κανένα βιβλίο ή προσποιόταν πως κοιμάται, κι' όμως κρυφάκουγε προσεκτικά, κι' λεγόταν τριγύρω της φρούσε πάντοτε ρούχα σκοτεινών χρωμάτων, να περνά απαρατήρητη. Όταν ήθελε συμπληρωματικές πληροφορίες ρωτούσε τους υπηρέτες του ξενοδοχείου. Κι' επειδή ήταν γενναίωδη και οι υπηρέτες την αγαπούσαν και ευχαρίστως της έλεγαν όσα ζητούσε να μάθει.

Η Όλβια σύνταξε τώρα σ'α καλύτερα ξενοδοχεία πάντοτε. Ένοωσε ν' απολαύσει έστω και σ'α τελευταία χρόνια της ζωής της, την ευμάριε την οποία είχε στερήσει εξ' αιτίας της φιλαργυρίας του πατέρα της. Χρόνια τώρα, η Όλβια πήγαινε και περνούσε τους τρεις μήνες του καλοκαιριού στη Σαρσάβ νά και κατέλυε στο «Πάλλας», το καλύτερο ξενοδοχείο της πόλεως. Νοίκιαζε ολόκληρο το κεντρικό διαμέρισμα της προσόψεως στον πρώτο όροφο. Είχε στη διάθεσή της ένα όμοιο μπαλκόνι, από το οποίο τα βράδια μπορούσε να

Η συζήτηση ζωήρενε ολοένα...

παρακολουθεί τι λεγόταν σ'α πλαγιά δωμάτια και στην ταράτσα κάτω. Έτσι Ικανοποιούσε το γεροντικό πάθος της. Στο «Πάλλας» λοιπόν βρισκόταν όταν συνέβησαν τα γεγονότα, τα οποία άναστασαν κόσμο και κοσμάκη...

Μία μέρα, η Όλβια πληροφορήθηκε από την υπηρεσία, ότι μετά λίγες μέρες θα έφτανε ο κοσμοβλαστημένος Μπέκιαν, ο μεγάλος χαρματιστής, ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους του κόσμου. Ήδη αυτή δεν την ενδιέφερε πολύ γιατί, κατά πάσαν πιθανότητα, ο Μπέκιαν κι' η παρέα του θα ήταν άνθρωποι σοβαροί, πλεοναρκούντες τις χρηματιστικές συζητήσεις τους. Όταν όμως, ο ξενοδόχος την παρακάλεσε να παραχωρήσει το πολυτελές διαμέρισμά της στον Μπέκιαν γιατί αυτός ήταν ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου, τότε η Όλβια έγινε έξω φρενών. «Όσοις η πληροφορία ότι τον συνόδευε η ευπαισθητή γραμματέας του, κέντρισε άμεσως την περιέργειά της. Άρσ'α υπήρχε και γυναίκα στη μέση ασφαλώς θ' ανέκαλυπτε κανένα σκάνδαλο. Έτσι δέχτηκε να περάσει σ' ένα άλλο διαμέρισμα, το οποίο έβρισκε στην πίσω αυλή του ξενοδοχείου.

Στην αρχή, η Μαντάμ ντε Ζόνγκ, η γραμματέας του Μπέκιαν, δεν έκανε μεγάλη εντύπωση στην Όλβια. Ήταν μία μελαχροινή, κομψή, λα γυναίκα. Από την υπηρεσία όμως η γεροντοκόρη έμαθε ότι κάθε βράδυ, όταν νύχτωνε, το ζεύγος κατέβαινε από τη σκάλα της υπηρεσίας και πήγαινε στη βορεινή βεράντα, που ήταν έρημη εκείνη την ώρα. Ο Μπέκιαν είχε δώσει, μάλιστα, τη διαταγή να μην αφήσουν κανένα από τους ενοίκους ή από την υπηρεσία να πλησιάσει εκεί. Ήταν όμως βράδυ, κατέβηκε στον κήπο, πήρε μία καρέκλα και την τοποθέτησε πίσω από μία ροδοδάφνη, κοντά στη βεράντα και περιμένε.

Σε λίγο, ο Μπέκιαν κι' η Μαντάμ ντε Ζόνγκ, βγήκαν στην ταράτσα κι' ενώ κοιμούνταν, περπατούσαν πάνω-κάτω... Μίλουσαν Γαλλικά. Η Όλβια άκουγε μερικές λέξεις μονάχα, τη στιγμή που πλησίαζαν στο σημείο όπου εκείνη καθόταν κρυμμένη. Στην αρχή δεν έδωσε μεγάλη προσοχή. Συζητούσαν για χρονογράφους, αξίες και χρηματιστικές υποθέσεις. Ξαφνικά όμως διπλάσιασε την προσοχή της.

«Φοβούμαι—έλεγε ο Μπέκιαν—μήπως αποκαλυφθεί η ψαλτή... τα πλαστά...»

«Πρέπει ναχώς τ'αφήνω—άπαντησε η γραμματέας. Άλλωστε πως θα επιτύχεις το κόλπο;»

«Εκείνο το βράδυ, η Όλβια δεν άκουσε περισσότερα, γιατί ο Μπέκιαν είχε πώς ήταν κοιμημένος και απεσώθησαν. Άλλα το επόμενο βράδυ, η Όλβια, στην οποία είχαν κάνει εντύπωση τα λόγια που είχε ακούσει την προηγούμενη βραδιά, πήγε πάλι στην κρυψώνα της. Ανάποδο, το ζεύγος είχε αποκοιμηθεί σ'α μία γκελλά της βεράντας, κοντά στην Όλβια. Ο Μπέκιαν μιλούσε και έλεγε:

«...Μονάχα αν δώσω το δάνειο στον Σαριάνο, τον δικτάτορα, ίσως ξεγυλώσει τους άλλους. Όταν μαθευτεί ότι δάνεισα έβρομηντα πέντε εκατομμύρια στον δικτάτορα, θ' αναγκάσω άμέσως την έμπιστη σύνη του κόσμου...»

«Είπε παρατόλμο, βέβαια—είπε η Μαντάμ ντε Ζόνγκ—άλλα μονάχα ν' αυτό το κόλπο μπορείς έλτίς να... Θεέ μου, 'βρί... κα... ταξέ έχει, πίσω από τη ροδοδάφνη, κάποια γυναίκα κάθεται...»

«Ο Μπέκιαν έβγαλε από την τσέπη του ένα μικρό ηλεκτρικό προβολέα και έριξε το φως του πάνω στην Όλβια. Εκείνη προσποιήθηκε πως κοιμόταν.

«Δεν πιστεύω να μ'α άκουσε—είπε ο Μπέκιαν—κοιμάται. Άλλα θ'α κάνω παρατήρηση στον ξενοδόχο να εκτελέσει καλύτερα τις διαταγές μου.

Η Όλβια έβρισκε άρκετη ώρα στην ίδια θέση, για να μη δώσει ύποψιες. Όταν, τέλος, επέστρεψε στην καμάρά της τα περισσότερα φώτα του ξενοδοχείου ήταν σβηστά.

Όσοις η περιέργειά της είχε ερεθιστεί τρυφερά. Ήξερε, βέβαια,

«Ο Μπέκιαν είχε πρακτορεία στις πέντε Πλείρες, αλλά άνδρες ό- πως ήταν σ'α χρηματιστηριακά ζητήματα, δεν μπορούσε να φανταστεί ότι η χρεωκοπία του θα παρέσυρε χιλιάδες ανθρώπους στην καταστροφή. Γι' αυτήν, το μόνο που την ενδιέφερε ήταν να εγκατασταθεί πάλι στο διαμέρισμά της, το οποίο είχε αναγκαστεί να παραχωρήσει στον Μπέκιαν και στη γραμματέα του. Με την περιορισμένη εγώ- στική αντίληψή της, σκέφτηκε να τον ξαναγκάσει να φύγει. Άλλα πως; Ο Μπέκιαν στο μεταξύ, είχε φωνάξει τον ξενοδόχο και παραπο- νήθηκε για τη παρουσία της γεροντοκόρης, στην ταράτσα. Έκείνος τον βεβαίωσε ότι η Μίς Τζένκινς, ήταν μία άκακη και λίγο ξαναμαωραμένη γυναίκα. Όποσδήποτε το πράγμα δεν θα έπαιναλαμβανόταν.

Πέρασαν χαίματος μέρες. Ο δικτάτορας Σαριάνο, έφτασε με το γιοιό του στο Σαρσάβ νά κι' ο Μπέκιαν βγήκε με το δικό του γιοιό να τον προϋπαντήσει. Οι δυο διάδοχοι άδρες γεννιάσαν μαζί. Και λίγες μέρες κατόπιν, όλες η έφημερίδες έγραψαν ότι ο δικτάτορας είχε δανειστή έβρομηντα πέντε εκατομμύρια δολάρια από τον Μπέκιαν για τ'ας ανάγκας του κράτους του. Ταυτόχρονα κυκλοφόρησαν νέες εκδόσεις ομιολογίων της Τραπεζής Μπέκιαν. Παρατηρήθηκε όμως ότι δεν είχαν τόση ζήτηση όπως άλλοτε. Να είχε κλονιστεί ταχα η πεποίθησις του κόσμου στο δαιμόνιο έπιχειρηματικό πνεύμα του Μπέκιαν. Πούδς έβρισκε... Οι μόνοι οι όποιοι άγόραζαν με πεποίθησι ήταν οι τραπεζίται κ. κ. Βάττες και Σαντόβεργ...

Στο «Πάλλας» γινότανε μεγάλη κίνηση. Έπισκέπται για τον Μπέκιαν, τηλεφωνήματα και τηλεγραφήματα από το πρωί ως την αλ- λη μέρα το πρωί.

Με τη βοήθεια της Σεραφίνας, της χαμαριέρας του ξενοδοχείου, η Όλβια καθόφθηκε από μία πλαγινή πόρτα, να πιά δυο βραδιές κατάρες ες της τρυμερής καταστροφής. Τράπεζες είχαν κλείσει, παλαιοί χρηματιστικοί όικοι είχαν χρεωκοπήσει. Ο Σαριάνο, ο δικτάτορας είχε αναγκαστεί να παραιτηθεί καθώς κι' η Κυβέρνησις του. Η κατα- κραγή του κόσμου ήταν εναντίον του και του μεγάλου άπατεώως. Κάθε μέρα αυτοκτονούσαν άνθρωποι οι όποιοι είχαν παρασυνθεί στη γενη- κή καταστροφή...

«...Ο, κι' αν μπορού-α να βα- σιστώ ένα μήνα ακόμα! Η νίκη μου θα ήταν έξασφαλισμένη... Άν όμως μαθευθεί η άπάτη, είμαι κατεστρα- μένος... Κουράστηκα... — θάρρος! — άπάντησε η Μαντάμ — Διατήρη- σε την ψυχραιμία σου και θ'α νι- κήσης...»

Εκείνο το βράδυ, η Όλβια δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Συλλογι- ζόταν ότι οι Βάττες και Σαντόβεργ ήταν οι τραπεζίται οι όποιοι φρόνι- ζαν για τ'α συμφέροντά της. Σκέ- φθηκε ότι ήταν καθήκον της να τους ειδοποιήσει ότι κάποια άπάτη γινόταν εις βάρος του κόσμου. Έτσι πού πρωί την επομένη σηκώθηκε και τράβηξε ίσια στο τηλέγραφο.

Πήρε ένα χαρτί και με σταθερό χέρι έγραψε.

«Βάττες και Σαντόβεργ. 160. Μαρτυρουαίη.

Συμβουλευό έξετάσατε έπισταμένως νέες όμιολογίες Μπέκιαν—Κι' επειδή δεν ήθελε να υπογράψει με τ' όνομα της, έδωσε ένα όνομα και μια διεύθυνση ψεύτικη—Σαρίνα Τζενγουνάη—Βίλλα Κορώνα».

Κατόπιν επέστρεψε στο ξενοδοχείο της. Άλλα η κούρασις, ή ά- νησινία των τελευταίων ήμερών έφεραν κάποιο κλονισμό στον όργανισμό της και μόλις έφτασε μπροστά στην είσοδο του ξενοδοχείου έ- πεσε κάτω λιπόθυμη. Την μετέφεραν στη καμάρά της και φώναξαν τον γιατρό...

Ο Χένρυ Σαντόβεργ γεννιάτιζε με τ' αδελφία του, τη στιγμή που του έφεραν το τηλεγράφημα της Όλβια. Χλωμάσε τρυμερά μό- λις το διάβασε και χωρίς να μιλήσει έδωσε το χαρτί σ'α αδελφία του Σαντιμόνο, άμλητοι, οι άδελφοί Σαντόβεργ κυταχήθηκαν.

«Πρέπει να καλέσουμε άμέσως τους Βάττες! είπε τέλος ο Χένρυ. Μετά πέντε λεπτά, οι πέντε Διευθυνταί της Τραπεζής Βάττες και Σαντόβεργ, ήσαν συγκεντρωμένοι και άρχισαν μία ζωηρά συζήτηση. Κα- νείς δεν γνώριζε την άποστολέα. Πού ήσαν αυτή η Σαρίνα Τζενγου- νάη; Ζήτησαν πληροφορίες από τ'α γραφεία άλλα τέτοιο όνομα δεν ήπαιχε μεταξύ των πελατών της Τραπεζής. Μή τυχόν ήσαν κανένα ά- νηστο χωρατό; Ίσως ή διαβολή κανενός έχθρου του Μπέκιαν;... Έ- κπεσε ή όχι να ληφθεί υπ' όψη η είδοποίησις: Η συζήτησις ζωήρενε όλοένα. Ο καθένας είχε τη γνώμη του και την υποστήριζε με θέωση. Τέλος πήραν μία άπόφασις. Το πράγμα έπρεπε να μείνη μυστικό. Κα- νείς δεν έπρεπε να ύποπτευθεί το παραμικρό. Ένας άπ' όλους, θ'α έ- σπεγε άμέσως για την Εδρώπη, για να συναντήσει τον Μπέκιαν και να έλαμβόσση την άλήθεια. Άν ήσαν κακήθθεια κανενός φαρσέο, το πρόβλημα δεν είχε σημασία. Άλλόμονο όμως αν ή πληροφορία ήσαν βάσιμη. Ήταν ή σίγουρη χρεωκοπία του παλαιού «Οίκου Βάττες και

Σαντόβεργ», γιατί τ'α περισσότερα κεφάλιά τους βρισκόντουσαν σε άξίες των έπιχειρήσεων Μπέκιαν...

«Όταν, μετά δέκα μέρες, ή Όλβια συνήλθε από την άρρώστεια της, ήταν τρυμερά ξαντλημένη. Μία μέρα ζήτησε από τη νοσοκόμο της να φωνάξη τη Σεραφίνα. Η χαμαριέρα ήθελε άμέσως κι' ή νοσο- κόμος τις άφησε μόνης.

— Πές μου, Σεραφίνα, ρώτησε ή Όλβια. Τί μου συνέβη; Η χαμαριέρα διηγήθηκε πως την είχαν βοη λιπόθυμη στην εί- σοδο του ξενοδοχείου κι' ότι επί μία βδομάδα είχε δυνατο πυρετό και παραμιλούσε... Βεβαίως, είχε πολλά νέα να της πη. Το ξενοδοχείο, ή πόλις, ή κόσμος όλος ήταν άνάστατος με την χρεωκοπία του μεγάλου Μπέκιαν, ή όποιος είχε αυτοκτονήσει. Ένα πρωί, τον είχαν βοη νεκρό στο κρεβάτι του με μία σφαίρα στον κρόταφο. Την ίδια μέρα, εκείνη ή άνταπαθητική γυναίκα που τον συνόδευε παντού, ή Μαντάμ ντε Ζόνγκ, είχε φύγει κρυφά, κι' είχε κλέψει μάλιστα όσα χρήματα είχε ή Μπέκιαν μαζί του κι' ότι άντικείμενο άξίας υπήρχε εκεί μέσα. Κανείς δεν ήξερε τί άπέμνε. Έλεγαν πως πήγε στη Βουδαπέστη... Στο μεταξύ, ή νεκρός του Μπέκιαν έμεινε μόνος του. Όλοι οι φίλοι του είχαν σκορπίσει. Μόλις την τρίτη ήμέρα παρουσιάστηκε μία γυναίκα, ή όποια είχε πει ήταν ή άδελφή του Μπέκιαν και παρέλαβε το πώμι.

— Όστε, θ'α μπορούσα τώρα να περάσω στο διαμέρισμα της προ- σόψεως; ρώτησε ή Όλβια...

Μ' άπληστία, ή Όλβια διάβαζε τις έφημερίδες με τις λεπτομέ- ρεις. Τράπεζες είχαν κλείσει, παλαιοί χρηματιστικοί όικοι είχαν χρεωκοπήσει. Ο Σαριάνο, ο δικτάτορας είχε αναγκαστεί να παραιτηθεί καθώς κι' η Κυβέρνησις του. Η κατα- κραγή του κόσμου ήταν εναντίον του και του μεγάλου άπατεώως. Κάθε μέρα αυτοκτονούσαν άνθρωποι οι όποιοι είχαν παρασυνθεί στη γενη- κή καταστροφή...

Μία μέρα, ή Όλβια είδε να γίνεται λόγος στις έφημερίδες και για τ'ο μυστηριώδες τηλεγράφημα το όποιο είχαν λάβει οι Βάττες και Σαντόβεργ. Χαμογέλασε... Κανείς άλλος άπ' αυτήν δεν ήξερε το μυστι- κό της. Το φτωχό μωαλό της ένοι- ωσε μία ίκανοποίησι γιατί εκείνη είχε συντελέσει ν' αποκαλυφθεί ένας μεγάλος άπατεώων. Άδιάφορο άν είχε συντελέσει στην καταστροφή χιλιάδων ανθρώπων...

Έφτασε ή μέρα που ή Σερα- φίνα έστάισε τις βαλίτσες της γε- ροντοκόρης. Η Όλβια θ'α πήγαινε να περάσει ένα μήνα στη Ριβιέρα, προτού επιστρέψη στο Παρίσι. Κου- βέντιαζε με την Σεραφίνα, όταν ή ταχυδρόμος της έφερε ένα γράμμα. Άδιάφορη το άνοϊξε. Ήξερε ότι ήταν το τόξ της τριμηνίος της καθυστέρημένο μάλιστα. Πήρε το γράμμα χωρίς να κοιτάξη το τόξ.

και διάβασε: «...Εσπερίστω! λαμβάνετε το τόξ της τριμηνίος σας. Λυπού- μεθα διότι το ποσόν είχε πολύ μικρότερο, έξ αιτίας της μεγάλης χρε- ωκοπίας Μπέκιαν, ή όποια παρέσυρε και μας και τους καταθέτας μας... Στο έξής, ή δικηγόρος μας θ'α...

Η Όλβια κτύπησε το τόξ και διάβασε: Τέσσερες χιλιάδες, έξήντα πέντε δολάρια...

Τέσσερες χιλιάδες έξήντα πέντε δολάρια! Από σσάντα που έπρεπε να πάρη. Τη χαρτί έξέφυγε από το χέρι της, πέλασε να μιλήση ήλα μονομιάς το κεφάλι της έγειρε άπάνω στο στήθος της. Η Σερα- φίνα έσπευσε κοντά της. Άλλα ή γεροντοκόρη δεν ζούσε πιά. Είχε πεθάνει από συγκοπή.

Κανείς δεν έδωσε προσοχή στην άγγελία του θανάτου της Μίς Όλβια Τζένκινς. Η έφημερίδες έγραψαν ότι ήσαν πιθανόν κι' αυτή ένα άνομα θυμά το Μπέκιαν. Μονάχα ή Μαντάμ ντε Ζόνγκ, ή όποια βρισκόταν στη Βουδαπέστη, μόλις τη διάβασε, μουμήλιασε:

— Μπα! Θάρω πως αυτή ήταν ή γυνή που κρυφάκουγε!...

ΖΗΤΟΥΝΑΙ τ'α άριθμόν 1 και 5 τεύχη του «Μπουκέτου». Το Γραφείο μας πληρώνει τ'α τεύχη αυτά—άρκει να εδρίσκων- ται εις καλήν όποσδήποτε κατάσταση—πράς 30 δραχμές έκασ- τον. Πληροφορία σ'α γραφεία μας.

μέσως τις άφορές της :

— Διάβολε ! είπε. Είπε φυσικό... Δεν διασχεδάτε άρχετá. Στην ηλικία σας δεν πρέπει να κάνετε την καλογεριστική ζωή που ζήτε από τότε που γυρίσατε εδώ... Πάντα άποτραβηγμένος... Με λούμε πολύ για σás με τόν άρββá Γκρανζνέβ και τόν Λεκούρ. Βέβαια άγαπητέ μου φίλε, θέχετε λόγους για να ζήτε έτσι... Μά, τί διάβολο, ή θλίψεις της καρδιάς δεν είνε αιώνιες... Σε ηλικία είκοσιπέντε χρόνων! Η καλύτερη συνταγή που έχω να σας δώσω είνε να ξαναγυρίσετε γρήγορα στο Παρίσι και να διασχεδάσετε μαζί με τούς φίλους σας.

Τόν δέικομα χαμογελώντας και είπα :

— Να μία συνταγή που δεν θά την κρατήσω, άγαπητέ μου δέκατωρ...

— Ω ! τό ήξερα... Έπί του παρόντος θά σας δώσω μερικά φάρμακα...Νά κάμνετε γυμναστική και να μη συλλογίζεσαστε τούς πόνους της καρδιάς σας... Αυτό είνε τό καλύτερο φάρμακο...

Ένώ ο γιατρός έγραφε τη συνταγή, έγώ ζητούσα ένα τρόπο να φέρω τη σύζητη στο ζήτημα που μ' ένδιέφερε—στην ύγεια της Βαλεντίνης. Αυτός, ενώ έγραφε, άκολουθούσε έπίσης τη σκέψη του. Καί τό περίεργο είνε ότι, ξεκινώντας από δρόμους διαφορετικούς, καταλήξαμε στο ίδιο σημείο, γιατί όταν σήκωσε τό κεφάλι του κι έβγαλε τά γυαλιά του, με ρώτησε :

— Βλέπετε συχνά την υποκόμησα Βαλεντίνη ντέ Σαίν—Ζερού ;

Υπήρχε πολύ περιέργεια και λίγη πονηρία στα μικρά γκριζά μάτια του, καθώς μου έκανε την ερώτησι αυτή, πράγμα που μ' έκανε να σκεφτώ . «Όστε ή φλυαρίες δίνουν και παίρνουν ;» Γι' αυτό τού άπάντησα με ύρος άρρηχμένο :

— Ναί... χτές την είδα... Μά μου φαίνεται ότι δεν θά την ξαναείδω πεία... Έμαθα ότι της συστήσατε να φύγει για τή Μεσημβρία.

— Νά φύγει, ναί... είπε ο δόκτωρ Μαντελέν. Μά είνε ζήτημα κατά πόσον θά φύγει... Είνε κι' αυτή ξεροκέφαλη σάν εσάς, άγαπητέ μου φίλε. Θέλει καλά και σώνει να μείνει στο Σαγιάρ που είνε υγρό και δεν της κάνει κανένα καλό... Δεν ξέρω γιατί διάβολο επιμένει τόσο ;... Νομίζω ότι δεν είν' ο σύζυγός της αυτός που την κρατάει...

— Μά ποιá είν' ή άρρώστεια της, φίλε μου ; Η κ. ντέ Σαίν—Ζερού είνε μία γυναίκα νευρασθενική, πολύ ρωμαντική, που τρέφει τό μυαλό της μ' ένα σφοδρό άνοησία, που της κάνουν μεγάλο κακό... Όνειροπολεί, κλαίει και δεν τρώει... Έτσι τό στομάχι δεν λειτουργεί, τά όργανα ταραζώνται κι' ο μαρasmus κάνει τή δουλειά του στην καρδιά, στους πνεύμονες, στα σπλάγχνα... Στο τέλος, τό πιο αδύνατο άπ' αυτά τά όργανα υποχωρεί πρώτο... Καί γι' αυτό δεν πρέπει ν' άπορη κανείς πώς μία νέα γυναίκα πεθαίνει μέσα σε δύο μέρες από ένα άσχημο πυρετό... Άν ή υποκόμησα μείνει στο Σαγιάρ, μπορεί και να ζήσει έξήντα χρόνια, μά μπορεί και να πεθάνει μέσα στο χρόνο.

Έγώ επέμεινα και έσαρώθησα :

— Όστε δεν είνε σοβαρά προσβεβλημένο κανένα όργανό της ;

— Όχι. Δεν είνε, για να μιλάμε καθαρά, ούτε φθισική, ούτε καρδιακή, ούτε διαβητική κλπ. Μά κινδυνεύει ά τα πάθη δλ' αυτά και, κατά την πεποίθησί μου, διατρέχει μία περίοδο άρχετá κρίσιμη.

Έβηξε, σκέφτηκε λίγο χτυπώντας τά δάχτυλά του επάνω στη θήκη τών γυαλιών του κι' έξακολούθησε :

— Η κ. ντέ Σαίν Ζερού πέρασε μία ζωή πολύ δυστυχισμένη, από έρωτικής άπόψεως. Δεν ξέρω καθαρά τί συνέβη. Μά κι' άν ήξερα, ή επαγγελματική έχεμύθεια θά μ' έμποδίζε να μιλήσω. Μονάχα, μπορώ να σας πώ

ότι έξέρι όλος ο κόσμος. Αυτή ή γυναίκα παντρεύτηκε ένα γλεντζέ, παραλυμένο από τις άσωτες, που είχε μεγάλο όνομα και περιουσία φραγμένη και που γοήτευσε τη μητέρα της. Η κυρία Ντυσαταλβαίνε : «Όσο για τη μικρή αυτή, μόλις είχε βγη άπ' τις καλόγυρες και δεν ήξερε τίποτε από τη ζωή... Θά τό πιστέψετε μάλιστα ότι πρό τού γάμου είχε άγαπήσει αυτό τό έρεπίσιο, τό Σαίν—Ζερού ; Είναι αλήθεια πως ο υποκόμης ήξερε να ντύνεται, να μιλάει όμορφα, να συμπεριφέρεται καλά... Η κ. Ντυσαταλβιέ τόν λάτρυνε, ενώ αντίθετως εκείνος ένιωθε τη μεγαλύτερη περιφρόνησι προς την πεθερά του :

— Καί ο γάμος έγινε :

— Ο γάμος έγινε λίγους μήνες μετά τό θάνατο της άγαπητής σου γιαγιάς. Οι νεόνυμφοι ξεκίνησαν για τις όχθες τού Ρήνου. Τι συνέβη τότε ; Τό άγνωστο... Έκείνο που ξέρω είνε ότι ή υποκόμησα μέρα ξαναγύρισε κι' ο υποκόμης, ο οποίος καθώς μου έλεαν, φαινόταν πολύ στενοχωρημένος, Έπακολούθησε τότε μεταξύ τών γονέων της νέας γυναίκας μία έξήγηση πολύ ζωνή. Όστόσο ο υποκόμης έμεινε στον πύργο, μά από τότε ή γυναίκα του πήγε και ήγκατεστάθηκε στην άνιθετη πτέρυγα τού πύργου. Ο υποκόμης άλλωστε δεν μπορούσε να κάνει κι' άλλους, γιατί δεν είχε χρήματα. Για να μη ξεχάσει τις συ-

νήθειές του, έκανε έρωμένη του μία από τις κόρες τού θωρακού πύργου. Μά ο έρωσ του με την κοπέλλα αυτή τόν καθήνεσε σε τόια χάλια, ώστε, έξη μήνες μετά τό γάμο του, να πάθη άποσπασμένο σε ηλικία σαράνταπέντε ετών... Τώρα είνε παράλυτος άπ' τη δεξιά μεριά και μένει καρφωμένος στην πολυθρόνα του. Ποτέ ή γυναίκα του δεν πηγαίνει να τόν δει... Μπορείτε να κρίνετε πόσο έπίσημη είνε η νά μην ύποχωρή ή μηνησκακία της μπροστά στην τιμωρία της Προνοίας... Έγώ βλέπω τό σύζυγό της... Θά ζήσει ή όχι... Δεν ξέρω τίποτε... Μά μπορεί να βαστήξει ακόμα πένε' έξη χρόνια.

Μου φαινόταν πως κάτι γελούσε και τραγουδούσε μέσα μου, ένα γιατρός μιλούσε. Όταν τελείωσε, τού είπα :

— Όσα μου λέτε είνε πολύ θλιβερά... Μά μου φαίνεται πως εσείς τό δεν σας έμποδίζει να καθήστε να φάμε μαζί... Μήπως έχετε να εσείς πισκεφθήτε τίποτε άρρώστους ;

Φάνηκε ξεφρασιμένος για την πρόσκλησί μου και μου άπάντησε : — Άρρώστους ;... Έναν μόνο είχα να έπισκεφθώ που πάσχει από χρονία νεφριτίδα... Μά μπορώ να τόν δω και τό βράδυ... Γι' αυτό ή γαμπή μου κύριε, δέχομαι την πρόσκλησί σας, ή οποία σας βάζει να μά τιμά πολύ.

Έκανα, εκείνη την ήμέρα, μία κακή πράξι, για την όποια είμαι κατηγορώ τόν έαυτό μου. Είπα στον ύπνρητό του να πάη να φέρη άπ' τό υπόγειο μία μπουτίλλα άπ' τό πιο δυνατό κρασί και μία άλλη με κονιάκ, και τις έβαλα δίπλα στο γιατρό, παρακαλώντας τον να σκεφτείται μόνος, γιατί έγώ ήμουν πολύ άφρημένος κι' έξι ώρες έμεινα πολύ λίγο.

Έτσι ο δόκτωρ Μαντελέν ήπτε άρχετá. Όταν ή μπουτίλλα τού κρασιού τελείωσε, άρχισε να έκθειάζει τις μακαρίτισσες πεθερές του, την γιαγιά μου και τη θεία μου και να λέη ότι κι' έγώ τούς έμοιαζα πολύ. Μου ήταν πεία έντολο να φέρω τη σύζητη στο θέμα που μ' ένδιέφερε.

— Είπατε πως έδεξε έπισκέπτεται τό υποκόμητα ντέ Σαίν—Ζερού ;

— Ναί, μου άποκρίθηκε, ζεσταίνοντας μέσα στα χέρια του τό μικρό του ποτήρι που κονιάκ. Πηγαίνα και τόν βλέπω δύο φορές τή βδομάδα, ρωτάω την Ά γλίσσα ποιος ό κόμο του : «τίποτε νεώτερο ;», εκείνη μου έπαντάει : «τίποτε», και φεύγει... Είνε ντυμένη να παίρνω χρήματα για ένα τόσο άσημα πράγμα. Μά τί να κάνω... Αυτός ο παραλιτικός μοιάζει μ' ένα φυτό που μπορεί κανείς μόνο να τό ποτίξει, να τού ρίχνει λίγες σταγόνες και να τό έμποδίζει να παγώσει. Όσα για να τόν κάνω να περτατήση, είνε τό ίδιο με να προσπαθώ να σαλέψω αυτή εκεί τη βελανιδιά τού πάρκου σας... Σί' άλήθεια αυτό τό κονιάκ είνε έκτακτο... Έκτακτο !

Τού γέμισα και δεύτερο ποτήρι και τον ρώτησα :

— Νομίζετε πως ή καταχώρησι που έκανε πρό τού γάμου του έφεραν τόν ύπνρητό τα σ' αυτή την κατάσταση ;

Ο γιατρός πήρε ύρος έμπιστευτικό και μου άπάντησε :

— Σας είπα ότι και πρό τού γάμου του δεν έδεξε τίποτα. Κατά τη γνώμη μου ο θωρακός αυτός δεν μπορούσε να έκτεινέ τά καθήκοντά του ως σύζυγος, με ταπεινά είναι ο γιατρός τού υποκόμητος και τίς υποκομήσεις... Η επαγγελματική έχεμύθεια μ' έμποδίζει να σας πώ περισσότερα.

Έκείνη τη στιγμή, φάνηκε κάπως άποσυχος για όσα είχε πη και με κύταξε. Έγώ προσποιήθηκα ότι κυτάζω πολύ προσεκτικά τη σφραγίδα της μπουτίλλας τού κονιάκ, άπάνω στην όποια ήσαν ένα όμοιο μισοφωγμένο... Αυτή ή προσποιητή άφρησις μου έδωσε τόν καθήκοντα μου.

Μόλις έφυγε, έξεφα τό άλογο μου και πήρα καλαζόντας τό όχημα που φέρονε στο Πράσινο Δάσος. Ο άέρας από την περασμένη μέρα, είχε δροσίσει άρχετá. Ο ήρως ήταν λευκός κι' ή έσση δεν είχε πεία από πάνω της σάν άνάερο στολίδι, τόν ήλιο. Άπολαμψα με γοητεία αυτή τη δροσιά, τά τοιμήματα τού ψυχρού άέρος και τόν τελλό καλασμό μου που φαινόταν να παρασύρη τις μυλιές τού ήρως, τις φτωχικές άγορικές και τούς φράχτες... Έντελός φυσικός, έμνηκα τότε μερικές άνάλογες συγχρήσεις μου που είχε δώσει πάθος μου για τή Μαρία Τερέζα. Ναί, ο έρεσιμός μου ήταν ο ίδιος και τότε. Μονάχα που, αυτή τη φορά, κανένας έντοικτος φόβος, κανένας έπιθυμία δεν με τάραιζε. Άπό μία ευσπλαγία της μοίρας, άναστανε τώρα μία νέα κόρη, μία παρθένω. Αυτό δεν ήταν τό ξαναγέννημα, ο έξελασμός μου για τούς κακούς μου έρωτες ;

... Ήταν άργά, όταν ξαναγύρισα στην έπαυλή μου. Βρήκα ένα μιά έπιστολή με γράμματα μπερτά και μακαρία, κι' αυτό τό γράμμα που οί άιστοί τό λένε άριστοκρατικό. Ένα οίκοσμο φανερώνετο στην άπάνω άριστοργή γωνία της. Ήταν από τή Βαλεντίνη, ή όποια μου έγραφε τά έξής :

«Όταν άργά, όταν ξαναγύρισα στην έπαυλή μου, βρήκα ένα μιά έπιστολή με γράμματα μπερτά και μακαρία, κι' αυτό τό γράμμα που οί άιστοί τό λένε άριστοκρατικό. Ένα οίκοσμο φανερώνετο στην άπάνω άριστοργή γωνία της. Ήταν από τή Βαλεντίνη, ή όποια μου έγραφε τά έξής :

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΡΙΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Μία φορά κι' έναν καιρό ήσαν ένας φτωχός έργάτης που είχε πολλά παιδιά και λίγο γρημύ και δεν μπορούσε να τά βάλει. Μία μέρα πήγε στο δάσος για να μαζέψη ξερό-κλαδιά κι' εκεί πού δούλευε, συλλογιστική τη φτώχεια του και τη δυστυχία του και κά-πρησε σ' ένα κούτσουρο κι' άρχισε να κλαίη με μαύρα δά-κρυα.

Εκεί πού έκλαιγε έρχεται κοντά του ένας μαυριδερός θύραρος και τόν ρωτάει τί έχει και κάνει έτσι.

— Τί νά'ω, τού λέει ο φτω-χός πού δεν έχω με τί να μαζέψω τά παιδιά μου και θά πεθάνουν της πείνας.

— Άδωσ μου ένα κοριτσάκι σου να πάρω κοντά μου και να τό'ω σάν δικό μου, τού λέει ο ξένος, και έγώ θά σου δώσω χρήματα, πού νάχης να περάσεις και σ' και ή γυναίκα σου και τά παιδιά σου σ' όλη της τη ζωή.

Ο δυστυχισμένος πατέρας λέβηκε πρόθυμα να δώσει τό παιδί του κι' έβαλε την υπο-γραφή του σ' ένα βιβλίο που τού παρουσίασε ο ξένος. Τότε έκείνος τόν πήγε πάρα πέρα, πίσω από ένα δέντρο και τού έβαζε ένα μεγάλο σακκι γε-στό ως άπάνω.

— Πάρτο, λέει στο φτωχό, είνε γεμάτο φλουριά ! Είνε δικό σου !

Καταχαρούμενος ο φτωχός λέβηκε φορτωμένος τό σακκι κι' πήγε σπίτι του. Καί την άλλη μέρα πήρε τό κοριτσάκι του από τό χέρι και τού είπε : — Έλα μαζί μου να πάμε στο δάσος.

Ξεκίνησαν λοιπόν κι' ήσαν καίταν έστρασαν στο ούτσουρο πού λέει ο πατέρας τού παιδιού.

— Κάθισε εδώ και περιμένε και θάρη έ-κεί καλός κύριος να σε πάρη και θά σε σ' έλ' σάν παιδί του.

— Εμεινε λοιπόν τό κοριτσάκι μοναχό του και περιμένε. Καί έ-κεί πού καθόταν φα-νερώνεται μπροστά του μία όμορφη γλυ-κεία γυναίκα ντυμένη στα γαλάζια—κι' από τή πύλη ή ίδια ή Πα-ναγία ή Δέσποινα—και λέει στο παιδί :

— Τώρα σε λίγο θάρη κάποιος και θε-λέη να σε πάρη. Πρώτα όμως θάσοπύ-στα έρωτήματα. Έπει-λά εσύ δεν θά ξέρεις πόσα άπάντησι πού πρέ-πει να δώσεις στο κα-θένα, θά σο'ι τις κα-λές. Άν ψάξετε λίγο θά τά βρείτε. Τά δείχνετε τότε και στην Άσση για να μην την μαλλώσουν.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

«Η Άσση, ή μικρή χωριατοπούλα, βγήκε έξω να παλέη με τις φίλες της, κι' από άφρημένα άφρησε την πόρτα της αλλήλ' άνοιχτή, κι' όλα τά ζωντανά της γουργούρια, ακούει, κότες, χήνες—βγήκαν έξω. Δεν πήγαν όμως και πολύ μα-κριά. Άν ψάξετε λίγο θά τά βρείτε. Τά δείχνετε τότε και στην Άσση για να μην την μαλλώσουν.

κό από τη ζάχαρη» κι' έσ' ν' άπάντησε : «Τό γά-λα της μητέρας μου, πού με βύζαζε σάν ήμωνα μωρό.»

Υ-στερα θά σε ρωτήση : «Τί είνε πού μαλακό από τό πούτσουλο ;» Καί σ' νάπης : «Η άγκαλιά της μάννας μου, πού με κοιμίζει σάν ήμωνα μωρό.» Τρίτη ερώτησι θά σο'ι πη : «Τί είνε πού σκλη-ρό από τ' αστάκι κι' άπ' τό σίδερο ;» Καί σ' ν' άπάντη-σης : «Η καρδιά τού πατέρα μου πού θέλησε να με πούληση, στον Έξαποδο.»

Με τά λόγια αυτά χάθηκε ή Παναγία Δέσποινα και σε λίγο παρουσιάστηκε ο ξένος πού ήθελε να πάρη τό κορί-τσι. Την ρώτησε και τά τρία ερωτήματα και σ' όλα τό κο-ριτσάκι τού έδωσε την άπάν-τησι πού τού είχαν όρμηνέψει. Τότε ο Έξαποδος άναψε από τό θυμό του κι' έλεπν :

— Αυτά μονάχα ή Μάννα τού Θεού σ' όρμηνεψε να μου τά πης, γιατί από μοναχή σου δεν θά τάρβρισκες και θά γινό-σουν δική μου.

Κι' άμα είπε αυτά τά λόγια έγινε μαδρός καπνός κι' έξα-φανίστηκε και τό κοριτσάκι γύρισε στο σπίτι του κι' έζησε εύτυχισμένο.

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΙΑ ΗΡΩΪΚΗ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΠΟΥΛΑ

Σ' έναν άπόμερο σιδηρο-δρομικό σταθμό τού Παρ-Ού-έστ της Άμερικης ζούσε τώρα και λίγα χρόνια ο σταθμάρχης Μπίλ Τζώνσον, όλομόναχος με τήν κορούλα του την Τζέσση. Η μικρούλα δεν ήταν παρά δώδεκα ετών, μά ήταν τόσο λογικό και φρόνιμο κοριτσάκι, ώστε ο πατέρας της, όποτε τού

τάχαινε δουλειά, την άφηνε μόνη της για να φυλάη τό σταθμό, γιατί ή μικρούλα γνά-ριζε και τά σήματα και τόν τηλεγράφο.

Μία μέρα ο σταθμάρχης έ-λαβε ένα τηλεγράφημα από την μητέρα του πού κατοικού-σε σε μία κοντινή πόλι και τόν ειδοποιούσε πως ήταν άρ-ρωστη και να πάη να την δει. Έφυγε λοιπόν άμέσως, άφή-νοντας την κόρη του στο σταθ-μό.

Θά είχε περάσει καμμία ώ-ρα πού είχε φύγει ο πατέρας της, όταν ή Τζέσση είδε να παρουσιάζονται στο σταθμό καμμία δεκαριά όπλισμένοι άνδρες με όπλα πρόσωπα.

— Έδώ είνε ο σταθμάρχης ; ρώτησε ο άρχηγός τους.

— Όχι, κύριε, άπάντησε ή Τζέσση τρέμοντας.

— Λοιπόν, είσαι μόνη σου ;

— Μάλιστα, κύριε

— Εξείρε να τηλεγραφής ;

— Μάλιστα, κύριε.

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε τό κουδουνάκι τού τηλεγρά-φου. Η Τζέσση έτρεξε στο μηχανήμα.

— Τί τηλεγραφούν ; ρώτησε ο άγνωστος.

— Ρωτούν άν ή γραμμή είνε έλεύθερη γιατί πρόκειται να περάση μία ταχεία άμαζο-στοιχία, άπάντησε ή Τζέσση, διαβάζοντας τά σημεία στην κρ. δέλλα τού τηλεγράφου.

— Καλά, τηλεγραφησε λοιπόν τό τραίνο να σταματήσει εδώ.

— Μάλιστα κύριε

Και κρύβοντας όσο μπορού-σε τη συγκίνησι της ή Τζέσση άρχισε να μεταχειρίζεται τό τηλεγραφικό μηχανήμα, μετα-βιβάζοντας τις παρακάτω λέ-ξεις πού δεν μπορούσε ο συν-τάκτης της να καταλάβη τι

εσήμαιναν : «Λησται περιμένουν εδώ—ταχέαν. Άποστείλατε άστυ-νομικήν δύναμιν με άμαζοστοιχίαν.»

Μόλις φθάση εδώ τό τραίνο, θά τού κάνει σήμα να σ' αβή, είπε ο άρ'ιληστής στη Τζέσση γιατί αλλοιώς...

Και έδειξε στην θαρραλέα μικρούλα τό περιστροφό του.

Σέ λίγη ώρα έφτασε τό τραί-νο. Η Τζέσση έκανε σήμα να σταματήσει. Οι λησται πού βρίσκονταν κρυμμένοι εκεί κοντά, χύμησαν για να λη-στεύσουν τούς έπιβάτες. Μά την ίδια στιγμή άπ' όλες τις πόρτες και τά παράθυρα ξε-παύλλαν οι κανέες από τά τουφέκια τών άστυνομικών κι' άντήχησε μία όμοβροντία από πυροβολισμούς. Οι λησται πού δεν περιμένα μία τέτοια ά-πρόσπη έπίθεσι τό έβαλαν στα πόδια και κύταζαν πώς να σωθούν για να μην τούς πιά-σουν οι άστυνομικοί.

Η Άμερικανική κυβέρνησις θέλησε ν' ανταμείψη την ήρω-ική Άμερικανοπούλα και την έβαλε ύπότροφο σ' ένα από τά μεγαλύτερα σχολεία της Άμερικης. Έκεί ή Τζέσση μορφώθηκε, και πήρε κι' ένα μεγάλο χρηματικό ποσό πού τη βοήθησε να ζήσει άνετα κι' εύτυχισμένα με τόν νεότα πιά-πατέρα της.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τρίγωνον

***** Άρχ. Έλλην στρατηγός
***** =κίνησις Ιππικού
***** =Ρωμαίος Ύπατος
***** =Επίθρον
***** =ποταμός της Ιταλίας
**** =Επίθρον
*** =Επίθρον
** =Επίθρον
* =Επίθρον
* =Επίθρον
* =Επίθρον
Καθέτας και δολοφονίας άναγε-νώσκοντα τά ίδια.

Δελφίνος

Λίος τού Νάρε χώθηκε σε μία βαθεία σπηλιά κι' άμέσως γύρω άπ' α-ύθρηκε καμπίνας ή καλιά.

Αναγραμματομύς

Ένα πανύψηλο βουνό Τό αναγραμμάτιζε κι' έκει ψηλά στον ούρα-νό να λάμψη ή αντίκρύξις.

Είς δεκά τών Απών πού θά μιά στείλουν μέχρι της 10 Σεπτεμβρίου όρθός και άνορθός τις λύσεις των άνωτέρω άσκήσεων, καθώς και της Μαγικής Εικόνας που δη-μοσιεύουμε στην σελίδα αυ-τή θά δώσουμε ως άποσώνα όμοιο τού άριστογρηματιστού όμοιο τού Ιωάννου Βέρνυ. Η Σπίγες τών Παγών.

Αν οι άποστολές όρθων λύσεων είνε περισσότεροι τών 10 τά βραβεία θά δια-νεμηθούν δια κλήρου.

Αί λύσεις πρέπει να συ-νοδεύονται από ένα μονό-δραχμο γράμματόσημο.

Δοκιμάσατε
την νέα
Πούδρα
George?
αν όχι,
ζητήσατε δείγματα

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5

Άερας και NIVEA!

δίδουν εις τὸ δερμα ὡραίαν, φυσικὴν, ὁμοί-
μορφον καὶ ζωηρὰν χροιάν. Διὰ τὴν λοιπὴν νὰ κά-
μωμεν χρῆσιν τεχνητῶν χρωμάτων; Ἡ NIVEA
διευκολύνει τὸν σχηματισμὸν τῆς χρωστικῆς οὐ-
σίας (PIGMENT) ἥτοι ἐκείνου τοῦ συστα-
τικοῦ, τὸ ὁποῖον δίδει εἰς τὸ δερμα σας
τὴν ὡραίαν ζωηρὰν χροιάν. Ἡ NIVEA
διδεσθῇ βαθέως εἰς τοὺς ἰστούς, καθι-
στᾷ ὡς ἐκ τούτου τὸ δερμα λεῖον καὶ
ἄνευ ρυτίδων καὶ δίδει εἰς αὐτὸ βελού-
δινη δροσερὴ ὄψη.
Τὸ κυτίον 20 γραμμαρίων Δρχ. 15.—
» » τριπλάσιον » 30.—

**NIVEA
CREME**

201.

VICHY
ΠΗΓΑΙ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
CELESTINS
ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΝΕΦΡΩΝ, ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ, ΔΙΑΒΗΤΟΥ, ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΥ
ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
HOPITAL ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
Grande Grille ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΗΠΑΤΟΣ & ΧΟΛΟΛΙΘΩΝ

ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΟΝ ΚΥΝΑΟΥΝ ΣΤΑΥΡΟΝ
ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ
VICHY-ETAT
ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΑΛΑΤΟΣ
ΕΞΑΓΟΜΕΝΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ

PASTILLES ΚΑΙ **SURPASTILLES**
ΑΡΩΜΑΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΣΤΟΜΑ, ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΕΨΙΝ
COMPRIMÉS
ΜΕΤΑΤΡΕΠΟΥΝ ΤΟ ΥΔΩΡ ΕΙΣ ΧΩΛΕΥΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΦΡΩΔΕΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ε. ΠΑΓΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
MASSEUR

ΡΙΖΙΚΗ ΙΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΥ, ΙΣΧΥΑΛΓΙΑΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΕΞΙΝ ΔΥΣΚΟΛΙΟΤΗΤΗΣ
ΔΙΑ ΤΟΥ ΜΑΣΣΑΖ

Υδροθεραπευτήριον «Ο ΦΟΙΝΙΣ», Τώνος 5. — Αθήνα

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰ τιμὰ καὶ
διάφορα θιέλλα, παντός εἴδους καὶ πάσης γλώσσης καὶ
ὁλόκληρες θιέλλοθῆκες. Γράψατε: «Μπουκέτο» Λέκα 7, Αθήνα

Crème de France
(ΓΑΛΛ. ΤΗΣ ΦΡΟΥΛΑΣ)
ΕΙΔΙΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ
ACADEMIE DE BEAUTE
MME KETTY

Τὸ ἰδεώδες καλλυντικόν,
ποὺ κάνει τὴν ἐπιδερμίδα
ἀσβεστοῦ. Τονωτικόν-
ἀντισηπτικόν. Ἐξαιρετικὴ
σπουδαία, ὑγιεινὴ, οὐκ
αἰματὰ καὶ ἐλαφρὴ πανά-
δες. Τὸ καλλίτερον προστα-
τευτικὸ τοῦ δερματος καὶ
τὰ τῶν ἐπιδερμίδων τοῦ ἡ-
λίου καὶ τῆς ἀτμοσφαιρῆς.

ACADEMIE DE BEAUTE
MME KETTY
ΕΡΜΟΥ 35 - ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 22-0-88

Βιταμίνες Ὁρμόνες

**ΠΡΟΤΟΦΑΝΕΙΣ ΕΚΠΟ-
ΛΟΓΕ ΤΕΛΟΥΣ ΤΗΣ**

Τὸ Κατάστημα «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ»
τὰ μεταξὺ, ἐμπιμπέ, κοσμητικὰ
βαμβοκακὰ εἶδη, μετὰ τὴν ἀπο-
στολὴν
ΗΤΟΙ :
Κρέπ ντὲ σὶν ἐμπιμπέ τῶν 30
Κρέπ ντὲ σὶν ἐμπιμπέ τῶν 120
Κουκούλαρικα φορεμάτων τῶν 40
Κουκούλαρικα παλτων τῶν 120
Κουκούλαρικα ἀνδρῶν τῶν 130
Μεταξοτὰ παλτων τῶν 200
Σεμιζιέ τῶν 30
Τουὰλ ντὲ σοὺ ἀνδρῶν τῶν 35
Κρέπ ζορζέτ τῶν 75
Κρέπ μαροκαὶν ἔξτρα τῶν 130
Κρέπ σατέν ἔξτρα ἔτ. τῶν 120

ΤΜΗΜΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ
Τοῖσι, μουσουλινέτες, φέρεσσιν
κατ' ἐκλογὴν ὁ πῆχυς δρ. 18, βα-
πλόφαρδα δρ. 20, φς καὶ κρέπ ντὲ
θακακὰ ἐμπιμπέ δρ. 20, φέρεσσιν
Κρέπ Πικὸν δρ. 25, καὶ φέρεσσιν
ἐξαιρετικὰς τιμὰς.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΩΣΩΝ
10.000 ζεγὴν κάλσες ἀπὸ καλῶν
τοῦ μετὰ μικρὸν ἐλάττωμα, τῶν 80
Ἐποφελήθητε τῶν μεγάλων ἐκ-
λόγων τελοῦς ἐποχῆς, τοῦ Καταστήματος
ΚΡΟΠΟΛΙΣ, Ἐρμού 18Α.
Προσχω εἰς τὴν ἀκριβὴ τιμὴν

Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
Ὁδοντοίατρος
Μαυροκορδάτου 3
Αθήνα

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαδέτει τὴν πλουσιωτέ-
ραν συλλογὴν χάρτου ταπε-
σαρίας εἰς τιμὰς ἐργοστα-
σίου.

Ἀπὸ 22 δραχμὰς καὶ ἄνω
τετραγωνικὸν μέτρον με-
τοποδετήσεως

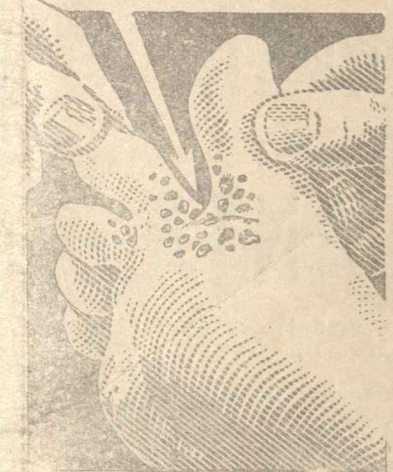
Γυναικεῖα Φορέματα

Ἐτοιμα καὶ ἐπὶ Πα-
ραγγελίᾳ
ΣΤΟΝ
ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ-ΜΑΡΣΕ
Εὐαγγελιστρίας — Περικλέους 58.

- Φορέματα ἐμπιμπέ ἀπὸ δρχ. 275.—
Ρόμπες Ζαπωνέ » » 125.—
Κρέπ - Ζορζέτ ἐμπιμπέ .. » » 450.—
Φορέματα Μαροκὲν ἀπὸ δρχ. 810.—
Ἐπανωφόρια μεταξοτὰ .. » » 960.—
Φορέματα μεταξοτὰ κρέπ
ντὲ σὶν » » 550.—
Παλτὰ μάλλινα σπόρ » » 475.—
Φορέματα κουκούλαρικα » » 350.—
Κορσέδες ἐπὶ μέτρῳ... » » 250.—
Δεχόμεθα φασὼν
Παράδοσις ἐντὸς 24 ὡρῶν
Ζητοῦνται πεπειραμένα μοδίστρια

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θαμιστοκλέους 1 — Αθήνα
ἀποδέχεται ἐπιθέσεις πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23088.

**ΕΧΕΤΕ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ
ΜΟΛΥΝΣΙΝ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ**

Ἡ πρώτη συμπτῶμα ἐκδηλοῦν-
ται γενικῶς μετὰ ἐρυθρότητα καὶ
ἐναισθησίαν μεταξὺ τῶν δακτύ-
λων τοῦ ποδός. Πιθανὸν τὸ δέ-
μα τοῦ ποδός νὰ εἴναι νοτισμένο,
πικρμένο ἢ νὰ ξεφλουδίζετα, με-
τὰ δυσάρεστον ὀσμὴν.
Ἐξετάσατε τὰ πόδια σας ἀπὸψε.
Ἐὰν ἀντιληφθῇτε ἐν οἰκονομίᾳ
τῶν οὐρῶν πτωμάτων τοῦτον ἐνερ-
γήσατε ἀμέσως. Προσθέσατε Σαλ-
τρά Ρόνιελ σὺν νερό. Τοῦτο ἁ-
πολύει ὁξυγόνον καὶ δίδει σὺν νε-
ρῷ ὀφρὶν παχέως γάλακτος. Ὅταν
βάλετε τὰ πόδια εἰς αὐτὸ τὸ γα-
λάκτωμα, σολετριζόμενον λουτρὸν,
τὸ ὁξυγόνον εἰσδίδει εἰς τοὺς πό-
δους καὶ καταστρέφει ταχέως τὰ
μυρῶν παρὰ τὰ, ἃ ὁποῖα προκα-
λοῦν αὐτὴν τὴν ἐπικίνδυνον πα-
θήσιν.
Ἐὰ κορυφωμένη καὶ ἀναμμένη
πόδια σας πρᾶττονται καὶ γι-
ατρεῖνται ἀπὸ αὐτὸ τὸ θαυμασιὸν
σαλτραρισμένο λουτρὸν.
Οἱ κάλλοι καὶ τὰ γυμνάσματα μα-
κακῶνουν σὲ βαθμὴν ποὺ μπορεῖτε
νὰ τὰ ξεφορτώσετε ἀμέσως ἐξ ὁ-
λόκληρου καὶ μετὰ τὴν ἔξω τῶν.

ARTI
Βάφει τὰ φορέματά σας
μόνον μετὰ ῥηνοῖας Τερ-
μινίας βαφῆς ARTI

Βάψατε τὰ περσινὰ σας φορέ-
ματα μετὰ τὰς ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑ-
ΦΑΣ ARTI καὶ θὰ γίνον καίνου-
ρια καὶ μοντέρνα. ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΡΕ-
ΚΛΑΜΑ· ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ-
ΤΗΣ. Δοκιμάσατε γιὰ νὰ πεισθῇ-
τε. Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ
Ἐμπορικά.

ILON
ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ
Εὐαγγελιστρίας 58
Δοκιμάσατε, θὰ πεισθῇτε.
Πωλεῖται Φαρμακεία
Γερμανίας ILON S.A. FREIBURG ZÜRICH
Βελγίου Ἀντιπροσώπων ILON. Ρεύμα 118 Αθήνα

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τὸ κερδίζετε, ἂν βάψετε μόνον
σας ἓνα περσινὸν σας μετὰ ΓΕΡ-
ΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI καὶ ὁ-
ποῖα κάθε παλὸν φορεμα τὸ με-
ταβάλλουν σὲ καίνουριο. ΔΕΝ ΕΙ-
ΝΕ ΡΕΚΛΑΜΑ· ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑ-
ΤΙΚΟΤΗΣ. Δοκιμάσατε γιὰ νὰ
πεισθῇτε. Αἱ Βαφαὶ ARTI πωλοῦν-
ται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπορικά.

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΔΕΛΤΙΟΝ ἢ ΒΙΒΛΙΟΝ
«ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ»
ΖΑΝ ΕΤΕΝΣΕΛ

Με 4 τοιαῦτα δελτία ὑποεῖτε νὰ πάρτε ἐκτὸς τοῦ βι-
βλίου «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» καὶ οὐδὲ
ποτε ἄλλο βιβλίον τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου» τῆς
ἐκλογῆς σας.

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

30 ΕΙΔΩΝ ΚΟΛΩΝΙΕΣ

50 ΕΙΔΩΝ ΑΡΩΜΑΤΑ

ΧΥΜΑ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΣΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ : Κορνάρου 4, Έμμ. Μπενάκη 8, Θεμι-
στοκλέους 33, Πάτησιων 18α.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : Θεσσαλονίκη, Βόλος, Πά-
τραι, Δράμα, Ζάκυνθος.

Μη λησμονήτε το άρωμα - θαυμά

NUIT D'ATHENES

Corina

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50 ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ - ΓΕΩΡΓΑΚΗ
ΑΘΗΝΑΙ-ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4-ΤΗΛ. 21.417

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕ-
ΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ - ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ ΟΡΡΕΤ-
Το μόνον συστηματικόν εργοστάσιον του κλάδου του
εις τα Βαλκάνια

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ
Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ : ΠΕΤΡΑΚΗ 10
Τηλέφ. 21-378

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : ΦΡΑΓΚΩΝ 37

Η μεγάλη πείρα μας εν τῷ κλάδῳ καὶ αἱ σύγχρονοι
ἐγκαταστάσεις μας ἐγγυῶνται διὰ τὴν ποιότητα τῶν
ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΟΥΔΡΑ
ΣΕΡ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ε. Ι. ΚΟΜΝΗΝΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 48Α

ΑΘΗΝΑΙ